

C.W. Leadbeater

Clairvoyance

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

CLAIRVOYANCE

C.W. Leadbeater

Original titel: Clairvoyance

Oversættelse og redigering:
Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang

INDHOLD

- 1. kapitel: Hvad er clairvoyance?
- 2. kapitel: Almindelig clairvoyance: Fuldstændig
- 3. kapitel: Almindelig clairvoyance: Partiel
- 4. kapitel: Clairvoyance i rum: Bevidst
- 5. kapitel: Clairvoyance i rum: Delvis bevidst
- 6. kapitel: Clairvoyance i rum: Ubevidst
- 7. kapitel: Clairvoyance i tid: Fortiden
- 8. kapitel: Clairvoyance i tid: Fremtiden
- 9. kapitel: Metoder til udvikling

1. kapitel

HVAD ER CLAIRVOYANCE?

Clairvoyance betyder ganske enkelt "klarsyn". Det er et ord, der er blevet groft misbrugt, og desuden er det i den grad blevet degraderet, for det er blevet brugt til underholdning og til at betegne fupmageres tricks. Selv i en mere begrænset betydning dækker clairvoyance en lang række fænomener, der er så vidt forskellige, at det ikke er let at give en definition på ordet. Ordet clairvoyance er på én gang både kort og nogenlunde nøjagtigt. Evnen er også blevet kaldt "ægte vision", men det er en definition, der er meget vildledende, for i langt de fleste tilfælde medfører clairvoyance ikke evner, der har det mindste at gøre med visioner.

Her i bogen defineres clairvoyance som evnen til at se det, der er skjult for den almindelige fysiske synssans. Men det er nødvendigt at tilføje, at meget ofte – men absolut ikke altid – ledsages clairvoyance af det, der kaldes clairaudience eller evnen til at høre det, der ikke kan høres med den almindelige fysiske høresans. På den måde bliver bogens titel også dækkende for clairaudience, og derfor undgås de klodsede formuleringer, som vil være nødvendige, hvis man konstant skal bruge to lange ord, når ét er tilstrækkeligt.

Før emnet behandles, er der to områder, der skal forklares. For det første er bogen ikke skrevet til mennesker, der ikke tror på, at clairvoyance eksisterer. Og der gøres heller ikke forsøg på at overbevise de mennesker, der er i tvivl om emnet. Bogen er for lille til den nødvendige dokumentation, selv om den naturligvis findes. Afvisende og tvivlende mennesker er nødt til at studere de mange bøger, der dokumenterer de uendeligt mange tilfælde af clairvoyance, eller de må selv eksperimentere. Bogen henvender sig til den gruppe mennesker, der har kendskab til åndsvidenskab, og som derfor ved, at clairvoyance eksisterer. Derfor er de tilstrækkeligt interesserede i emnet til at værdsætte oplysninger, der uddyber og nuancerer clairvoyancens metoder og muligheder. Det, der beskrives i bogen, er et resultat af langvarige, omhyggelige studier og eksperimenter, og selv om nogle af de kræfter, der beskrives i bogen, for nogen måske opleves som nye og fantastiske, så omtales der intet, som forfatteren ikke selv har set eksempler på.

For det andet gøres der – så meget som muligt – forsøg på at undgå tekniske detaljer. Selv om bogen hovedsageligt er skrevet til mennesker, der studerer åndsvidenskab, er der alligevel – for kortheds skyld og uden detaljerede forklaringer – brugt almindelige åndsvidenskabelige udtryk, som man med nogenlunde sikkerhed kan forudsætte, vil være kendt af læserne.

Hvis bogen læses af andre, som oplever problemer med at forstå terminologien, er der grund til både at beklage og til at henvise til litteratur, hvor man kan få de nødvendige forklaringer. Dem finder man i grundlæggende åndsvidenskabelig litteratur som f.eks. Annie Besants *Ancient Wisdom* eller *Mennesket og dets legemer*.

Problemet er, at hele det åndsvidenskabelige system er så stærkt sammenhængende, og at de forskellige delemner i den grad er indbyrdes afhængige, at en detaljeret forklaring på hvert af de udtryk, der benyttes, ville kræve en omfattende afhandling om åndsvidenskab som et forord til bogen, der vil blive meget længere end selve bogen.

Før det giver fornuft at forsøge at forklare clairvoyance, vil det være nødvendigt at bruge lidt tid på nogle indledende bemærkninger. Man skal være fuldstændigt klar over det overordnede system af forskellige eksistensplaner, hvor det clairvoyante syn kan bruges, og man skal kende de forhold, som gør det muligt at praktisere den metafysiske evne.

I den esoteriske litteratur gentages det igen og igen, at alle de metafysiske eller såkaldt højere evner på et tidspunkt udvikles i hele menneskeheden. Det betyder, at evnen til clairvoyance ligger latent i ethvert menneske, og at de mennesker, der allerede har udviklet evnen, er et lille skridt foran andre mennesker på dette specielle område. Påstanden er fuldstændig korrekt, og alligevel vil de fleste mennesker opleve påstanden som helt uvirkelig, for de fleste betragter metafysiske evner som noget, der er helt anderledes end alt, hvad de endnu har oplevet. Derfor føler de sig overbeviste om – navnlig når det gælder dem selv – at de ikke er i nærheden af udvikling af evnerne, og heller ikke kommer det i overskuelig fremtid.

Det kan måske hjælpe til at fjerne følelsen af uvirkelighed, hvis man forsøger at forstå, at clairvoyance, ligesom så meget andet i naturen, hovedsageligt er et spørgsmål om vibrationer og ikke er andet end en forøgelse af evner, som alle mennesker bruger hver eneste dag. Alle lever hele tiden omgivet af et enormt hav, der er en blanding af luft og æter, og det sidste gennemtrænger den første, på samme måde som det gennemtrænger alt fysisk stof. Det er hovedsageligt ved hjælp af vibrationer i det store hav af stof, at mennesket påvirkes af indtryk udefra. Det ved enhver. Men de færreste tænker over, at antallet af vibrationer, som mennesket er i stand til at reagere overfor, i virkeligheden er begrænset.

I æterens enormt hurtige vibrationer er der en gruppe – en meget lille gruppe – som øjes nethinde er i stand til at opfange, og vibrationerne skaber den fornemmelse, der kaldes lys. Det medfører, at mennesket kun er i stand til at se de ting, som enten kan udsende eller tilbagekaste lys af den specielle gruppe.

På nøjagtig samme måde er ørets trommehinde i stand til at reagere på en bestemt meget lille gruppe af forholdsvis langsomme vibrationer. De er tilstrækkeligt langsomme til at påvirke den luft, der omgiver mennesket – og de eneste lyde, mennesket kan høre, er derfor de lyde, der skabes af ting, som er i stand til at vibrere med hastigheder, der ligger inden for den specielle gruppe.

I begge tilfælde ved naturvidenskabens forskere, at der er et stort antal vibrationer både over og under de to grupper, og at der derfor findes meget lys, som mennesket ikke er i stand til at se, og mange lyde, som menneskets ører ikke kan høre. Med hensyn til lyset er virkningen af de højere og lavere vibrationer let at erkende ved hjælp af de virkninger, der skabes af de aktiniske¹ stråler ved spektrets ene ende og varmestralerne ved den anden.

I virkeligheden eksisterer der vibrationer med alle tænkelige hastigheder, og de udfylder den mægtige plads mellem de langsomme lydbølger og de hurtige lysbølger.

1 Ultraviolet sollys.

Og det er ikke en gang alt, for der findes utvivlsomt vibrationer, der er endnu langsommere end lydendens, og en uendelighed af vibrationer, der er langt hurtigere end de frekvenser, man kender som lys. Man begynder at forstå, at de vibrationer, som er årsag til, at mennesket kan se og høre, kun udgør to små grupper, der hver har nogle få strenge på Universets enorme harpe, som praktisk talt har uendeligt mange strenge. Og når man tænker på, hvor meget mennesket har været i stand til at lære og forstå ved at bruge nogle få af de uendelige muligheder, begynder man svagt at fornemme den udvikling, der sandsynligvis ligger foran menneskeheden, når den bliver i stand til at udnytte den gigantiske helhed.

Noget andet, der skal tages i betragtning, er det faktum, at inden for de forholdsvis snævre grænser er der meget stor forskel på forskellige menneskers evner til at reagere selv over for de meget få vibrationer, der er inden for de fysiske sansers rækkevidde. Her tænkes der ikke på synets eller hørelsens skarphed, som gør det muligt for et menneske at se en mindre eller finere ting eller høre en svagere eller finere lyd end et andet menneske. Det drejer sig ikke om synets eller hørelsens styrke, men om omfanget af *sensitiviteten*.

Hvis man f.eks. tager et godt prisme af svovlkulstof,² og ved hjælp af det kaster et tydeligt farvespektrum på et ark hvidt papir, og derefter får en gruppe mennesker til på papiret at afmærke den yderste grænse af spektret, sådan som de ser det, kan man være temmelig sikker på, at deres synsevner er markant forskellige. Nogle vil se den violette farve strække sig meget længere end de fleste, og andre vil måske se langt mindre violet end de fleste, mens de ser en tilsvarende udstrækning af synsvidden ved den røde ende af spektret. Der vil måske være nogle få, der kan se længere end almindeligt ved begge ender af spektret, og det vil uden tvivl være det, man kalder sensitive mennesker. Det er mennesker, der er følsomme over for en større række vibrationer end de fleste af nutidens mennesker.

Man kan teste den samme forskel med hørelsen ved at vælge en lyd, der lige netop ikke er for høj til at kunne høres – dvs. at den ligger på selve hørlighedens grænse – og undersøge, hvor mange af en gruppe mennesker, der er i stand til at høre lyden. Flagermusens højfrekvente piben er et velkendt eksempel på en høj lyd, og et forsøg vil vise, at på en sommeraften, når luften er fuld af flagermusenes skingrende og nåleskarpe skrig, vil de færreste mennesker være i stand til at høre noget.

Eksemplerne viser tydeligt, at der ikke er nogen skarp grænse for menneskets evne til at reagere på hverken æteriske vibrationer eller luftvibrationer, og at nogle mennesker allerede har evnen i højere grad end andre. Man vil endda opdage, at det samme menneskes evne er forskellig ved forskellige lejligheder. Det er derfor ikke vanskeligt at forestille sig, at det er muligt for et menneske at udvikle evnen og derved gradvis lære at se meget, som er usynligt for andre mennesker, og høre meget, som ikke kan høres af dem, for det er almindelig anerkendt, at der eksisterer et enormt antal vibrationer ud over de, der er almindeligt kendt og registreret. Mennesket skal blot udvikle evnen til at erkende det, der allerede er der.

Røntgenstråler er et godt eksempel på de muligheder, der kommer inden for rækkevidde, når mennesket får kendskab til nogle få af de højere vibrationer. Mange stoffer, der tidligere blev betragtet som faste og uigennemsigtige, blev pludselig gennemsigtige, da man opdagede røntgenstrålerne. Princippet er en afsløring af en bestemt clairvoyant teknik, hvor den clairvoyante ved hjælp af almindelig clair-

² C.W. Leadbeater henviser til to stråler – en blå og en rød – hvor det brydende stof er svovlkulstof, som har særlig stor farvespredning (red.)

voyance er i stand til at læse et brev, der ligger i en lukket kasse – eller beskrive mennesker, der er til stede i et andet værelse. Man kan lære at se med et rigtigt røntgenblik – dvs. uden brug af røntgenstråler – og det vil være tilstrækkeligt til, at hvem som helst kan udføre den form for magiske kunster.

Foreløbig er der kun talt om en udvidelse af menneskets fysiske sanser, men glem ikke, at menneskets æteriske legeme i virkeligheden kun er den finere del af det fysiske legeme, og at alle menneskets sanseorganer indeholder en stor mængde æterisk stof af forskellige tæthedsgrader. De æteriske egenskaber er latente hos de fleste mennesker, og derfor kan man se, at selv om man begrænser sig til den æteriske udviklingslinje, åbner der sig allerede enorme muligheder for mennesket.

Men ud over det fysisk-æteriske legeme ved man fra åndsvidenskaben, at mennesket har et astrallegeme og et mentallegeme, og i tidens løb skal de også aktiveres og komme under kontrol. Legemerne vil reagere på vibrationerne fra deres egne plans stof, og dermed åbner der sig to helt nye og langt større verdener, som rummer kundskaber og evner for sjælen, efterhånden som den lærer at fungere ved hjælp af sine indre redskaber. Selv om de to højere verdener er overalt omkring mennesket og desuden gennemtrænger hinanden, skal de ikke betragtes som adskilte og uden forbindelse til det fysisk-æteriske stof. Stoftyperne går gradvis over i hinanden, for det laveste astrale stof udgør en direkte fortsættelse af det højeste æteriske, og det laveste mentale stof fortsætter direkte over i det højeste astrale osv. Man skal derfor ikke forestille sig, at de udgør en anden, ny og ukendt slags stof. Man skal bare forestille sig, at det almindelige fysiske stof er opdelt i stadig finere stof, der vibrerer med en stadig større hastighed. På den måde præsenteres mennesket for noget, der reelt er nye tilstande med nye egenskaber.

Hvis man kan forestille sig den struktur, er det ikke så vanskeligt at forstå muligheden for en gradvis og fremadskridende udvidelse af sanserne. Både synet og hørelsen kan blive i stand til at opfatte vibrationer, der er langt højere og langt lavere end dem, man almindeligvis opfatter. En stor gruppe af de finere vibrationer vil stadig tilhøre det fysiske plan, og de vil bare gøre det muligt at modtage indtryk fra den æteriske del af det fysiske plan, og det æteriske område er i øjeblikket som en lukket bog for menneskeheden. De æteriske indtryk modtages stadig ved hjælp af øjets nethinde. Indtrykkene vil naturligvis primært påvirke øjets æteriske stof og ikke dets faste stof, men ikke desto mindre påvirker vibrationerne stadig et sanseorgan, der er specialiseret til at opfatte dem, og ikke hele æterlegemets overflade.

Der er imidlertid eksempler på unormale tilfælde, hvor andre dele af æterlegemet reagerer over for de finere vibrationer lige så let som – eller endda lettere – end øjet. Den slags tilfælde kan forklares på forskellige måder, men der er hovedsageligt tale om virkninger af en partiel astral udvikling, for man vil opdage, at de sensitive dele af legemet næsten altid svarer til et af chakraerne i astrallegemet. Og selv om centrene ikke kan bruges på deres eget plan, hvis den astrale bevidsthed endnu ikke er udviklet, er de alligevel stærke nok til at stimulere det æteriske stof, som det astrale stof gennemtrænger.

Når man skal arbejde med de astrale sanser, er deres funktioner meget anderledes, for astrallegemet har ingen specialiserede sanseorganer. Det er en oplysning, der måske kræver lidt forklaring, for mange studerende, der forsøger at forstå astrallegemets fysiologi, har ofte vanskeligt ved at få det til at stemme med de informationer, der beskriver, hvordan det astrale stof fuldstændigt gennemtrænger det fysiske legeme, og dermed med den nøjagtige korrespondance mellem de to

redskaber og det faktum, at enhver fysisk genstand nødvendigvis har sin astrale genpart.

Informationerne er indlysende rigtige, og alligevel er det muligt for mennesker, der ikke kan se astralt, at misforstå dem. Fysisk stof af enhver type har sin tilsvarende type astralt stof, og de er konstant forbundet. De kan ikke adskilles uden at man bruger en bestemt esoterisk teknik og kraft, og selv hvis det lykkes, er det kun muligt at holde dem adskilt, så længe der direkte fokuseres kraft for at opretholde tilstanden. Men ikke desto mindre er de astrale partiklers forhold til hinanden langt friere, end det er tilfældet med deres fysiske genparter.

I en jernstang har man eksempelvis en masse, der består af fysiske molekyler i den faste tilstand. Dvs. at molekylerne kun er i stand til forholdsvis begrænset forandring i deres relative stillinger, selv om hvert af dem vibrerer med enorm hastighed i sin egen sfære. Den astrale genpart består af det, man ofte kalder fast astralt stof – dvs. stof fra det laveste og tætteste underplan af astralplanet. Men alligevel forandrer partiklerne i den astrale genpart sig konstant og hurtigt i deres indbyrdes stillinger. De bevæger sig mellem hinanden lige så let som partiklerne i en væske på det fysiske plan. Der er derfor ingen permanent forbindelse mellem de fysiske partikler og den mængde astralt stof, der i et givet øjeblik tilfældigvis fungerer som genpart.

Det samme princip gælder for menneskets astrallegeme, og af pædagogiske grunde er det nødvendigt i øjeblikket at betragte legemeerne som to dele – det tættere fysiske legeme, og en sky af finere astralt stof, der omgiver det fysiske legeme. Inden i de to dele og imellem dem foregår der hvert eneste øjeblik en lynhurtig indbyrdes cirkulering af partiklerne, på samme måde som i jernstangen. Når man iagttager molekylernes bevægelse i astrallegemet, minder det om spilkogende vand.

Det er derfor nemt at forstå, at selv om et hvilket som helst organ i det fysiske legeme altid har en genpart, der består af en del astralt stof, så fastholder det ikke de samme partikler i mere end nogle få sekunder ad gangen. Derfor er der intet, der svarer til det fysiske nervestofs specialisering i syns- eller hørenerver osv. Selv om det fysiske øje altid har en genpart af astralt stof, så er det specielle fragment af astralt stof ikke hverken mere eller mindre i stand til at reagere på de vibrationer, der skaber astralt syn eller astral hørelse, end en hvilket som helst anden del af redskabet.

Man skal ikke glemme, at selv om man hele tiden er nødt til at tale om "astralt syn" eller "astral hørelse" for at skabe forståelse, så er alt, hvad der menes med de to udtryk, blot evnen til at reagere på de vibrationer, der, giver bevidstheden oplysninger. Når mennesket fungerer i sit astrallegeme modtager det samme type vibrationer, som det modtager og registrerer med øjne og ører, når det fungerer i det fysiske legeme. Men under de fuldstændigt anderledes astrale forhold er specialiserede organer ikke nødvendige for at modtage og registrere vibrationerne. Der findes stof overalt i astrallegemet, som er i stand til at reagere, og derfor ser det menneske, der fungerer i astrallegemet, uden problemer de genstande, der er bagved, nedenunder og ovenover uden at dreje hovedet efter påvirkningen.

Der er imidlertid et emne, som ikke bør udelades. Det er spørgsmålet om de chakraer, der blev omtalt før. Mennesker, der studerer åndsvidenskab, ved, at der i både astrallegemet og æterlegemet er kraftcentre, som successivt skal vækkes til live af den psykiske energi, der kaldes kundalinikraften, kundaliniilden eller "den hellige

slangeild", efterhånden som menneskets udvikling skrider fremad. Chakraerne kan ikke betegnes som organer i ordets almindelige betydning, for mennesket ser og hører ikke ved hjælp af chakraerne, på samme måde som med øjne og ører i det fysiske legeme, men chakraerne er indlysende vigtige, for udviklingen af de astrale sanser afhænger af deres aktivering. Hvert enkelt chakra, der aktiveres og udvikles, giver hele astrallegemet evnen til at reagere over for nye vibrationer.

Chakraerne er heller ikke forbundet med en bestemt mængde astralt stof. Chakraerne er simpelthen stofhvirvler i astrallegemet, og alle legemets partikler passerer igennem chakraerne. Chakraerne er punkter, hvor den højere kraft fra eksistensplanet, der ligger oven over, rammer astrallegemet. Beskrivelsen giver desværre kun et meget begrænset billede af chakraernes udseende, for de er i virkeligheden firdimensionale hvirvler, og den kraft, der strømmer igennem dem, og som er årsagen til, at de dannes, udspringer tilsyneladende af ingenting. Men man kan sige, at fordi alle partikler successivt passerer gennem hvert af chakraerne, er det indlysende, at det er muligt for hvert chakra at vække evnen til modtagelighed for bestemte vibrationer i alle astrallegemets partikler, og derfor er alle de astrale sanser aktive i alle dele af legemet.

Clairvoyance på mentalplanet er igen helt anderledes, for her kan man ikke længere tale om forskellige sanser som syn og hørelse. Man er nødt til at forklare det som en almindelig sans, der reagerer så fuldstændigt over for de vibrationer, der strømmer til den, at den, når en genstand kommer inden for bevidsthedsfeltet, straks opfatter det fuldkomment. Hvis man skal forklare det som en sans, kan man sige, at den "ser" det, "hører" det, "føler" det og "ved" alt, hvad der er at vide om det, i én øjeblikkelig "sansning". Men selv denne fantastiske evne er kun gradforskellig og ikke artsforskellig fra de evner, der er til menneskets rådighed for øjeblikket. På mentalplanet overføres indtryk nøjagtig som på det fysiske plan, for det sker stadig ved hjælp af vibrationer, der går fra genstanden til den, der ser det.

På det buddhiske plan, der ligger over mentalplanet, møder man for første gang en helt ny evne, der intet har til fælles med de evner, der er omtalt, for her erkender et menneske en hvilken som helst form ved hjælp af en helt anderledes metode, for ydre vibrationer spiller ikke nogen rolle for erkendelsen. Formen bliver en del af mennesket selv, og det studerer det indefra i stedet for udefra. Men evnen har intet med almindelig clairvoyance at gøre.

Udviklingen af en hvilken som helst af de omtalte evner – uanset om de er fuldstændige eller delvise – falder ind under definitionen på clairvoyance, for det drejer sig om evnen til at se det, der er skjult for det almindelige fysiske syn. Evnerne kan udvikles på forskellige måder, og det vil være bedst at sige et par ord om de forskellige retninger.

Man kan forestille sig, at hvis det var muligt for et menneske i løbet af sin lange udvikling at være isoleret fra alle andre end de svageste og blideste ydre påvirkninger, og hvis det fra begyndelsen fik mulighed for at udfolde sig på fuldkommen regelmæssig og normal måde, så ville det sandsynligvis udvikle sanserne systematisk og i overensstemmelse med naturloven. Mennesket ville opleve, at de fysiske sanser gradvis udvider sensitiviteten, indtil de reagerede på alle fysiske vibrationer – både på det æteriske og det tættere stofs frekvenser – og derefter ville der i lov-mæssig rækkefølge udvikles følsomhed over for den grovere del af astralplanet, og bagefter ville den finere del af det astrale stof også blive inkluderet. Og til sidst ville mentalplanets evner vågne, når tiden var moden.

En udvikling, der er så regelmæssig, forekommer aldrig i det virkelige liv. Mange mennesker har en gang imellem glimt af astral bevidsthed, selv om det æteriske syn ikke er vækket. Og uregelmæssighederne i udviklingen er en af de vigtigste årsager til menneskets tendens til at begå fejl i forhold til clairvoyance. Det er en tendens, som man kun kan slippe af med gennem lang tids disciplineret træning under ledelse af en kvalificeret underviser.

De, der studerer åndsvidenskabelig litteratur, er klar over, at kvalificerede undervisere findes, for selv i den materialistiske nutid er det gamle ord stadig sandt:

*”Når eleven er parat, er mesteren også parat.
Når mennesket er i stand til
at træde ind i Lærdømmens Hal,
vil det altid glæde mesteren”.*

De, der studerer åndsvidenskab, er klar over, at et menneske kun kan udvikle sine latente kræfter på en sikker og tryk måde, hvis det sker under virkelig kompetent ledelse. De ved, hvor let og skæbnesvangert det er for et utrænnet clairvoyant menneske at tage fejl og fuldstændig fejlfortolke betydningen og værdien af det, der ses, og måske endda være årsag til, at den clairvoyante iagttagelse totalt forvrænges, når den overføres til den fysiske bevidsthed.

Det er ikke en selvfølge, at en elev, der modtager regelmæssig undervisning i brugen af de esoteriske kræfter, vil opleve, at de udfolder sig i den regelmæssige rækkefølge, der er beskrevet, selv om den sandsynligvis er den ideelle. Elevens udvikling i tidligere liv har måske ikke været af en kvalitet, der vil gøre clairvoyance til den letteste eller mest ønskelige udviklingsvej. Eleven skal være under ledelse af en lærer, der er kompetent til at undervise og rådgive i åndelig udvikling, og eleven skal være fuldkommen sikker på, at den vej, der anbefales, er den rigtige udviklingsvej.

Uanset hvilke evner der udvikles, så opnår eleven en stor fordel, for evnerne kommer fuldstændigt under elevens kontrol, og de kan bruges fuldt ud og hele tiden, når som helst der er brug for dem i det åndelige arbejde. Men for det utrænede menneske vil evnerne og kræfterne ofte kun manifesterer sig meget sporadisk og springende. Tilsyneladende kommer og går de, som det passer dem.

Det er ikke ualmindeligt – og helt berettiget – at der nogle gange protesteres mod forklaringen, for hvis den clairvoyante evne som påstået er en del af menneskets åndelige udvikling, og derfor er et tegn på fremgang på den åndelige udviklingsvej, så er det påfaldende, at primitive folkeslag eller uvidende og uciviliserede mennesker kan være født med evnen, for her er der tale om mennesker, der tilsyneladende er relativt uudviklede, uanset fra hvilken synsvinkel man betragter dem. Det ser uden tvivl mystisk ud ved første øjekast. Men sensitiviteten hos det primitive menneske eller hos det grove, ubegavede og simple menneske er ikke den samme, som den sensitivitet, der vækkes hos det højere udviklede menneske, og den opnås heller ikke på samme måde.

En præcis og detaljeret forklaring på forskellen mellem de to former for sensitivitet vil kræve temmelig mange og temmelig ukendte teknikaliteter, men måske kan man få et overordnet begreb om forskellen ved hjælp af et eksempel, der hører til clairvoyancens allerlaveste plan – dvs. i nær forbindelse med det tættere fysiske stof. Menneskets æterlegeme er meget tæt forbundet med nervesystemet, og

enhver form for påvirkning af det ene virker omgående på det andet. Ved forskning er det blevet iagttaget, at ved sporadisk optræden af æterisk syn hos primitive mennesker – uanset om de lever i en stamme i junglen i Centralafrika eller lever et sted i Vesteuropa – så har man konstateret en tilsvarende nerveforstyrrelse, som næsten udelukkende findes i det sympatiske nervesystem. Derfor er evnen reelt uden for menneskets kontrol. Den er mest af alt en slags fornemmelse, der svagt stammer fra hele æterlegemet. Den stammer ikke fra en præcis og bestemt sansefornemmelse, der meddeles via et specialiseret organ.

I de senere rodracer og i forbindelse med den højere udvikling bruges menneskets kræfter mere og mere til at udvikle de mentale evner, og derfor forsvinder den svage fornemmelse som regel. Men endnu senere, når det åndelige menneske begynder at udfolde sig, genvindes den clairvoyante evne, men på det tidspunkt er det imidlertid en præcis og bestemt evne, der er underlagt menneskets viljeskontrol, og den praktiseres via et bestemt sanseorgan. Og det er værd at bemærke, at en hvilken som helst nervereaktion, der skabes i samspil med den clairvoyante evne, stort set forekommer i det cerebrospinale nervesystem. Annie Besant skriver følgende om emnet:

“De lavere former for psykisme forekommer oftere hos dyr og meget uintelligente mennesker end hos mennesker med veludviklet intellektuel kapacitet. Den står tilsyneladende i forbindelse med det sympatiske nervesystem, og ikke med det cerebrospinale. Systemets store gangliekærner³ indeholder forholdsvis meget æterisk stof, og bliver derfor lettere påvirket af de grovere astrale vibrationer end de celler, der indeholder forholdsvis mindre æterisk stof. Efterhånden som cerebrospinalsystemet udvikles, og hjernen bliver højere udviklet, får det sympatiske nervesystem en underordnet stilling, og sensitiviteten overfor psykiske vibrationer overdøves af det højere nervesystems stærkere og mere aktive vibrationer. Det er rigtigt, at den psykiske sensitivitet vender tilbage på et senere udviklingsniveau, men så udvikles den i forbindelse med de cerebrospinale centre og kommer under viljens kontrol. Men den overspændte og dårligt regulerede psykisme, som man ser så mange sørgelige eksempler på, skyldes hjernens manglende udvikling og det sympatiske nervesystems dominans.”

Nogle gange ser man imidlertid sporadiske glimt af clairvoyance hos et intelligent og åndeligt menneske, selv om det måske aldrig har hørt om muligheden for at træne og videreudvikle evnen. Når det sker, er de clairvoyante glimt som regel udtryk for, at mennesket nærmer sig et niveau i sin udvikling, hvor de clairvoyante evner naturligt begynder at åbenbare sig. De clairvoyante glimt skal derfor betragtes som en impuls, der skal få mennesket til at stræbe efter at opretholde både sin høje etiske og moralske standard og sin mentale ligevægt, for uden dem er clairvoyance en forbandelse og ikke en velsignelse.

I det spænd der er imellem de mennesker, som er helt uimodtagelige for indtryk, og de mennesker, som har fuldt udviklede clairvoyante evner, er der adskillige mellemliggende stadier. Et af de stadier, som det er umagen værd se nærmere på, er den fase, hvor et menneske – selv om det ikke har nogen clairvoyante evner i det

3 Ganglie er en hob af nerveceller uden for centralnervesystemet.

daglige liv – alligevel viser, evnerne er mere eller mindre til stede under indflydelse af mesmerisme⁴. Det sker, hvis den psykiske natur i forvejen er sensitiv, selv om bevidstheden stadig ikke er i stand til at håndtere det fysiske livs mangfoldige forstyrrelser. Bevidstheden skal frigøres ved hjælp af en midlertidig udelukkelse af de fysiske sanser. Den mesmeriske trance gør det muligt at bruge de højere evner, som kun lige er begyndt at vågne i bevidstheden. Men selv i den mesmeriske trance er der naturligvis utallige grader af klarhed – lige fra den almindelige patient, der er næsten uden intelligens, til det menneske, der har en synsevne, som fuldstændigt er under magnetisørens kontrol og kan fokuseres præcis som ønsket, og videre til det mere fremskredne niveau, hvor bevidstheden – når den først er blevet frigjort – også frigør sig fra magnetisørens kontrol og løfter sig op til ophøjede områder, hvor den er fuldstændigt udenfor magnetisørens rækkevidde. På et andet trin på den samme vej, er det ikke nødvendigt at undertrykke det fysiske i stil med det, der finder sted i hypnotisk trance, for evnen til metafysisk syn kan alligevel bruges, mens legemet sover, selv om evnen stadig er uden for rækkevidde i det vågne liv. Mange profeter og seere har befundet sig på dette udviklingstrin, for man læser om dem, at *"Gud advarede dem i en drøm"*, eller at de *"om natten var i kontakt med højere skabninger"*.

De fleste kultiverede mennesker fra verdens højere udviklede rodracer har i nogen grad opnået den omtalte udvikling. Dvs. at deres astrallegemers sanser er i fuld aktivitet, og de har udviklet evnen til at modtage indtryk fra former og enheder, der tilhører astralplanet. Men for at det kan være til nogen nytte for mennesker på det fysiske plan i fysiske legemer, kræves der som regel to forandringer. For det første skal bevidstheden erkende astralplanets virkelighed. Den skal træde ud af det hylster, der er skabt af dens egne vågne tanker. Bevidstheden skal se sig omkring for at iagttage og lære. Og for det andet skal hukommelsen opretholdes, når bevidstheden vender tilbage til det fysiske legeme. Den skal være i stand til at overføre alt, hvad den har set eller lært til den fysiske hjerne.

Hvis den første af forandringerne har fundet sted, har den anden ikke den store betydning, for sjælen – det virkelige menneske – vil være i stand til at få gavn af de oplysninger og erfaringer, der kan fås på astralplanet, selv om den måske ikke har evnen til at overføre erindringer om oplevelserne til det vågne liv i den fysiske verden.

Studerende spørger ofte om, hvordan den clairvoyante evne først vil komme til udtryk hos dem. De ønsker at vide, hvordan de kan være sikre på, hvornår de har nået det niveau, hvor den clairvoyante evnes første svage antydninger begynder at vise sig. Men tilfældene er så vidt forskellige, at det er helt umuligt at givet et generelt svar på spørgsmålet.

Nogle mennesker bliver overrasket, for pludselig udsættes de for en uventet og usædvanlig påvirkning, hvor de én enkelt gang er i stand til at se en gådefuld vision. Og fordi oplevelsen ikke gentager sig, kommer de med tiden til at tro, at de har været ofre for en hallucination. Andre bliver af og til bevidste om den menneskelige auras strålende farver og vibrationer. Atter andre ser eller hører med voksende hyppighed noget, som omgivelserne er blinde og døve for. Og atter andre ser ansigter, landskaber eller farvede skyer svæve foran øjnene i mørket, før de falder i

⁴ Franz Anton Mesmer var østrigsk læge, der var berømt i samtiden for sine sygdomsbehandlinger med magneter. Behandlingerne tog udgangspunkt i Franz Anton Mesmers teori om animalsk magnetisme, som han udviklede i 1770'erne i Wien. Behandlingsprincippet blev senere betegnet mesmerisme.

søvn. Men den mest almindelige oplevelser er måske, at man med større og større klarhed begynder at huske, hvad man har set og hørt på andre eksistensplaner, mens man sov.

Jordbunden er nu nogenlunde forberedt, og derfor er der basis for en beskrivelse af de forskellige clairvoyance-fænomener.

Clairvoyance-fænomenerne er vidt forskellige både i type og grad, og derfor er det ikke er let at afgøre, hvordan de kan klassificeres på en hensigtsmæssig måde. Man kan f.eks. ordne dem efter den form for syn, der benyttes – dvs. om clairvoyancen er mental, astral eller blot æterisk. Eller man kan inddele dem i overensstemmelse med den clairvoyantes evner, hvor man tager i betragtning, om det er en trænet eller utrænet clairvoyant – eller om evnen til at se er regelmæssig og under kontrol, eller om den er springende og fungerer uafhængig af den clairvoyantes viljekraft. Eller om det er muligt kun at praktisere evnen under mesmerisk indflydelse, eller om anden ydre hjælp er unødvendig. Eller om det er muligt at bruge evnen, når den clairvoyante er vågen i det fysiske legeme, eller om den kun er muligt, når den clairvoyante midlertidigt er ude af legemet enten under søvnen eller i trance osv.

De mange varianter har stor betydning, og det er nødvendigt at tage dem alle i betragtning, efterhånden som emnet beskrives. Men den klassificering, der som helhed vil være den bedste, er noget i retning af den, der er benyttet af A.P. Sinnett i bogen *Rationale of Mesmerism*. Det er i øvrigt en bog, som alle, der studerer clairvoyance, skulle læse. Under behandlingen af fænomenerne vil fænomenerne blive organiseret i overensstemmelse med omfanget af den synsevne, der benyttes, og ikke efter det bevidsthedsplan, hvor den benyttes. Det gør det muligt at gruppere de forskellige former for clairvoyance under tre overskrifter:

1. *Almindelig eller simpel clairvoyance* – dvs. en intensivering af synet, der gør det muligt at se astrale og æteriske former og fænomener, som tilfældigvis befinder sig i nærheden, men det omfatter ikke evnen til at iagttage hverken steder eller scener, der stammer fra en anden tid end den aktuelle.
2. *Clairvoyance i rum* – dvs. evnen til at se scener eller begivenheder, der ikke finder sted i samme rum som den clairvoyante, og som enten er for langt væk til, at man kan iagttage dem på almindelig måde, eller er skjult af genstande, der blokerer udsynet.
3. *Clairvoyance i tid* – dvs. evnen til at se genstande eller begivenheder, der ikke foregår i samme tidsperiode, som den clairvoyante befinder sig i. Det er med andre ord evnen til at se ind i fortiden eller fremtiden.

2. kapitel

ALMINDELIG CLAIRVOYANCE

FULDSTÆNDIG

Almindelig clairvoyance er defineret som en simpel intensivering af det æteriske eller astrale syn, der gør det muligt at se alt, hvad der findes på det æteriske eller det astrale plan, men som regel indebærer det ikke evnen til at se noget på stor afstand eller til at læse hverken fortiden eller fremtiden. Det er sandsynligvis ikke muligt helt at udelukke de sidste evner, for astralt syn har normalt en langt større udstrækning end det fysiske, og fragmentariske billeder af både fortid og fremtid bliver ofte tilfældigt synlige for clairvoyante, der ikke ved, hvordan de specifikt skal bruge evnerne – men alligevel udgør det en meget reel forskel på de tilfældige glimt og den faktuelle evne til at projicere det metafysiske syn enten i rum eller i tid.

Hos sensitive mennesker findes alle grader af almindelig clairvoyance – lige fra det menneske, der modtager et svagt indtryk, der dårlig nok fortjener betegnelsen "syn", og til den fuldkomne kontrol over henholdsvis æterisk og astralt syn. Måske er det den enkleste fremgangsmåde, hvis man begynder med at beskrive det, der er synligt, hvis man har en fuldt udviklet clairvoyance, for så vil de tilfælde, hvor evnen kun er delvis udviklet, automatisk indtage deres naturlige plads.

Først skal det æteriske syn studeres. Som nævnt består det æteriske syn simpelthen af sensitivitet over for en udvidet skala af fysiske vibrationer, der er langt større end det, der er normalt for gennemsnitsmenneskets fysiske øje. Men alligevel medfører det æteriske syn, at den clairvoyante kan se meget mere end størstedelen af menneskeheden, og de fleste mennesker på nuværende udviklingstrin vil fortsat vil være blinde over for den æteriske side af det fysiske stof. Først vil det være interessant at vide, hvilke forandringer evnen skaber, når det æteriske syn bruges til at iagttage kendte ting – levende eller livløse. Herefter er det tanken at præsentere de nye faktorer, som evnen afslører. Man skal huske, at det, der nu beskrives, udelukkende er baseret på det fuldstændige og perfekt kontrollerede æteriske syn, og at de fleste af de tilfælde, man møder i det virkelige liv, sandsynligvis mangler meget i en eller anden retning.

Den mest markante forandring, der kan iagttages ved livløse genstandes udseende, når man bruger det æteriske syn, består i, at de fleste genstande bliver næsten gennemsigtige. Årsagen er forskellen i bølgelængden af nogle af de vibrationer, som mennesket nu er blevet sensitivt overfor. Den clairvoyante opdager, at man uden besvær er i stand til at "se gennem en mur". For den clairvoyantes æteriske syn minder murens tæthed om en let tåge. Derfor er det muligt at se, hvad der foregår i et tilstødende værelse – næsten som om muren ikke fandtes. Den clairvoyante kan også nøjagtigt beskrive indholdet i en lukket kasse eller læse teksten i et forseglet brev. Med en smule øvelse er det muligt at "slå op" på en bestemt side i en

lukket bog. Det sidste sker uden videre med det astrale syn, men det er en del vanskeligere for et menneske, der bruger det æteriske syn, for det er nødt til at se gennem alle de sider, der ligger oven på den side, man søger.

Mange er interesseret i at vide, om et menneske med æterisk syn altid ser omgivelserne med det udvidede syn, eller kun når det ønsker at gøre det. Svaret er, at hvis evnen er helt udviklet, vil den være under den clairvoyantes fulde kontrol, og det er derfor muligt at bruge enten det æteriske syn eller det mere almindelige fysiske syn efter behov. Hvis evnen er under kontrol, er det muligt at skifte fra det ene til det andet syn lige så let og naturligt, som når et gennemsnitsmenneske skifter fokus med øjnene – eksempelvis når man ser op fra en bog for at følge en genstands bevægelser i det fjerne. Der er i virkeligheden tale om en indstilling af bevidstheden på det ene eller det andet aspekt af det, der iagttages. Og selv om et menneske naturligvis vil have det aspekt for sit blik, som bevidstheden i øjeblikket er rettet imod, vil det desuden være perifert bevidst om det andet aspekt. Det svarer til, at man ser på en genstand, som man holder i hånden, og samtidig med at det perifere syn ser væggen som baggrund i den anden ende af værelset.

En anden interessant forandring, der opstår, når man har udviklet det æteriske syn, er, at den faste jord, som mennesket går på, delvis opleves som gennemsigtig. Derfor er det muligt at se temmelig dybt ned i jorden – omtrent som når man ser ned i nogenlunde klart vand. Det gør det f.eks. muligt at iagttage et dyr, der graver gange under jorden, eller at opdage en kul- eller metalåre, hvis den ikke ligger alt for dybt under overfladen – osv.

Det æteriske syns begrænsning, når man ser gennem fast stof, er tilsyneladende analog med den, der begrænser menneskets fysiske syn, når det ser gennem vand eller tåge. Man kan kun se en vis afstand, fordi det stof, man ser igennem, ikke er fuldkomment gennemsigtigt.

Levende tings udseende bliver også stærkt forandret for det menneske, der har udvidet sin synsevne med det æteriske syn. Menneskers og dyrs legemer bliver hovedsageligt gennemsigtige. Derfor er det muligt at iagttage kroppens indre organer og deres funktioner og til en vis grad diagnosticere eventuelle sygdomme.

Det udvidede syn gør det også muligt mere eller mindre tydeligt at se forskellige grupper af æteriske skabninger, der har legemer, som ikke tilbagekaster de stråler, der ligger inden for grænserne af det almindelige syns spektrum. Blandt de æteriske skabninger, der kan iagttages, vil der være naturånder af de lavere grader, som har legemer, der består af tæt æterisk stof. Til gruppen hører næsten alle de alfer, gnomer og naturånder, som der stadig fortælles historier om på afsidesliggende steder – ofte langt ude på landet men overalt i verden.

Naturåndernes enorme rige er primært et astralt rige, men der er imidlertid en stor afdeling, som hører til den æteriske del af det fysiske plan. Det er naturligvis mere sandsynligt, at det er den æteriske afdeling, der kommer inden for almindelige menneskers synskreds. Når man læser almindelige folkeeventyr, er der ofte tegn på, at det er den æteriske gruppe, man har med at gøre. Hvis man studerer de gamle eventyr, skal man bemærke, hvor ofte der indgår en mystisk salve i handlingen, som, når den smøres på et menneskes øjne, gør det muligt for mennesket at se medlemmer af naturåndernes rige.

Den form for eventyr og resultaterne af de magiske handlinger findes overalt og i

forskellige dele af verden, og det er tegn på, at der ligger et aspekt af sandhed til grund for idéen. Det gælder i øvrigt for alle universelle folketraditioner. Der findes naturligvis ingen magisk salve, som man kan smøre på øjnene, for på den måde mirakuløst at åbne for et menneskes astrale syn. Det er udelukkende et symbol på, at øjnenes sensitivitet skal forøges i så høj grad, at de bliver modtagelige for nogle af de højere vibrationer. Eventyret fortsætter ofte med en fortælling om, at det menneske, der bruger den mystiske salve, afslører hemmeligheden om sin udvidede synsevne for en fe eller alf. Feen stikker derfor mennesket i øjet, og på den måde forsvinder ikke alene det æteriske syn, men også det fysiske syn. Hvis synsevnen havde været astral, ville det ikke være muligt, for beskadigelse af det fysiske legeme påvirker ikke astrale evner, men hvis det syn, der skabes af salven, er æterisk, ville ødelæggelsen af den æteriske synssans også ødelægge den fysiske synssans, for det fysiske øje fungerer igennem den æteriske genpart.

Æterlegemet er det fysiske legemes støbeform, og det fysiske legeme er derfor en fortætning af æterlegemet. Enhver, der har udviklet æterisk syn, vil også være i stand til at se andre menneskers æterlegemer, men fordi æterlegemets størrelse næsten er identisk med det fysiske legemes størrelse, fanger det som regel ikke opmærksomheden, undtagen når æterlegemet drives ud af det fysiske legeme i trance eller ved hjælp af bedøvelsesmidler. Efter døden, når æterlegemet trækker sig helt ud af det fysiske legeme, vil æterlegemet være synligt for det æteriske syn, og på kirkegårde eller begravelsespladser vil man kunne se æterlegemet, der svæver over nye grave. Hvis et menneske med æterisk syn deltager i en spiritistisk seance, vil det se det æteriske stof, der siver ud af siden på mediet, og det kan iagttage de forskellige måder, som de kommunikerende "ånder" bruger det æteriske stof.

Et andet faktum, der sandsynligvis vil vække opmærksomhed, er udvidelsen af farveopfattelsen. Mennesket med æterisk syn vil opdage, at det kan se flere og ukendte farver, som ikke ligner nogen af de farver, der findes i det kendte farvespekter. Derfor er det selvfølgelig helt umuligt at beskrive de æteriske farver. Og ud over evnen til at se nye genstande, som var skjult af de æteriske farver, vil den clairvoyante opdage, at mange genstande har andre farver end de velkendte. De nye farvenuancer skyldes, at de nye farver blandes med de gamle. Selv om to farveflader, der for det almindelige syn ser ud til at være fuldstændig ens, vil de have forskellige nuancer, når de betragtes med æterisk syn.

Det er nogle af de vigtigste forandringer, der vil finde sted i et menneskes verden, når det udvikler æterisk syn, men man skal ikke glemme, at der i de fleste tilfælde også sker en samtidig forandring i de øvrige sanser. Det sensitive menneske vil være i stand til at høre og måske endda føle mere end de fleste. Men hvis man derudover forestiller sig, at mennesket udvikler sin astrale synsevne, vil det være interessant at se nærmere på de forandringer, der vil vise sig.

Forandringerne vil være mange og langt større. En hel ny verden åbner sig for den clairvoyantes øjne. Hvis fænomenerne beskrives i samme orden som før, skal der først fokuseres på den forskel, der viser sig, når man iagttager livløse genstande. Her vil det måske være godt at begynde med at citere et specielt svar, der engang blev givet:

"Der er en tydelig forskel på æterisk syn og astralt syn, for det sidste svarer tilsyneladende til 4. dimension."

Hvis man skal forstå forskellen, vil det letteste være at give et eksempel. Hvis man f.eks. iagttager et menneske med begge slags syn umiddelbart efter hinanden, vil man se knapperne bag på menneskets frakke i begge tilfælde, men hvis man benytter det æteriske syn, vil man se knapperne igennem mennesket, og man vil se dem fra den synsvinkel, man har i forhold til mennesket. Hvis man ser mennesket astralt, ville man ikke alene se det på den måde, men desuden som om man samtidig stod bag ved mennesket.

Et andet eksempel er en træterning med inskriptioner på alle sider. Med det æteriske syn vil man se terningen, som om den var af glas. Man vil se igennem terningen, og man vil se inskriptionen på den modsatte side, men spejlvendt. Højre og venstre side af terningen ville ikke være tydelig, medmindre man flyttede sig. Men hvis man ser træterningen astralt, vil man se alle siderne på én gang – og man ville se alle sider med den rigtige side opad, som om hele terningen foldes ud. Man ser både de udvendige og de indvendige partikler, men man ser ikke terningens sider igennem de andre sider, men fladt udbredt. Med ét blik kan man derfor iagttage terningen fra alle de retninger, man kender.

Hvis man ser æterisk på bagsiden af et ur, ser man alle tandhjulene igennem dækslet. Man ser også urskiven igennem dækslet og tandhjulene, men man ser tallene og viserne bagfra. Hvis man ser uret astralt, ser man skiven den rigtige vej og alle tandhjulene liggende adskilt. Intet ligger ovenpå eller bag ved noget andet.

Det er grundtonen og den vigtigste faktor ved forandringen mellem det æteriske og det astrale syn. Mennesket ser *alt* fra et absolut nyt synspunkt. Det hele er fuldstændigt anderledes end alt andet, man nogen sinde har forestillet sig. Den clairvoyante har ikke længere nogen som helst problemer med at læse en hvilken som helst side i en lukket bog, for man ser ikke siden igennem alle de andre sider, der ligger foran eller bagved. Man ser præcis den aktuelle side, som om den var den eneste side, man kan se. Dybden på en kul- eller metalåres placering i jorden er ikke længere nogen forhindring, for uafhængigt af dybden kan man se kul- eller metalåren med det astrale syn, for man ser den ikke igennem de mellemliggende jordlag. Tykkelsen af en mur eller antallet af mure, der befinder sig mellem iagttageren og den genstand, man vil iagttage, udgør en markant forskel i klarhed, når den ses med det æteriske syn, for mure skaber ingen begrænsninger for det astrale syn, for på astralplanet kan de ikke komme imellem iagttageren og genstanden. Det lyder naturligvis både paradoksalt og umuligt, og det er helt uforklarligt for en tankegang, der ikke er specielt trænet til at forstå det – men alligevel er det absolut sandt.

Dermed er der taget hul på det stærkt omdebatterede spørgsmål om den fjerde dimension. Det er et spørgsmål, der har stor interesse, selv om det ikke er muligt at give en detaljeret redegørelse på den plads, der er til rådighed her. Hvis man ønsker at studere emnet – og det fortjener det – kan det anbefales, at man begynder med Charles Howard Hinton's⁵ bog *Scientific Romances* eller dr. A.T. Schofield's bog *Another World*. Derefter kan man gå videre med den førstnævnte forfatters større værk, *A New Era of Thought*. Charles Howard Hinton påstår, at han ikke alene selv er i stand til mentalt at forstå nogle af de simple firdimensionale figurer, men han siger også, at enhver, som følger hans anvisninger, og har en vis udholdenhed, kan opnå den samme mentale forståelse. Det er imidlertid ikke sikkert, at evnen til at forstå anvisningerne, er inden for rækkevidde for alle og enhver, selv om for-

⁵ Charles Howard Hinton var britisk matematiker og forfatter. Han var interesseret i højere dimensioner, især den fjerde dimension, og han er kendt for at opfinde ordet "tesseract", og for sit arbejde med metoder til at visualisere geometriens højere dimensioner.

fatteren mener det, for det kræver uden tvivl en omfattende matematisk indsigt. Men man kan i hvert fald bevise, at tesseracten⁶ eller den firdimensionale terning, som han beskriver, er virkelighed, for den er en velkendt figur på astralplanet. Han kompletterede en ny metode til at symbolisere de forskellige dimensioner ved hjælp af farver i stedet for ved skønsmæssige symboler, for som han siger, vil det i høj grad forenkle studiet, for læseren vil være i stand til ved første øjekast at skelne en hvilken som helst del eller et hvilket som helst træk ved tesseracten.

I forbindelse med teorien om den fjerde dimension har H.P. Blavatsky fortalt, at det kun er et klodset udtryk for tanken om stoffets fuldstændige gennemtrængelighed, og at William Thomas Stead⁷ fulgte den samme vej, dengang han præsenterede begrebet for sine læsere under betegnelsen "Throughth".⁸ Omhyggelig forskning og gentagne forsøg med detaljerede iagttagelser viser med stor sandsynlighed, at forklaringen ikke dækker alle fakta. Det er en glimrende beskrivelse af æterisk syn, men den afviger meget fra tankerne om den fjerde dimension, sådan som den beskrives af Charles Howard Hinton. Han er den eneste, der har givet en form for fysisk forklaring på de fakta, der konstant kan iagttages ved hjælp af det astrale syn. Derfor er der grund til med al respekt at bemærke, at dengang H.P. Blavatsky skrev, som hun gjorde, tænkte hun på æterisk og ikke på astralt syn. At udtrykket passede perfekt til en højere metafysisk evne end den, hun i øjeblikket tænkte på, faldt hende åbenbart ikke ind.

I det følgende er det vigtigt at huske den mystiske evne, som er vanskelig at forklare, i alt hvad der nu beskrives. Ethvert punkt i ethvert fast legeme afsløres for den clairvoyantes blik, på samme måde som ethvert punkt inde i en cirkel kan iagttages af et menneske, der betragter cirklen.

Det er ikke det eneste, der opnås af den clairvoyante. Man ser ikke alene både indersiden og ydersiden af enhver fysisk genstand, men også genstandens astrale genpart. Ethvert atom og molekyle af fysisk stof har tilsvarende astrale atomer og molekyler, og den masse, der opbygges af dem, er synlig for en clairvoyant. Som regel strækker en genstands astrale del sig et stykke uden for den fysiske form, og metaller, sten og andre genstande er derfor omgivet af en astral aura.

Det er indlysende, at et menneske vinder ufatteligt meget, alene når det studerer uorganisk stof ved hjælp af det astrale syn. Ikke alene ser den clairvoyante genstandens astrale aspekt, som var et aspekt, der tidligere var fuldstændigt skjult, og ikke alene ser man meget mere af genstandens fysiske struktur, end man gjorde før, men selv det, der før var synligt, ses nu med langt større klarhed og i overensstemmelse med virkeligheden. Det er indlysende, at det clairvoyante syn kommer langt nærmere virkeligheden, end det fysiske. Hvis man f.eks. ser astralt på en terning, vil man se alle terningens sider ens – og sådan er de i virkeligheden. På det fysiske plan ser man terningen i perspektiv, og derfor oplever man, at den fjerneste side er mindre end den side, der er nærmest. Men det er naturligvis ikke tilfældet, og derfor skaber det fysiske syn en illusion, der skyldes det tredimensionale livs fysiske begrænsninger.

Det astrale syn giver endnu større fordele, når man iagttager levende skabninger.

6 Tesseract er en betegnelse for den firdimensionale terning, der er den mest enkle geometriske figur på astralplanet.

7 William Thomas Stead var engelsk chefredaktør og pioner inden for undersøgende journalistik, og han blev en kontroversiel skikkelse i den victorianske periode.

8 Throughth er uoversætteligt.

Den clairvoyante kan f.eks. se planters og dyrs aura, og for dyrenes vedkommende er det muligt at aflæse begær, følelsesreaktioner og tanker. Men det er primært, når den clairvoyante iagttager mennesker, at evnen giver størst udbytte, for ved hjælp af det astrale syn er det muligt for den clairvoyante at hjælpe sine medmennesker langt mere effektivt, end når hjælpen og rådgivningen alene baseres på mundtlige informationer fra den, der søger hjælp.

Den clairvoyante vil være i stand til at se menneskets astrallegeme, og selv om menneskets højere aspekter stadig er skjult for den clairvoyantes blik, vil det være muligt ved omhyggelig iagttagelse at lære virkelig meget alene ved hjælp af den astrale del, der er inden for synsfeltet. Evnen til at analysere æterlegemet vil være en markant fordel, når evt. mangler eller sygdomme i nervesystemet skal lokaliseres og klassificeres, men ved hjælp af astrallegemets udseende vil det desuden være muligt at aflæse alle følelser, lidenskaber, begær og tilbøjeligheder hos det menneske, der undersøges – og desuden er det muligt at se en del af tankelivet.

Når den clairvoyante iagttager et menneske, vil det være omgivet af den astrale auras lysende tåge, der glimter med alle mulige strålende og konstant skiftende farver, som har en ubeskrivelig stråleglans, der ændrer sig med hver forandring af menneskets tanker og følelser. Auraen gennemstrømmes af den uselviske kærligheds smukke rosenfarve, den hengivne følelses æstetiske blå, egoismens hårde mørkebrune skær, vredens dybe skarlagensrøde lyn, lidenskabens forfærdelige flammerøde farvenuance, frygtens voksagtige grå, hadets og ondskabens sorte skyer – eller et hvilket som helst af de hundredvis af nuancer, der let kan læses og fortolkes af det trænede øje. Og det vil være umuligt for et menneske at skjule følelsernes virkelige tilstand i forhold til menneskelivets mange aspekter.

Den astrale auras forskellige farver og udtryk er i sig selv et meget interessant studie, men her er der ikke plads til at behandle dem i detaljer. Der findes en meget detaljeret forklaring, der er suppleret med et stort antal farveillustrationer i bogen *Det synlige og det usynlige menneske*.⁹

I den astrale aura ser den clairvoyante ikke kun det øjeblikkelige resultat af den følelse, der passerer igennem mennesket, for organiseringen af og forholdet mellem auraens farver, når den er relativt rolig, er desuden en nøgle til ejerens generelle anlæg og karakter, for astrallegemet udtrykker alt det i mennesket, der kan komme til udtryk på astralplanet eller følelsernes plan. Men desuden kan man fortolke meget andet med forholdsvis stor nøjagtighed, selv om det hører til de højere planer, med udgangspunkt i det, der kommer til udtryk i astrallegemet.

I karakterbedømmelsen får den clairvoyante stor hjælp af den del af menneskets tankevirksomhed, som kommer til udtryk på astralplanet og derfor viser sig inden for det astrale synsfelt. Tankens eget plan er mentalplanet, der befinder sig på en højere frekvens end astralplanet, og al tanke manifesterer sig på mentalplanet som en vibration i mentallegemet. Men hvis tanken er blot en smule egoistisk, eller hvis den er forbundet med en følelse, et ønske eller et begær, sender den omgående vibrationer ned på astralplanet, hvor den iklæder sig en synlig form af astralt stof. Hovedparten af menneskeheden tænker stort set kun tanker, der har relation til begær- og følelseslivet, og derfor kan hele deres personlighed reelt ligge åben for den clairvoyantes astrale syn. Astrallegemet og de tankeformer, der konstant udstråler fra det, er som en åben bog, hvor karakteregenskaberne står skrevet med

⁹ C.W. Leadbeaters *De synlige og det usynlige menneske* kan frit downloades som e-bog fra www.VisdomsNettet.dk

store typer, hvis man ved, hvordan man skal aflæse dem. Enhver der ønsker at vide mere om, hvordan tankeformerne ser ud når man iagttager dem clairvoyant, vil være interesseret i at studere de beskrivelser og illustrationer, der findes i bogen *Tankeformer*.¹⁰

Indtil nu er forandringer i udseendet hos både levende skabninger og livløse genstande blevet omtalt, sådan som de ser ud, når et menneske, der har et veludviklet clairvoyant syn, iagttager dem. Herefter er det tanken at undersøge de nye ting, som den clairvoyante får at se på astralplanet. Den clairvoyante vil under alle omstændigheder blive bevidst om, at naturen er langt mere omfattende end det, et såkaldt almindeligt menneske forestiller sig. Men opmærksomheden vil hovedsageligt blive fanget af den astrale verdens levende beboere. Det er ikke hensigten at give en detaljeret beskrivelse af dem her, for det arbejde er allerede udført med bogen *Astralplanet*.¹¹ Derfor vil kun nogle få grupper af de astrale indbyggere kortfattet blive omtalt.

Den clairvoyante bliver imponeret over elementalessensens former og dens uafbrudte bølgegang, der konstant strømmer forbi. Ofte virker elementalerne truende, men de viger altid tilbage for en bestemt manifestation af vilje. Den clairvoyante vil undre sig over den enorme armé af former, der midlertidigt opstår i det astrale ocean, hvor formerne får separat liv pga. menneskeheden tanker, følelser, ønsker og begær – uanset om de er positive eller negative. Den clairvoyante kan iagttage naturændernes mangfoldige forgreninger og blive betaget af deres arbejde og deres leg. Den clairvoyante vil nogle gange opleve voksende begejstring ved at studere den fantastiske evolution i nogle af devaernes lavere ordener. De svarer omtrent til den kristne terminologis engleskarer.

Men den største oplevelse vil sandsynligvis være astralverdenens menneskelige beboere. Den clairvoyante vil se, at de kan deles i to overordnede grupper. Den ene kan man kalde "de levende", og den anden – hvor de fleste reelt er endnu mere levende – kalder menneskeheden i sin uvidenhed fejlagtigt "de døde", fordi deres fysiske krop er død. I den første gruppe vil den clairvoyante af og til finde en beboer, der er lysvågen og fuldt bevidst, og som måske er sendt for at overbringe et budskab, eller som iagttager den clairvoyante omhyggeligt for at vurdere de fremskridt, der gøres. Men de fleste af den clairvoyantes astrale naboer, svæver ligegyldigt forbi, for de er ude af deres fysiske legemer under søvnen, og de er så totalt opslugt af deres egne personlige spekulationer, at de stort set er uden bevidsthed om, hvad der foregår omkring dem på astralplanet.

Blandt den større gruppe af nyligt afdøde vil den clairvoyante finde alle niveauer af bevidsthed, intelligens, karakter og moral – for døden, der for det gennemsnitlige menneskes begrænsede bevidsthed, betragtes som en total forandring, ændrer i virkeligheden intet i mennesket. Dagen efter den fysiske død er den afdøde nøjagtigt det samme menneske, som det var dagen før. Det har nøjagtig de samme vaner, nøjagtig de samme egenskaber, nøjagtig den samme moral osv. Der er kun én undtagelse – at mennesket har aflagt sit fysiske legeme. Men tabet af det fysiske legeme ændrer ikke den afdøde. Det forvandles ikke til et helt andet menneske. Afkastelse af det fysiske legeme kan sammenlignes med, at mennesket lægger sin overfrakke. Det er en handling, der heller ikke ændrer et menneske. Den clairvoyante vil derfor

10 Annie Besants og C.W. Leadbeaters *Tankeformer* kan frit downloades som e-bog fra www.VisdomsNettet.dk

11 C.W. Leadbeaters *Astralplanet* kan frit downloades som e-bog fra www.VisdomsNettet.dk

blandt de fysisk døde finde mennesker, der både er intelligente og uintelligente, venlige og uvenlige, seriøse og overfladiske, åndelige og egoistiske – nøjagtig ligesom blandt de fysisk inkarnerede.

Fordi den clairvoyante ikke alene kan se de "døde" på astralplanet, men også kommunikere med dem, er det muligt at hjælpe dem og give dem oplysninger og vejledning, som kan have meget stor værdi for dem. Mange af de nyligt afdøde befinder sig i en slags choktilstand. De tror, at de stadig er levende efter den fysiske død, men befinder sig i en meget anderledes verden, er en stor overraskelse, der skaber total forvirring. Nogle gange er der endda tale om intens lidelse, fordi de ser, at den verden, der møder dem efter døden, overhovedet ikke ligner de naive og barnlige forklaringer, som eksempelvis kristendommen, der er Vestens populære religion, har tilbudt som svar på det vigtige spørgsmål. Spørgsmålet er et af de vigtigste, man kender svaret på, og et menneske, der forstår den astrale verden og livet i efterlivet, kan forklare tingene. Derfor kan en clairvoyant i høj grad være en vigtig ven i nøden.

På mange andre måder kan et menneske, der har en fuldt udviklet clairvoyant evne, være til gavn for både de levende og de døde. Emnet er beskrevet i bogen *Usynlige hjælpere*.¹² Udover astrale mennesker vil den clairvoyante også se astrallig – dvs. aflagte astrale legemer, for mennesket dør også en astral død. I åndsvidenskaben kaldes de astrale lig for enten skygger eller skaller, som den clairvoyante kan se i alle opløsningsstadier – men der er kun behov for lige at nævne dem her, for hvis man vil vide mere om fænomenet, kan man læse om det i *Astralplanet*.¹³

Et andet interessant resultat, som fuldt udviklet astral clairvoyance åbenbarer for et menneske, er den ubrudte bevidsthed. Når man går i seng for at sove, overlader den clairvoyante det fysiske legeme til den hvile og opladning, det trænger til, mens der arbejdes med de opgaver, der skal udføres på astralplanet i det langt mere behagelige astrallegeme. Om morgenen vender den clairvoyante tilbage og træder igen ind i det fysiske legeme, men *uden* tab af bevidsthed eller hukommelse mellem de to tilstande. Det er derfor muligt at leve, hvad man kan kalde et dobbelt liv, i stedet for at glemme den ene tredjedel af livet.

En anden interessant evne, som den clairvoyante måske er i besiddelse af (selv om den fulde kontrol tilhører den højere mentale evne), er evnen til at forstørre den mindste fysiske, æteriske eller astrale partikel til en hvilken som helst størrelse, som om den iagttages med et mikroskop. Og der er aldrig fremstillet et mikroskop, og det vil sandsynligvis heller aldrig blive produceret, der er i stand til at lave bare en tusindedel af den psykiske forstørrelsessevne. Ved hjælp af forstørrelsesevnen bliver molekyler og atomer synlige og levende virkeligheder for det menneske, der studerer åndsvidenskab, og den studerende vil opdage, at atomerne er langt mere komplicerede i deres konstruktion, end naturvidenskaben er klar over. Det gør det også muligt ned til mindste detalje at følge elektriske, magnetiske og andre æteriske processer. Når nogle af eksperterne inden for disse grene af naturvidenskaben udvikler evnen til at se det, de beskriver som teorier, kan menneskeheden forvente nogle helt fantastiske afsløringer.

12 C.W. Leadbeaters *Usynlige hjælpere* kan frit downloades som e-bog fra www.VisdomsNettet.dk

13 C.W. Leadbeaters *Astralplanet* kan frit downloades som e-bog fra www.VisdomsNettet.dk

Det er en af de evner eller siddhier,¹⁴ der beskrives i Østens bøger. Den omtales som *"evnen til at gøre sig stor eller lille, som man vil"*. Det er umiddelbart en mytisk beskrivelse, for den vender tilsyneladende op og ned på virkeligheden. Men metoden er netop, som den beskrives i de gamle bøger. Den clairvoyante bruger et midlertidigt synsredskab, der er ubeskriveligt lille, og det er grunden til, at mikro-organismernes og atomernes verden ses tydeligt. På samme måde – eller rettere sagt på modsat måde – er det muligt at se gigantiske ting ved en midlertidig forøgelse af størrelsen af det redskab, der bruges til iagttagelsen. Det er langt ud over alt, hvad naturvidenskaben nogen sinde har drømt om som en mulighed for mennesket. Forandringen i størrelse sker i virkeligheden i den studerendes bevidsthed, og ikke i noget uden for den studerende. Den gamle orientalske bog fremstiller derfor sagen ret præcist.

Psykometri og "den sjette sans" i højeste potens ville også være blandt de evner, som den clairvoyante får til sin rådighed. Evnerne behandles i et senere kapitel, for manifestationerne omfatter clairvoyance enten i rum eller i tid.

Selv om det kun er i grove omrids, så er der nu givet en beskrivelse af, hvad en trænet clairvoyant vil være i besiddelse af, når det astrale syn er fuldt udviklet. Evnen giver adgang til en langt større verden, men der er endnu intet fortalt om den overraskende forandring, der sker i den clairvoyantes mentale holdning. Forandringen skyldes erkendelsen af sjælens eksistens, sjælens fortsatte liv efter den fysiske død, karmalovens afbalancerende funktion og mange andre erkendelser, der har lige så stor betydning. Forskellen mellem selv den dybeste intellektuelle overbevisning og den faktuelle indsigt, der vindes ved direkte personlig erfaring, skal man selv opleve, hvis den skal forstås.

14 Siddhi er metafysiske eller paranormale evner. Der er to slags siddhier – de lavere, grovere psykiske og mentale evner, og den højere udvikling af de åndelige evner.

3. kapitel

ALMINDELIG CLAIRVOYANCE

PARTIEL

Erfaringerne fra *utrænede* clairvoyante oplevelser – og det er værd at huske, at gruppen omfatter stort set alle clairvoyante i Vesten undtagen nogle få – vil som regel være meget langt fra det, der er forklaret i 2. kapitel. Utrænede clairvoyante vil opleve begrænsninger på mange forskellige måder – i grad, i forskellighed, i udholdenhed og fremfor alt i præcision.

Eksempelvis kan et menneskes clairvoyance være permanent, men samtidig meget partiel, for måske dækker den kun en eller to grupper af de fænomener, der kan iagttages. Den clairvoyante vil opdage, at evnen blot er et isoleret fragment af den højere synssans, der tilsyneladende fungerer uafhængigt af andre synsevner, som normalt følger med fragmentet eller endda gå forud for udviklingen af det. Eksempelvis kan et menneske hele sit liv have evnen til at se den atomare æter og atomart astralstof, og det kan studere atomernes struktur – både i mørke og i lys – mens de gennemtrænger alt andet. Og alligevel har mennesket kun sjældent set enheder, der har legemer, som består af langt tydeligere lavere æter eller endda af tættere astrale stof. Og evnen til permanent at se dem mangler også. Mennesket opdager simpelthen, at det har en speciel evne, uden at der tilsyneladende er nogen årsag, der kan forklare den, eller uden at evnen har nogen forbindelse til noget som helst andet. Og udover at evnen afslører eksistensen af de atomare eksistensplaner og viser deres organisering, er det vanskeligt at se, hvilken nytte mennesket har af evnen i øjeblikket. Men evnen er der, og den er et løfte om større ting, der vil komme. Den antyder, at der findes flere evner, der venter på at blive udviklet.

Der findes mange lignende tilfælde. Dermed menes der ikke lignende i form af besiddelsen af den specielle synsevne, for den er unik. Der menes udvikling af et begrænset fragment af astralplanets og det æteriske plans fulde og klare syn. I ni af ti tilfælde vil en partiel clairvoyance imidlertid samtidig mangle præcision – dvs. at der vil være en hel del tågede indtryk og forklaringer, i modsætning til det trænede menneskes klare definition og sikkerhed. Der findes eksempler på mennesker med partiel clairvoyance overalt – særlig blandt mennesker, der kalder sig "terapeuter".

En anden type er de mennesker, der kun er midlertidigt clairvoyante og kun under bestemte forhold. Den form for clairvoyance findes i mange varianter. Nogle er ikke i stand til at bruge deres clairvoyance, når de ønsker det. Nogle er afhængige af særlige forhold, mens evnen hos andre opstår sporadisk uafhængigt af omgivelserne. Desuden findes der tilfælde, hvor evnen kun viser sig en enkelt eller to gange i løbet af livet.

Til den første af de mange varianter hører de mennesker, der kun er clairvoyante,

når de er i mesmerisk trance, og som ikke er i stand til at se eller høre noget, når de ikke er i trance. De kan nogle gange nå op til store højder af indsigt og være usædvanligt nøjagtige i deres iagttagelser, men når det er tilfældet, er de som regel i gang med en træning, selv om de endnu ikke kan befri sig for det fysiske livs blytunge vægt uden hjælp.

I den samme gruppe kan man anbringe mennesker, der kun opnår et kortvarigt syn under indflydelse af narkotiske stoffer eller ved at udføre bestemte ceremonier. Når man deltager i ceremonier, hypnotiserer man ofte sig selv ved hjælp af rytmiske gentagelser, og på den måde kan man opnå en begrænset tilstand af clairvoyance – men som regel bringer man bare sig selv i en passiv tilstand, hvor et astralt væsen kan besætte kroppen og bruge ejeren som talerør. Og nogle gange er det ikke hensigten med deltagelse i ceremonierne, at ritualerne skal påvirke deltageren selv, men at de skal tilkalde en af astralplanets beboere, som giver de oplysninger, der ønskes. Men det er metoder, der hører under sort magi og ikke under clairvoyance. Både narkotiske stoffer og ceremonier er metoder, der ubetinget frarådes enhver, der ønsker at opnå højere clairvoyance. Clairvoyance skal aldrig bruges til personlige fremskridt, men altid til gavn for andre. En medicinmand eller en heksedoktor og nogle shamaner er gode eksempler på de typer, der advares imod.

De mennesker, der kun af og til har en partiel clairvoyant evne og uden at de selv har ønsket det, er ofte overspændte eller stærkt nervøse. I deres tilfælde kan det være et symptom på en sygdom. Deres metafysiske evne afslører, at det fysiske legeme er tilstrækkeligt svækket til, at det ikke længere udgør en forhindring for, at et æterisk eller astralt syn pludselig kan trænge igennem. Et ekstremt eksempel fra denne gruppe er et menneske, der drikker sig til en tilstand af delirium tremens¹⁵. Det er en tilstand af fysisk sammenbrud og upassende psykisk eksitation,¹⁶ der opstår med den uhyggelige tilstand. I tilstanden er mennesket i stand til at se nogle af de stærkt frastødende elementaler og andre enheder, som alkoholikeren har samlet omkring sig i løbet af den lange og nedværdigende eftergivenhed over for karaktersvagheden. Der findes imidlertid andre tilfælde, hvor synsevnen har vist sig og er forsvundet igen uden nogen umiddelbar relation til det fysiske helbred – men det er sandsynligt, at der også hos disse mennesker kan iagttages en forandring i æterlegemets tilstand.

Den gruppe, der kun har oplevet ét enkelt tilfælde af clairvoyance i hele deres liv, er meget vanskelig at klassificere på grund af de store forskelle i omstændighederne. For manges vedkommende opstod oplevelsen i et ophøjet øjeblik i livet, hvor det er forståeligt, at evnen har haft mulighed for at bryde igennem til hjernebevidstheden, og det er på en måde tilstrækkeligt til at forklare, hvorfor det skete.

For en anden gruppe består det ene tilfælde af clairvoyance i, at man pludselig ser en skikkelse. Som regel er det af en ven eller slægtning i dødsøjeblikket. Her er der to muligheder, og i begge er det den døendes stærke ønske, der er drivkraften. Kraften kan gøre det muligt for den døende at materialisere sig et kort øjeblik, og hvis det sker, er der naturligvis ikke behov for clairvoyance. Men det er mere sandsynligt, at personen i dødsøjeblikket påvirker modtageren mesmerisk, og det medfører, at de fysiske sanser kortvarigt sløves og de højere stimuleres. I begge

¹⁵ Delirium tremens, som på dansk kaldes "drankergalskab", er en tilstand, der kan ramme alkoholikere. Den kommer til udtryk som svingende bevidsthed, tidvis uklarhed og synshallucinationer.

¹⁶ En energitilstand med større energi end grundtilstanden kaldes en eksiteret eller anslået tilstand.

tilfælde er synet et resultat af et stærkt ønske i selve situationen, og det gentager sig ikke, simpelthen fordi de nødvendige forhold ikke opstår igen.

Der er imidlertid stadig en lang række tilfælde, som ikke kan kategoriseres i de nævnte grupper, og i enkelte tilfælde, er der uden tvivl tale om clairvoyance. Men de opstår f.eks. i en situation, der er helt almindelig og dagligdags, og derfor betragtes de som uvæsentlige. Det er årsagen til, at det kun er muligt at opstille hypoteser. De forhold, der betinger dem, ligger sandsynligvis ikke på det fysiske plan, og derfor vil en speciel undersøgelse af hvert enkelt tilfælde være nødvendig, hvis man skal udtale sig med rimelig sikkerhed om årsagerne til dem. I nogle tilfælde ser det dog ud til, at en astral beboer har forsøgt at overbringe en meddelelse, men at det kun lykkedes at bevidstgøre en uvæsentlig detalje i modtagerens bevidsthed, for den vigtige del af meddelelsen, kom overhovedet ikke igennem til modtagerens bevidsthed.

Når man undersøger clairvoyante fænomener, vil man møde alle de nævnte typer og mange flere. Der vil temmelig sikkert også være et antal tilfælde, der skyldes hallucinationer. De skal naturligvis omhyggeligt fjernes fra listen over eksemplerne. Når man studerer emnet, skal man have et udtømmeligt forråd af tålmodighed, som desuden skal kombineres med flid og engagement. Og hvis man fortsætter længe nok, vil man i tågerne begynde at skimte orden bag det tilsyneladende kaos. Lidt efter lidt vil man få begreb om de større lovmæssigheder, som styrer hele evolutionen. Det vil hjælpe den studerende meget i arbejdet, hvis den rækkefølge, der lige er beskrevet, følges – dvs. at man først gør sig den ulejlighed så grundigt som muligt at sætte sig ind i de virkelige fakta vedr. de eksistensplaner, som den almindelige clairvoyance beskæftiger sig med. Det er vigtigt at lære, hvad der i virkeligheden er at se med astralt og æterisk syn, men man skal også kende de begrænsninger, der findes, for så vil man få en målestok, der gør det muligt at vurdere de tilfælde, der iagttages. Alle eksempler på partielt clairvoyant syn passer nødvendigvis ind i en niche i den store helhed, og derfor vil den studerende – efterhånden som omridset af planen opbygges i hovedet – finde ud af, at det er forholdsvis let (med nogen øvelse) at klassificere de tilfælde, der studeres.

Der er ikke sagt noget om de endnu mere fantastiske muligheder, der åbenbares ved hjælp af clairvoyance på mentalplanet, og det er heller ikke nødvendigt at sige ret meget. Det er helt usandsynligt, at forskeren nogen sinde vil møde eksempler på mental clairvoyance, undtagen hos elever, der er grundigt trænedede i de mest avancerede esoteriske skoler, og for dem lukker den mentale clairvoyance op til en ny verden, der er langt større end alle de verdener, der ligger under den. Det er en verden, der rummer alt, hvad man kan forestille sig af den mest fantastiske herlighed og stråleglans. En detaljeret beskrivelse af mentalplanet er skrevet og udgivet som bog¹⁷, og den anbefales derfor til interesserede studerende.

Alt, hvad mentalplanet har at give, er inden for den veltrænede elevs rækkevidde – eller i det mindste alt det, som den veltrænede kan assimilere i sin bevidsthed. Men for det utrænede clairvoyante menneske er det i bedste fald kun akkurat muligt at nå op til mentalplanet. Det er engang sket i mesmerisk trance, men det var et yderst sjældent tilfælde. Det kræver næsten overmenneskelige kvalifikationer i retning af ophøjet åndelig stræben og absolut renhed i tanke og motiv – både fra den modtagende og den udøvende parts side.

17 C.W. Leadbeater: *Mentalplanet* kan frit downloades som e-bog fra www.VisdomsNettet.dk

En clairvoyance på det høje niveau – og i endnu højere grad den clairvoyance, der hører til det bevidsthedsplan, der ligger lige ovenover – er der god grund til at kalde *åndeligt syn*. Mentalplanets himmelske verden, som den mentale clairvoyance giver adgang til, findes alle vegne omkring ethvert menneske her og nu, og derfor passer evnen alligevel til den almindelige clairvoyance, selv om det vil være nødvendigt at omtale den igen, når clairvoyance i rum skal behandles.

4. kapitel

ALMINDELIG CLAIRVOYANCE BEVIDST

Den almindelige men bevidste clairvoyance er defineret som evnen til at se begivenheder eller scener, der befinder sig et andet sted end den clairvoyante. I relation til dimensionen rum foretages iagttagelsen derfor for langt væk til, at den clairvoyante kan se begivenhederne med almindeligt fysisk syn. Der findes så ufattelig mange og så vidt forskellige eksempler, at det er nødvendigt at forsøge at præsentere en form for detaljeret klassificering af dem. Hvilken opdeling, der bruges, er ikke så vigtigt, så længe den er omfattende nok til at medregne alle tilfælde. Måske vil det være en passende klassificering, hvis man grupperer dem i større træk under bevidst og ufrivillig clairvoyance i rum med en mellemliggende gruppe, der evt. kan kaldes "delvis bevidst". Det lyder umiddelbart som en mærkelig titel, men det forklares senere.

Ligesom før er det hensigten først at fortælle, hvad der er muligt for den fuldt udviklede og veltrænede clairvoyante, og forsøge at forklare, hvordan evnerne fungerer, og hvilke begrænsninger evnerne er underlagt. Derefter vil det være nemmere at forstå de talrige eksempler på partielt og utrænede syn. Men først gælder det den bevidste clairvoyance.

På baggrund af det, der tidligere er blevet sagt om den astrale clairvoyances magt, vil det være indlysende, at enhver, der kontrollerer evnen i fuld udstrækning, vil være i stand til at se næsten alt i menneskets verden, hvis det ønskes og når det ønskes. Selv de mest hemmelige områder ligger åbne for den clairvoyantes blik. Mellemliggende forhindringer eksisterer ikke på grund af forandringen i den clairvoyantes synsevne. Den clairvoyante har evnen til at bevæge sig frit omkring i astrallegemet. Derfor er det muligt uden vanskelighed at bevæge sig overalt. Den clairvoyante kan se alt inden for Jordens grænser, og det er endda i stor udstrækning muligt at se alt, uden at det er nødvendigt at bevæge sig omkring i astrallegemet. Det kræver en forklaring.

Hvordan kan det metafysiske syn bruges til at iagttage begivenheder, der foregår på endda meget lang afstand? Hvordan kan et menneske, der befinder sig i England se selv de mindste detaljer i noget, der i samme øjeblik foregår i Indien eller i USA? Hvordan i alverden kan det lade sig gøre?

En hypotese forklarer fænomenet. Man ved, at alt konstant udsender stråler i alle retninger, og at de i et vist omfang ligner det, der udsender strålerne, men der er tale om stråler, der er meget finere end lysstråler. Clairvoyance ikke er andet end evnen til at se ved hjælp af de finere udstrålinger. Afstand er derfor ikke en forhindring for synet, for alle mellemliggende genstande gennemtrænges af strålerne, og de kan

uden begrænsning krydse hinanden i alle retninger uden at blive sammenblandet, nøjagtigt som lysets almindelige vibrationer gør det.

Selv om det ikke er helt den måde, clairvoyancen virker på, er teorien alligevel ret præcis i de fleste af sine forudsætninger. Alt udsender uden tvivl stråler i alle retninger, og det er netop på den måde – selv om det foregår på et højere plan – at de akashiske optegnelser tilsyneladende er skabt. Det er nødvendigt at sige mere om emnet i næste afsnit, så her skal det bare nævnes. De psykometriske fænomener er også afhængige af vibrationerne, men det forklares også senere.

Der er imidlertid praktiske vanskeligheder med at bruge de æteriske vibrationer (for de er naturligvis æteriske) som et middel, der kan anvendes til at se alt, hvad sker på afstand. De mellemliggende genstande er nemlig ikke helt transparente, og fordi de personer, der optræder i den situation, som den clairvoyante forsøger at iagttage, sandsynligvis er mindst lige så gennemsigtige som omgivelserne, er det indlysende, at iagttagelsen let ender i alvorlig forvirring.

Den astrale dimension, der kommer ind i billedet, hvis de astrale udstrålinger sanses i stedet for de æteriske, vil fjerne nogle af vanskelighederne, men samtidig vil det medføre nye komplikationer. Hvis man forsøger at forstå clairvoyance, skal man i praksis se bort fra udstrålingshypotesen og i stedet fokusere på de metoder til at se på afstand, som reelt er til den studerendes rådighed. Man vil opdage, at der er fem metoder, og de fire er regulære varianter af clairvoyance, mens den femte egentlig ikke hører under begrebet clairvoyance, men snarere hører til magiens område. Derfor er det bedst at tage den sidste først for at få den af vejen.

1. *Ved en naturånds hjælp.* Metoden forudsætter ikke nødvendigvis, at man er i besiddelse af psykiske evner. Man skal bare have kendskab til, hvordan man får en af astralplanets beboere til at foretage undersøgelsen for sig. Det kan ske enten ved besværgelser eller ved magi – dvs. at man enten overtaler den astrale medhjælper ved intensive bønner og ofringer til at give den hjælp, man ønsker, eller man kan tvinge den astrale medhjælper til at hjælpe ved en målrettet udøvelse af en højt udviklet vilje.

Metoden er i stor udstrækning blevet brugt i Østen, hvor den astrale hjælper, der anvendes, som regel er en naturånd. Metoden blev også brugt i det gamle Atlantis, hvor *"herrerne med de mørke ansigter"* benyttede en stærkt specialiseret og usædvanlig ondskabsfuld variant af kunstige elementaler til deres formål. Nogle gange kan man få oplysninger på lignende måde ved spiritistiske seancer, men ved seancerne er det mere sandsynligt, at det sendebud, der benyttes, er en nylig afdød, som fungerer mere eller mindre frit på astralplanet – selv om der også nogle gange er tale om en tjenstvillig naturånd, der morer sig med at optræde som en af deltagernes afdøde slægtninge. I hvert tilfælde er metoden ikke udtryk for clairvoyance, men for magi, og den nævnes kun her, for at læseren ikke skal tage fejl og forsøge at klassificere tilfælde, hvor man praktiserer den form for magi i en af de følgende grupper, der handler om clairvoyance.

2. *Ved hjælp af en astral strøm.* Det er et udtryk, der ofte og temmeligt upræcist bruges i en del af den åndsvidenskabelige litteratur som udtryk for mange forskellige fænomener – bl.a. det, der her skal forklares. Det, der reelt gøres af den studerende, der benytter metoden, er ikke så meget en aktivering af en strøm eller strømning i det astrale stof,

men en skabelse af en slags midlertidig kommunikationslinje igennem det astrale stof.

Det er umuligt her at give en detaljeret afhandling om astral fysik – selv hvis den nødvendige indsigt til at skrive den evt. var til stede. Det er kun nødvendigt at sige, at det er muligt at skabe en bestemt forbindelseslinje i astralt stof, der virker som en telegraftråd, der overfører vibrationer, og ved hjælp af den kan man se alt, hvad der foregår i den anden ende af forbindelseslinjen. Forbindelseslinjen skabes vel at mærke ikke ved at projicere en direkte linje gennem rummet i det astrale stof, men ved at påvirke en linje (eller rettere mange linjer) af stoffets partikler, som gør det muligt for partiklerne at fungere som leder for vibrationer af den type, man ønsker.

Forberedelse til processen kan ske på to måder – enten ved en transmission af energi fra partikel til partikel, indtil linjen er opbygget, eller ved at benytte energi fra et højere plan, for kraften vil være i stand til at påvirke hele forbindelseslinjen på én gang. Den sidste metode forudsætter naturligvis højere udvikling, for den omfatter viden om og evnen til at bruge energier og kræfter fra et langt højere eksistensplan. Men et menneske, der er i stand til at skabe en linje på den måde, har ikke behov for sådan en forbindelseslinje til eget brug, for det kan se både nemmere og mere fuldstændigt ved hjælp af en anden og højere evne.

Selv den mere simple og rent astrale handling er vanskelig at beskrive, selv om den er let nok at udføre. Man kan sige, at metoden er beslægtet med magnetisering af en stålstang. Magnetiseringen består i det, man måske kan kalde en polarisering. Det sker ved hjælp af en fokusering af menneskets vilje og dermed skabes der en række parallelle linjer af astrale atomer, der når fra den clairvoyante til den scene, som den clairvoyante ønsker at iagttage. Alle de atomer, der påvirkes på den måde, fastholdes under hele eksperimentet i linjer, der er strengt parallelle, og dermed former de en slags midlertidig rør, som den clairvoyante kan se igennem. Metoden har den ulempe, at forbindelseslinjen er tilbøjelig til at komme i uorden eller helt at gå i opløsning, hvis den rammes af en hvilken som helst tilstrækkelig stærk astral strøm, der tilfældigt krydser linjen. Men hvis den viljeshandling, der skabte den, er fast, fokuseret og målrettet, er det en situation, der kun sjældent sker.

Billedet af en fjern scene, som man ser ved hjælp af den "astrale strøm", minder meget om det, man ser gennem en kikkert. Mennesker ses som regel som meget små – som om de står på en fjern teaterscene – men selv om de er små, er de lige så tydelige, som hvis de var tæt på. Metoden gør det nogle gange muligt desuden at høre, hvad der bliver sagt samtidig med, at man ser, hvad der sker. Men det sker ikke i de fleste tilfælde, og derfor skal det betragtes som en manifestation af en selvstændig evne, og ikke som noget, der automatisk følger med synsevnen.

I det aktuelle tilfælde vil man bemærke, at den clairvoyante som regel ikke forlader sit fysiske legeme. Der er heller ikke tale om en slags projicering af astrallegemet eller af nogen del af den clairvoyante hen imod det, der skal iagttages. Der skabes udelukkende et midlertidigt astralt teleskop. Derfor kan den clairvoyante til en vis grad stadig bruge sine fysiske evner, mens den fjerne scene iagttages. Eksempelvis vil stemmen sædvanligvis stadig være under den clairvoyantes kontrol, og derfor er det muligt at beskrive det, der iagttages, mens iagttagelserne udføres. Menneskets bevidsthed er stadig ved iagttagerens ende af linjen, og ikke ved iagttagelsens ende.

Det er et faktum, der har både ulemper og fordele, og de ligner de begrænsninger, som gælder for et menneske, der bruger en kikkert på det fysiske plan. Den clair-

voyante har f.eks. ikke magt til at skifte betragtningsmåde. Forbindelseslinjen har et bestemt synsfelt, der ikke kan forstørres eller forandres. Scenen betragtes fra en bestemt vinkel, og det er ikke muligt pludselig at vende den helt om og se, hvordan den ser ud fra den anden side. Hvis den clairvoyante har tilstrækkelig psykisk energi tilovers, er det muligt helt at opgive den forbindelseslinje, der er etableret, og skabe en ny, som rettes mod målet i en anden vinkel – men det er ikke en fremgangsmåde, der bruges i praksis.

Nogen vil måske indvende, at når den clairvoyante bruger astralt syn, bør det være muligt at se scenen fra alle sider på én gang. Og det er korrekt, hvis den clairvoyante bruger det astrale syn på den normale måde og på en genstand, der er nogenlunde tæt på – dvs. inden for det astrale syns rækkevidde. Men på en afstand af flere hundrede eller flere tusinde kilometer er situationen en anden. Det astrale syn giver fordelen ved en ekstra dimension, men der er stadig noget, der hedder rum i den astrale dimension, og det skaber naturligvis en begrænsning i muligheden for at bruge astralplanets evner. Menneskets almindelige tredimensionale syn gør det muligt på én gang at danne et billede af ethvert punkt af en todimensional figur som f.eks. et kvadrat, men hvis man skal gøre det, skal kvadratet være inden for en rimelig afstand fra øjnene. Selv om der tilføjes en ekstra dimension, vil det ikke hjælpe et menneske, der befinder sig i London, hvis det forsøger at iagttage et kvadrat i Calcutta.

Når det astrale syn afgrænses ved at føre det igennem noget, der er en slags rør, begrænses det på omtrent samme måde, som det fysiske syn begrænses under lignende forhold. Men hvis synet er fuldt udviklet, vil den clairvoyante selv på afstand være i stand til at se auraerne og derfor også alle følelser, begær og de fleste tanker hos de mennesker, der iagttages.

For nogle mennesker bliver clairvoyancen nemmere, hvis de har en fysisk ting ved hånden, der kan bruges som udgangspunkt for den astrale forbindelseslinje. Den skal fungere som brændpunkt for viljekraften. En krystalkugle er den mest almindelige og mest effektive form for brændpunkt, for krystalkuglen rummer egenskaber, der stimulerer de psykiske evner. Men der bruges også andre genstande, som det er nødvendigt at komme nærmere ind på, når den delvis bevidste clairvoyance skal forklares. I forbindelse med clairvoyance, der er baseret på både den omtalte astralstrøm og andre former, er der nogle psykikere, som ikke kan bruge metoden, hvis ikke de samtidig er under indflydelse af mesmerisme. Der findes to typer af den slags psykikere. I det ene tilfælde er psykikeren i stand til selv at skabe en forbindelseslinje, og i det andet er det magnetisøren, der skaber forbindelseslinjen, mens den magnetiserede ser igennem den. I det sidste tilfælde har den magnetiserede ikke tilstrækkelig viljekraft til selv at skabe en forbindelseslinje. Magnetisøren har ganske vist den nødvendige viljekraft, men er ikke clairvoyant. Ellers ville det være muligt selv at se gennem forbindelseslinjen uden hjælp.

Nogle gange – selv om det er sjældent – har den forbindelseslinje, der skabes, samme egenskaber som et teleskop. Det kan forstørre de genstande, det rettes imod, indtil de tilsyneladende har naturlig størrelse. Naturligvis skal tingene altid forstørres i et vist omfang, for ellers ville de være usynlige, men som regel bestemmes forstørrelsen af den astrale forbindelseslinjes størrelse, og reelt er der tale om et ganske lille levende billede. I de få tilfælde, hvor skikkelser ses i naturlig størrelse, er det sandsynligt, at en helt anden evne viser sig, og når det sker, er der behov for en omhyggelig undersøgelse for at skelne dem fra eksempler fra den næste gruppe.

3. *Ved projicering af en tankeform.* Evnen til at bruge den form for clairvoyance forudsætter en udvikling, der er noget mere fremskreden end den sidste, for den forudsætter en del kontrol på mentalplanet. Alle, der studerer åndsvidenskab, ved, at tanker er former – i det mindste på mentalplanet. Og de fleste tankerformer manifesteres desuden på astralplanet. Men det er sandsynligvis ikke så kendt, at hvis et menneske tænker intensivt på sig selv og forestiller sig, at det befinder sig på et bestemt sted, vil den tankeform, der opbygges af den specielle og intensive tanke, være et billede af tænkeren, der vil vise sig på det sted, der tænkes på.

Først og fremmest skal tankeformen skabes af mentalplanets stof, men i mange tilfælde vil følelserne desuden tiltrække stof fra astralplanet og forme det omkring tankeformen, og derfor vil den blive synlig for den astralt clairvoyante. Der findes mange tilfælde, hvor tankerformer er set af de personer, der er tænkt på, og sandsynligvis skyldes det ubevidst mesmeriske indflydelse, der udgår fra den, der udsender tanken. Intet af tænkernes bevidsthed er imidlertid indesluttet i tankeformen. Når tankeformen først er sendt ud, vil den normalt være en separat enhed – ganske vist ikke helt uden forbindelse til sin skaber. Men når det gælder muligheden for at modtage indtryk via tankeformen, er den bogstaveligt uden forbindelse til sit ophav.

Den tredje type af clairvoyance består derfor i evnen til at opretholde så meget forbindelse med en nyskabt tankeform og få så meget kontrol over den, at det vil være muligt at modtage indtryk ved hjælp af tankeformen. De indtryk, som tankeformen modtager, vil i det aktuelle tilfælde blive overført til tænkeren – ikke via en astral forbindelseslinje, som tidligere omtalt, men ved sympatetisk¹⁸ vibration. I et perfekt tilfælde af den form for clairvoyance vil det næsten være, som om den clairvoyante projicerede en del af sin bevidsthed ud i tankeformen og brugte den som en slags frontløber, der havde mulighed for at gøre iagttagelser. Med clairvoyancen ser man næsten lige så godt, som hvis man selv var til stede i stedet for tankeformen.

De skikkelser, der betragtes, vil vise sig i naturlig størrelse og meget tæt på den clairvoyante. Ikke som små og på afstand, som i det tidligere tilfælde. Og den clairvoyante vil opdage, at der er muligt at ændre synsvinkel, hvis man ønsker det. Clairaudience er ikke så ofte forbundet med den form for clairvoyance, men klarhørelsen erstattes til en vis grad af en slags mental opfattelse af tanker og motiverne hos de mennesker, der iagttages.

Menneskets bevidsthed er stadig i det fysiske legeme, og derfor vil den clairvoyante (selv mens evnen praktiseres) både høre og tale – forudsat at koncentrationsevnen kan opretholdes. I samme øjeblik tankekonzentration glipper, forsvinder visionen, og den clairvoyante vil være nødt til at skabe en ny tankeform. De tilfælde, hvor den form for clairvoyance kan praktiseres af utrænede mennesker, er naturligvis sjældnere end den tidligere omtalte type, fordi evnen til mental kontrol skal være veludviklet. Det er i det hele taget en finere form for clairvoyance.

4. *Ved at bevæge sig i astrallegemet.* Her er der tale om en helt anden form for clairvoyance, hvor den clairvoyantes bevidsthed ikke længere bliver i eller er nært forbundet med det fysiske legeme, for den clairvoyante overføres helt til den scene, der undersøges. Selv om det er en form

¹⁸ Ordet sympatetisk stammer af græsk og betyder "med samme skæbne, følelse eller frekvens".

for clairvoyance, der indebærer flere farer for den utrænede end nogen af de tidligere omtalte metoder, er den alligevel den bedste form for clairvoyance. Den er meget varieret, og det vil blive behandlet i den femte gruppe, der kun er mulig for specielt trænede studerende.

I det aktuelle tilfælde sover menneskets fysiske legeme, eller også er det bragt i trance. Derfor kan de fysiske organer ikke bruges, så længe opgaven udføres. Meddelelser om hvad der iagttages, og alle spørgsmål om detaljer, må derfor vente, indtil den clairvoyante vender tilbage til den fysiske krop. Men samtidig er synet mere omfattende og mere fuldkomment med den metode. Den clairvoyante både hører og ser alt, hvad der foregår, og det er muligt at bevæge sig frit omkring inden for astralplanets meget omfattende grænser. Man kan studere astralplanets beboere, og naturåndernes større verden ligger åben for den clairvoyante, og det samme gør nogle af de lavere devaer fra devariget.

Den clairvoyante har også den fordel, at det er muligt at spille med i de scener, der udfolder sig for det clairvoyante syn. Hvis man ønsker det, kan man tale med de astrale skikkelser, og fra dem kan man få rigtig mange oplysninger, der er både gådefulde og interessante. Hvis den clairvoyante desuden lærer at materialisere sig (og det er ikke særlig svært, når man først ved, hvordan man gør det), vil man være i stand til at deltage i fysiske begivenheder eller samtaler på afstand. Man vil også kunne manifestere sig for en ven, der befinder sig et helt andet sted, hvis man ønsker det.

Derudover har den clairvoyante evnen til at søge efter det, man ønsker. Ved hjælp af de forskellige former for clairvoyance, der tidligere er beskrevet, kan man praktisk talt kun finde et menneske eller et sted, hvis man kender det i forvejen, eller hvis man har skabt en forbindelse ved at berøre en genstand, der fysisk er forbundet med mennesket eller stedet – ligesom i psykometri. Det er korrekt, at den tredje metode indebærer en vis bevægelsesfrihed, men metoden er langsommelig, undtagen hvis det drejer sig om ganske korte afstande.

Ved hjælp af astrallegemet kan et menneske imidlertid bevæge sig helt frit og hurtigt i en hvilken som helst retning, og det kan eksempelvis uden problemer finde et hvilket som helst sted, der er vist på et kort, uden på forhånd at have kendskab til stedet og uden at have en genstand, der kan etablere forbindelsen. Den clairvoyante kan også let løfte sig højt op i luften for at se et område i fugleperspektiv, og på den måde er det muligt at iagttage områdets udstrækning, se konturerne af kystlinjen eller danne sig et indtryk af områdets generelle karakter. I det hele taget er den clairvoyantes magt og frihed på alle måder større, når denne metode benyttes, i stedet for de øvrige metoder.

Et godt eksempel på, hvad det vil sige at have den fuldt udviklede evne, kan man læse om i Catherine Crowes bog *The Night Side of Nature*, hvor hun angiver den tyske forfatter Johann Heinrich Jung-Stilling som kilde. Historien handler om en clairvoyant, der angiveligt boede i nærheden af Philadelphia i USA. Den clairvoyante levede tilbagetrukket og talte kun lidt. Han var alvorlig, venlig og blid. Ingen havde derfor noget at klage over bortset fra, at rygter sagde, at han havde kendskab til bestemte hemmeligheder, som man mente ikke var helt lovlige. Der blev fortalt mange mærkelige historier om ham – bl.a. følgende:

"En skibskaptajn var på langtur til Europa og Afrika, og hans hustru havde ikke hørt fra ham i meget lang tid. Hun blev grebet af frygt for hans skæbne, og hun

blev overtalt til at kontakte den mystiske mand. Han lyttede til hendes historie, og derefter sagde han, at han ville forlade hende et kort øjeblik, og så ville han vende tilbage med de oplysninger, hun ønskede. Han gik ind i et andet værelse, og hun satte sig til at vente. Men det varede længere, end hun havde troet, og derfor blev hun utålmodig, for måske havde han glemt hende. Derfor nærmede hun sig forsigtigt døren. Hun kiggede ind gennem dørsprækken, og her så hun til sin overraskelse, at han lå på en sofa. Han lå helt ubevægelig, som om han var død. Hun valgte ikke at forstyrre ham og ventede i stedet på, at han skulle vende tilbage. Han kom tilbage, og han fortalte hende, at hendes mand ikke havde haft mulighed for at skrive til hende af forskellige grunde, men at han i øjeblikket sad i et kaffehus i London og meget snart ville være hjemme igen.

Som forudsagt kom kaptajnen hjem, og det viste sig, at grunden til hans lange tavshed havde været nøjagtig den samme, som manden havde sagt. Derfor blev hun særdeles nysgerrig efter at høre baggrunden for de øvrige oplysninger, hun fik. Kort efter mødte hun manden igen, og han fortalte, at han havde set kaptajnen på en bestemt dag i et kaffehus i London, og han havde fortalt ham, at hans hustru var meget urolig for ham. Kaptajnen fortalte, hvorfor han var blevet forhindret i at skrive, og han havde tilføjet, at han var lige ved at lette anker med kurs mod USA. Derefter havde han tabt kaptajnen af syne i mængden – og mere vidste han ikke om ham”.

Man kan naturligvis ikke bevise, om Johann Heinrich Jung-Stillings beretning er sand, selv om han selv oplyser, at han har fuld tillid til sin kilde. Han tilføjer, at han har set mange lignende episoder, og derfor er der ingen grund til at tvivle på beretningen. Den clairvoyante havde enten selv udviklet sin evne, eller han havde lært den i en ukendt skole. Normalt respekteres en regel, der udtrykkeligt forbyder eleverne at demonstrere deres evner. Evnen skal altid kunne bevises, og derved bliver den det, der kaldes ”et fænomen”. Det er klogt at respektere regelen. Det er der mange beviser på. Der er desværre mange uheldige eksempler på, hvad der sker, når man tager afslappet på reglen.

I *Usynlige hjælpere*¹⁹ er der omtalt flere tilfælde, som er næsten nøjagtige paralleller til ovenstående beretning. Et tilfælde med en kvinde, som ofte viste sig for sine venner, selv om de var langt væk, beskrives af William Thomas Stead i *Real Ghost Stories* – og i *Dreams and Ghosts* fortæller Andrew Lang, hvordan mr. Cleave, der dengang var i Portsmouth, med vilje viste sig to gange for en ung kvinde i London, og det gjorde hende temmelig forskrækket. Enhver, der har lyst til seriøse studier af emnet, kan finde utallige beviser på, at evnen eksisterer og praktiseres.

Bevidste astrale besøg er ofte mulige, når døden nærmer sig og legemerne løsnes fra hinanden. Det opleves af mennesker, der ellers ikke har været i stand til at foretage bevidste astralrejser. Der er endda flere eksempler fra denne gruppe end fra den anden. Som et godt eksempel skal der her gives en forkortet version fra Andrew Langs *Dreams and Ghosts* – og han siger, at ”der ikke er mange historier, der er så godt bevist”.

”Mary – John Goffes hustru fra Rochester – der led af en langvarig sygdom, blev flyttet til sin fars hjem i West Malling ca. 14 km fra sit eget. Dagen før hun døde, blev hun meget urolig og ivrig efter at se sine to børn, som blev passet af en barnepige. Hun var alt for syg til at man kunne flytte hende, og mellem klokken et og to om

¹⁹ C.W. Leadbeaters *Usynlige hjælpere* kan frit downloades som e-bog fra www.Visdoms-Nettet.dk

natten gled hun over i koma. Fru Turner, der vågede over hende den nat, fortalte, at hendes øjne var åbne og stirrende, og hendes mund stod åben. Fru Turner lagde sin hånd over hendes mund, men hun kunne ikke mærke åndedrættet. Hun regnede med, at hun havde fået et anfald, og hun var i tvivl om, hun var død eller stadig var i live. Næste morgen fortalte den døende kvinde sin mor, at hun havde været hjemme hos sine børn. 'Jeg har været hos dem i nat, mens jeg sov'. Barnepigen i Rochester, fru Alexander, fortalte, at lidt før klokken to den nat, så hun noget, der lignede Mary Goffe. Hun kom ud af værelset ved siden af (hvor det ældste barn lå og sov), for døren stod åben. Her stod hun ved siden af barnets seng i omtrent et kvarter. Det yngste barn lå hos hende i samme seng. Hendes øjne og hendes mund bevægede sig, men der kom ingen lyd. Barnepigen oplyste desuden, at hun var fuldstændig vågen. Det var allerede ved at blive lyst, for det var en af årets længste dage. Hun satte sig op i sengen og så direkte på skikkelsen. I det øjeblik hørte hun uret på broen slå to, og lidt efter sagde hun: 'I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, hvem er du?' Derefter forsvandt skikkelsen. Barnepigen tog hurtigt noget tøj omkring sig og fulgte efter, men skikkelsen var forsvundet".

Barnepigen var åbenbart mere forskrækket over, at skikkelsen forsvandt, end at den viste sig, for derefter turde hun ikke være inde i huset. Hun tilbragte derfor resten af tiden til klokken seks med at gå frem og tilbage udenfor. Da naboerne vågnede, fortalte hun dem historien, og de sagde selvfølgelig, at det var noget hun havde drømt. Det protesterede hun naturligvis over, men der var ingen, der troede hende – før nyheden om den anden side af historien kom fra West Mailing. Derefter indrømmede flere, at der måske var noget om det.

Der er en interessant detalje i episoden, for moderen var åbenbart overbevist om, at det var nødvendigt at gå fra almindelig søvn ind i den dybere koma-lignende tran-
cetilstand, før hun bevidst var i stand til at besøge sine børn. Der findes paralleller til situationen i den store mængde af lignende beretninger. De findes i litteratur om emnet.

To andre episoder af samme type – hvor en døende mor, der inderligt ønsker at se sine børn, falder i en dyb søvn, hvor hun besøger børnene og vender tilbage for at fortælle, at hun har besøgt dem – fortælles af dr. Frederick George Lee. I den ene af beretningerne²⁰ ligger en mor døende i Egypten, og hun viser sig for sine børn i Torquay i England. Moderen ses tydeligt i klart dagslys af alle fem børn og desuden af deres barnepige. I den anden beretning²¹ bliver en kvæker, der ligger døende i Cockermonth i England, tydeligt set og genkendt i fuldt dagslys af sine tre børn i Settle i North Yorkshire, England. Resten af beretningen er stort set identisk med den anden. Selv om de omtalte tilfælde er mindre kendte end beskrivelsen af Mary Goffes, er beviserne for deres ægthed lige så gode. Det fremgår af den dokumentation, som forfatteren af de nævnte værker, har lagt frem.

Det menneske, som fuldt ud behersker den fjerde form for clairvoyance, har mange og store fordele til sin disposition – endda ud over de fordele, der allerede er nævnt. Ikke alene kan den clairvoyante uden problemer besøge alle smukke og berømte steder på Jorden, men hvis der er tale om en naturvidenskabelig forsker, tænk engang på, hvad det vil betyde for forskningen og forskeren, som har fri adgang til biblioteker overalt i verden – endda til materialer, der ligger gemt i bibliotekernes kældre! Hvad vil det ikke betyde for et menneske, der ønsker at undersøge og forstå naturens mange og skjulte kemiske processer, som vil udfolde sig for øjnene af

20 Dr. Frederick George Lee: *Glimpses of the Supernatural*, Vol. II

21 Dr. Frederick George Lee: *Glimpses in the Twilight*

den clairvoyante forsker? Eller for en filosof, som kan få åbenbaret langt mere end nogen sinde tidligere af livets og dødens store og skjulte mysterier? For filosofen vil de mennesker, der er gået bort fra det fysiske plan, ikke længere være døde. De vil være levende og aktive og inden for rækkevidde i lang tid efter den fysiske død. For filosofen vil religionens begreber ikke længere være et spørgsmål om tro men om viden. Og frem for alt er det muligt for filosofen at deltage i de usynlige hjælperes skare og for alvor gøre gavn i stor målestok. Clairvoyance er uden tvivl – selv om den er begrænset til astralplanet – til stor gavn for i den studerende. Ganske vist indebærer den også farer – særligt for de utrænede. Farerne stammer fra forskellige onde væsener, der både kan skræmme og skade, hvis man ikke har viljestyrke og er i stand til at konfrontere dem. Der er også fare for at begå fejltagelser, og for at misforstå det, man ser. Men den største fare af dem alle, er faren for at blive stolt og arrogant, fordi man har en evne, som de færreste har, og derfor tror man muligvis, at det er umuligt at tage fejl eller begå fejltagelser. Men sund fornuft og erfaring kan naturligvis beskytte et menneske imod problemerne.

5. *Ved at bevæge sig i mentallegemet.* Her er der tale om en højere og forfinet form for den sidst omtalte type clairvoyance. Det redskab, der benyttes, er ikke astrallegemet, men mentallegemet eller tankelegemet. Det er derfor et redskab, der tilhører mentalplanet, og som rummer alle planets helt specielle og helt fantastiske muligheder for sansning. Mentallegemet er simpelthen overvældende i sin måde at fungere på, og det er helt umulig at beskrive et menneske, der fungerer i sit mentallegeme. Mennesket forlader både sit astrallegeme og sit fysisk-æteriske legeme, og hvis den clairvoyante ønsker at vise sig på astralplanet, iklæder det sig ikke sit eget astrallegeme, men materialiserer et legeme af astralt stof til brug i den aktuelle situation. Det kan gøres alene ved en enkelt viljeshandling. Den astrale materialisering kaldes nogle gange for en "mayavirupa" – et "illusionslegeme" – og der kræves som regel en oplyst mesters hjælp første gang legemet skal skabes.

De enorme fordele, der opnås ved at få adgang til den kraft og magt, der kendetegner den høje form for clairvoyance, er bl.a. muligheden for at få adgang til den skønhed og herlighed, der findes i det, der uden overdrivelse kan kaldes "lyksalighedens land". Når man er i besiddelse af den langt mere omfattende mentale sans – selv når den bruges på astralplanet – er det en sans, som giver adgang til helt ubeskrivelige veje, der fører til kundskab, og som praktisk talt gør fejltagelse umulig. Den højere clairvoyante evne er imidlertid kun mulig for det veltrænede menneske, og det er desuden et menneske, som på udviklingens nuværende trin kun kan lære at bruge sit mentallegeme som redskab ved at få en helt bestemt træning.

Før emnet om fuldkommen og bevidst clairvoyance forlades, vil det måske være fornuftigt at bruge tid og nogle få ord på at besvare et par spørgsmål om evnens begrænsninger. Et af de spørgsmål, der ofte stilles af studerende, er, om det er muligt for den clairvoyante at opspore et hvilket som helst menneske, som man ønsker at komme i forbindelse med, hvor som helst i verden, uanset om det er i live eller er afdøet ved døden? Svaret er en betinget bekræftelse. Ja, det er muligt at finde et hvilket som helst menneske, hvis den clairvoyante er i stand til at forbinde sig med mennesket. Det vil naturligvis være håbløst at kaste sig ud i rummet for at finde en vildfremmed blandt menneskehedens mange milliarder, uden at have et spor at gå efter – men på den anden side vil et meget svagt spor som regel være tilstrækkeligt.

Hvis den clairvoyante ved noget om det menneske, der søges, vil det ikke være et problem at finde det, for ethvert menneske udsender bestemte vibrationer eller det, man kan kalde en slags musikalsk akkord, der er unik for hvert menneske. Det er en akkord, der er et udtryk for mennesket som helhed, for den består sandsynligvis af en syntese eller en slags gennemsnit af vibrationshastighederne fra de forskellige legemer på deres forskellige eksistensplaner. Hvis den clairvoyante ved, hvordan man finder akkorden og udsender den, vil de identiske vibrationer omgående få mennesket til at respondere, uanset hvor det befinder sig.

Om det eftersøgte menneske er fysisk levende eller fysisk død, gør ingen forskel, og en clairvoyant på femte gruppes niveau vil straks kunne finde mennesket selv blandt de mange milliarder i den indre verden – selv om den eftersøgte på de indre planer vil være ubevidst om, at man leder efter det. Naturligvis vil en clairvoyant med en bevidsthed, der ikke kan løftes højere end til astralplanet – og som derfor er nødt til at bruge en af metoderne i de første grupper – overhovedet ikke være i stand til at finde et menneske på mentalplanet. Det vil imidlertid være muligt at konstatere, om det eftersøgte menneske befinder sig på mentalplanet, på baggrund af den simple kendsgerning, at akkorden ikke giver respons på astralplanet eller på det fysisk-æteriske plan.

Hvis det menneske, der søges, er fremmed for den clairvoyante, er det nødvendigt med en nøgle, der skaber forbindelse til mennesket – et fotografi, et brev, der er skrevet af den eftersøgte, eller en genstand, der har tilhørt personen, og som er præget af den personlige magnetisme. En hvilken som helst ting med personlig prægning er nok i den øvede clairvoyantes hånd.

Man skal ikke tro, at de elever, der undervises i clairvoyance, har frihed til at åbne et detektivbureau, hvor man tilbyder effektiv kontakt til forsvundne eller afdøde. Der er en risiko for, at de nødvendige informationer, der gives til den clairvoyante, bringes videre, og de skal *ikke* gives videre, for handlingen skal ikke opfattes som et overnaturligt fænomen, som på det fysiske plan kan være et bevis på en magisk eller "overnaturlig" handling.

Et andet spørgsmål, der ofte stilles, er, om der i det clairvoyante arbejde er nogen grænse med hensyn til afstand. Svaret er, at der ikke er andre grænser end de respektive eksistensplaners udstrækning. Man skal huske, at astralplanet og mentalplanet tilhører Jorden, på samme måde som dens atmosfære. Astralplanet og mentalplanet strækker sig meget længere ud fra Jorden end det tredimensionale rum og den fysiske luft. Det clairvoyante syn er begrænset til de eksistensplaner, der tilhører Jorden. Det er derfor ikke muligt at se andre planeter ved hjælp af den clairvoyance, der gør det muligt at se på astralplanet og mentalplanet. Til gengæld er det muligt og let for det menneske, der har udvidet sin bevidsthed til det buddhiske plan. Med buddhisk clairvoyance er det muligt at udvide synet til alle planeter i solsystemet, men det ligger uden for det aktuelle emne.

Det er imidlertid muligt at få en del oplysninger om andre planeter med de clairvoyante evner, der er beskrevet. Det er muligt at gøre clairvoyancen særdeles klar ved at arbejde uden for de konstante forstyrrelser i Jordens atmosfære. Det er heller ikke vanskeligt at lære, hvordan man skal bruge en virkelig stærk forstørrelsessevne, sådan at der selv ved almindelig clairvoyance kan opnås en hel del meget interessant astronomisk indsigt. Men i relation til Jorden og dens umiddelbare omgivelser, er der praktisk talt ingen begrænsninger.

5. kapitel

CLAIRVOYANCE I RUM

DELVIS BEVIDST

Under den lidt mystiske titel er det hensigten at omtale nogle tilfælde, hvor mennesker mener, at de ser noget, men de har ikke nogen idé om, hvad det er, de ser. De har heller ikke kontrol over clairvoyancen, når den først er begyndt. Man kan kalde det for psykiske "micawber",²² hvor man indtager en modtagelig tilstand og derefter venter på, at noget skal dukke op. Mange trancemedier hører til den gruppe, for enten hypnotiserer de sig selv, eller også bliver de hypnotiseret af en "åndeleder", og på grundlag af de scener eller personer, der tilfældigt svæver ind i deres synskreds, beskriver de, hvad de ser. I den tilstand ser de af og til noget, der sker på afstand, og derfor skal de omtales under "clairvoyance i rum".

Men den største og mest udbredte gruppe med delvis bevidst clairvoyance er de mennesker, der ser i krystalkugler. Det er clairvoyante, der – som Andrew Lang udtrykker det – *"stirrer ind i en krystalkugle, ned i et bæger, i et spejl, i blæk (Egypten og Indien), i en bloddråbe (maorierne på Ny Zealand), i en skål med vand (indianerne), i en dam (romere og afrikanere), vand i en glasskål (i Fez) – eller næsten en hvilken som helst blank overflade"*.²³

Andrew Lang giver et godt eksempel på den form for clairvoyance. Han skrev:

"Jeg gav en glaskugle til en ung kvinde, miss Baillie, som ikke havde held med den. Hun lånte den derfor til miss Leslie. Hun så en stor, firkantet, gammeldags sofa, betrukket med musselin, og den fandt hun på det næste landsted, hvor hun kom på besøg. Miss Baillies bror, en ung sportsmand, morede sig over eksperimenterne, og han tog kuglen med ind på sit værelse. Kort efter kom han tilbage og så temmelig forskrækket ud. Han indrømmede, at han havde set et syn – nogen, han kendte – under en lampe. Han ville i ugens løb finde ud af, om han havde set rigtigt. Det var en søndag eftermiddag klokken halv seks. Den efterfølgende tirsdag var han til fest i en by, ca. 65 km fra sit hjem. Her traf han miss Preston. 'I søndags', sagde han, 'omkring klokken halv seks sad du under en standerlampe i en dragt, jeg aldrig har set dig i, en blå bluse med kniplinger over skulderen, og du skænkede te for en mand i et blåt sæt tøj, som sad med ryggen til mig, så jeg kun så spidsen af hans overskæg'. 'Men dog!' 'Gardinet må jo ikke have været trukket for', sagde miss Preston. 'Jeg var hjemme i Dulby', sagde han, og det var sandt".

Det er et typisk tilfælde af krystalskuen. Billedet er korrekt og detaljeret, men det er

²² Wilkins Micawber er en fiktiv karakter i Charles Dickens roman, *David Copperfield*. Micawber er kendt for at tro på at "noget vil vise sig". Hans navn er derfor blevet synonymt med en person, der konstant lever i håbefuld forventning.

²³ Andrew Lang: *Dreams and Ghosts*.

uvæsentligt, og det har tilsyneladende ingen specifik betydning for nogen af parterne – udover at mr. Baillie blev overbevist om, at der "var noget om snakken" vedr. krystalkuglen. Ofte har billederne måske en mere romantisk retning – mennesker i fremmed klædedragt eller i smukke men som regel ukendte landskaber.

Hvad er forklaringen på den form for clairvoyance? Den hører som regel til typen med den astrale strøm, og krystalkuglen eller andre genstande fungerer udelukkende som et brændpunkt for den clairvoyantes viljekraft, og den skaber et udgangspunkt for det astrale forbindelsesled. Nogle mennesker har i kraft af deres vilje indflydelse på, hvad de får at se. Dvs. at de har evnen til at rette deres teleskop mod det, de ønsker – men de fleste skaber bare et tilfældigt forbindelsesled, og ser hvad som helst, der viser sig for enden af det.

Nogle gange kan det være en scene, der er forholdsvis nær ved, som i det omtalte tilfælde. Andre gange kan det være et fjernt landskab – eller det kan være en genspejling af et brudstykke af en akashisk optegnelse, og så vil billedet indeholde skikkelser i antikke klædedragter. Når det er tilfældet, vil fænomenet høre under den tredje gruppe, "*Clairvoyance i tid*". Der påstås, at man af og til også kan se visioner af fremtiden i krystaller. Det er et spørgsmål, der omtales senere.

Der er eksempler på, at clairvoyante i stedet for den sædvanlige blanke overflade benytter en mat sort flade, der består af pulveriseret trækul i en skål. Tilsyneladende er det ikke vigtigt, hvad man bruger som brændpunkt for clairvoyancen, bortset fra at ren krystal uden tvivl har en fordel fremfor andre materialer, fordi krystallens specielle organisering af elementalessensen stimulerer de psykiske evner på en særlig måde.

Det er imidlertid sandsynligt, at i de tilfælde, hvor man bruger f.eks. et lysende punkt eller en bloddråbe ligesom maorieerne, er der i virkeligheden tale om selvhypnose. I ikke-vestlige nationer indledes eller suppleres eksperimentet meget ofte med magiske ceremonier og besværgelser, og derfor er der stor sandsynlighed for, at det syn, der opnås på den måde, i virkeligheden stammer fra et fremmed væsen, og fænomenet er derfor et tilfælde af midlertidig besættelse og ikke clairvoyance.

6. kapitel

CLAIRVOYANCE I RUM

UBEVIDST

Under denne overskrift er det hensigten at samle alle de tilfælde, hvor man helt uventet og uden forberedelse oplever et clairvoyant syn af en begivenhed, der finder sted på afstand. Der findes mennesker, som af og til oplever den slags syn, men for de fleste sker det kun én gang i livet. Det clairvoyante syn findes i utallige varianter og kvaliteter, og de opstår tilsyneladende af mange forskellige årsager. Nogle gange er årsagen tydelig, for indholdet har stor betydning. Andre gange er det umuligt at finde årsagen, og de begivenheder, der ses clairvoyant, er tilsyneladende helt almindelige og dagligdags.

Nogle gange kommer der et glimt af den metafysiske evne som et syn i vågen tilstand, og andre gange manifesterer det sig som lucide drømme,²⁴ eller som identiske drømme, der gentages flere gange. I det sidste tilfælde er årsagen som regel det, der blev beskrevet i den fjerde underafdeling af "clairvoyance i rum", for det sovende menneske rejser ofte i sit astrallegeme til et sted, som følelserne eller interesserne er forbundet med. Her iagttager mennesket ganske enkelt, hvad der sker. I det første tilfælde ligner det den anden form for clairvoyance, hvor man benytter den astrale strøm. Men i dette tilfælde skabes strømmen eller forbindelsesleddet ubevidst, og det er ofte det automatiske resultat af en intensiv tanke eller følelse, der udsendes fra den ene eller den anden ende af forbindelsesleddet – enten fra den clairvoyante eller fra den, der viser sig i synet.

Det bedste vil sandsynligvis være at give eksempler på de forskellige typer og tilføje den forklaring, der er nødvendig. William Thomas Stead har samlet et stort og varieret udvalg af veldokumenterede tilfælde i bogen *Real Ghost Stories*. Nogle af de følgende eksemplerne stammer fra bogen, men de er forkortet for at spare plads.

Der er tilfælde, hvor det straks er klart for en åndsvidenskabeligt studerende, at det specielle tilfælde af clairvoyance var skabt af et medlem af den gruppe, der kaldes "usynlige hjælpere", og hensigten har været at hjælpe et menneske i nød. Beretningen, der blev fortalt af kaptajn Yonnt fra Napa-dalen i Californien til dr. Horace Bushnell,²⁵ som gengiver den i sin bog *Nature and the Supernatural*, hører til den gruppe.

"En nat ca. seks eller syv år i forvejen havde han midt om vinteren en drøm, hvor han så, hvad der tilsyneladende var et selskab af emigranter, der var fanget af sneen i bjergene, og de ville hurtigt bukke under for kulde og sult. Han bemærkede

²⁴ Lucide drømme er drømme, hvor den sovende er bevidst om drømmens indhold og forløb. De kaldes også "klare drømme".

²⁵ Horace Bushnell var teolog og medlem af den amerikanske kongres.

landskabets struktur, der var særlig bemærkelsesværdig pga. en enorm lodret klippevæg. Han så mændene hugge noget af, der så ud som trætoppe, der stak op af den dybe sne, og han kunne skelne de enkelte menneskers ansigtstræk, og deres stærke udtryk af nød og lidelse. Han vågnede, og var meget imponeret over drømmens tydelighed og realisme. Derefter faldt han i søvn igen og drømte igen nøjagtigt det samme. Om morgenen kunne han ikke få drømmen ud af sine tanker. Kort efter mødte han en jagtkammerat. Han fortalte ham om drømmen, og han blev meget overrasket, for vennen genkendte omgående landskabet fra drømmen. Vennen var kommet over Sierraen ad Carson Valley-passet, og han fortalte, at der var et sted i passet, der nøjagtigt svarede til beskrivelsen. Det fik ham til at tage en beslutning. Han samlede straks et redningshold med muldyr, tæpper og alle nødvendige levnedsmidler o.l. Naboerne morede sig over hans naivitet. 'Jeg er ligeglad', sagde han, 'for jeg kan gøre det, og jeg vil gøre det, for jeg tror fuldt og fast, at min drøm er sand'. Redningsholdet drog ud i bjergene, direkte til Carson Valley-passet, der lå ca. 250 km derfra. Og her fandt de selskabet i nøjagtig samme tilstand som i drømmen, og redningsholdet fik de overlevende med tilbage".

Det vides ikke, om kaptajn Yonnt plejede at se clairvoyante visioner, men det er indlysende, at en usynlig hjælper, der havde opdaget emigrantselskabets håbløse stilling, har fundet den nærmeste person, som det var muligt at påvirke, og som egnede sig til opgaven (og det var åbenbart kaptajnen). Han blev derfor ført hen til stedet i sit astrallegeme, og synet motiverede ham tilstrækkeligt til, at scenen fæstnede sig i hukommelsen. Hjælperen har muligvis i stedet skabt en "astral strøm" for kaptajnen, men den første forklaring er den mest sandsynlige. Under alle omstændigheder er motivet og i store træk metoden tydelig nok i dette tilfælde.

Af og til kan den "astrale strøm" blive aktiveret af en stærk emotionel tanke i den anden ende af forbindelseslinjen, og det kan ske, selv om det ikke er den tænkes hensigt. I den ret interessante begivenhed, som nu skal citeres, er det sandsynligt, at forbindelseslinjen blev skabt af en læges intensive tanke rettet mod Mrs. Broughton – med det er tydeligt, at lægen ikke havde et specielt ønske om, at hun skulle se, hvad han foretog sig på det aktuelle tidspunkt. At det var den form for clairvoyance, der blev brugt, bevises af, at hendes synsvinkel lå fast – og man skal lægge mærke til, at det ikke er lægens synspunkt, der blev overført (for det kunne være sket), for hun ser ham fra ryggen uden at genkende ham. Historien findes i *Proceedings of the Psychical Research Society*, vol. II.²⁶

"Mrs. Broughton vågnede en nat og vækkede sin mand for at fortælle ham, at der var sket noget frygteligt i Frankrig. Han bad hende om at lægge sig til at sove igen og lade være med at vække ham. Hun understregede, at hun ikke havde sovet, da hun så det, hun insisterede på at fortælle ham. Først så hun en trafikulykke, som hun ikke så, da den skete, men hun så resultatet af ulykken – en knust vogn, en menneskemængde, der samlede sig, en skikkelse, der forsigtigt blev løftet op og båret ind i det nærmeste hus. Derefter så hun en skikkelse, der lå på en seng. Og hun genkendte skikkelsen som hertugen af Orleans. Lidt efter lidt samlede flere venner sig om sengen. Blandt dem var flere medlemmer af den franske kongefamilie, herunder dronningen og kongen. Alle var tavse og grædende. De betragtede sandsynligvis den døende hertug. En af mændene (hun kunne kun se hans ryg, men vidste ikke, hvem han var), var læge. Han stod bøjet over hertugen og følte

²⁶ *The Society for Psychical Research* er en non-profit organisation i England. Dens formål er at forstå begivenheder og evner, der ofte betegnes som psykiske eller paranormale ved at fremme og støtte vigtig forskning på området, og at undersøge angiveligt paranormale fænomener på en videnskabelig og fordomsfri måde.

hans puls, og han holdt sit ur i den anden hånd. Og så forsvandt det hele, og hun så ikke mere. Så snart det blev lyst, nedskrev hun alt, hvad hun havde set, i sin dagbog. Det var før telegrafene var opfundet, og derfor gik der to eller tre dage, før The Times meddelte at "hertugen af Orleans' er død". Da hun kort efter kom til Paris, så og genkendte hun ulykkesstedet, og hun fik en forklaring på sit syn. Den læge, der havde tilset den døende hertug, var en af hendes gamle venner, og mens han vågede ved sengen, havde hans tanker hele tiden beskæftiget sig med hende og hendes familie".

Det er mere almindeligt, at en stærk følelse kan skabe den nødvendige "astrale strøm". Sandsynligvis går der konstant en forholdsvis stærk strøm af gensidige tanker mellem sagens to parter, og hvis den ene kommer ud for en pludselig nød eller en frygtelig ulykke, opstår der midlertidigt en astral strøm med den polariseringskraft, der er nødvendig for at skabe det astrale forbindelsesled.

"En generalmajor "R" – som dengang var adjutant ved sit regiment, blev meget alvorligt og livstruende såret under belejringen af Multan, og han mente, at han skulle dø. Derfor bad han en af de officerer, der var hos ham, om at tage ringen af hans finger og sende den til hans hustru, der på det tidspunkt befandt sig ca. 250 km derfra i Ferozepore. Samme aftenen skrev hans hustru: 'Jeg lå på min seng, halvt sovende, halvt vågen, da jeg tydeligt så min mand blive båret fra slagmarken, hårdt såret, og jeg hørte hans stemme sige: 'Tag ringen af min finger og send den til min hustru'. Hele næste dag kunne jeg ikke få hverken synet eller stemmen ud af mine tanker. Senere hørte jeg, at general "R" var blevet alvorligt såret ved angrebet på Multan. Han kom sig imidlertid og lever endnu. Det var først et stykke tid efter belejringen, at jeg af general "L" – den officer, der hjalp med at bære min mand væk fra slagmarken – fik at vide, at opfordringen til at sende ringen faktisk var blevet fremsat af ham, nøjagtig på det tidspunkt, hvor jeg hørte det i Ferozepore".

Der er desuden en meget større gruppe af periodiske clairvoyante syn, som ikke har en årsag, der kan efterspores. Tilsyneladende er de meningsløse, og de har så vidt man ved ingen relation til nogen begivenheder, som den clairvoyante kender til. Mange af de landskaber, der ses af nogle mennesker, lige før de falder i søvn, hører til den gruppe. Her citeres en realistisk beskrivelse af sådan en oplevelse. Den stammer fra William Thomas Steads bog *Real Ghost Stories*.

"Jeg gik i seng, men kunne ikke falde i søvn. Jeg lukkede øjnene og ventede på søvnen, men i stedet for søvn kom der en række mærkelige levende clairvoyante billeder. Der var ikke tændt lys i værelset, og det var helt mørkt. Jeg havde også lukkede øjne. Men til trods for mørket blev jeg pludselig bevidst om, at jeg betragtede et ualmindeligt smukt sceneri. Jeg så et levende miniaturebillede på størrelse med et lysbillede. Jeg kan stadig genkalde mig scenen, som om jeg så den for mig igen. Det var et kystlandskab. Månen skinnede på vandet, der langsomt skvulpede op på bredden. Og lige foran mig strakte en mole sig langt ud i vandet.

På begge sider af molen stak uregelmæssige klipper op over vandets overflade. Inde på kysten stod der flere huse. De var firkantede og primitive, og deres arkitektur lignede ikke noget, jeg før havde set. Der var ingen, der rørte sig. Men Månen var der, og havet, og glimtet af måneskinnet på det skvulpende vand, akkurat som om jeg betragtede den virkelige natur.

Det var så smukt. Jeg tænkte, at hvis det blev ved, ville jeg blive så interesseret i at se på det, at jeg umuligt kunne falde i søvn. Jeg var lysvågen og samtidig med,

at jeg så scenen, hørte jeg tydeligt regndråberne uden for vinduet. Pludselig – tilsyneladende uden grund – skiftede scenen.

Det månebeskinnede hav forsvandt, og i stedet så jeg lige ind i det indre af et læseværelse. Det så ud, som om det var blevet brugt som klasseværelse i dagens løb, men det blev brugt som læseværelse om aftenen. Jeg kan huske, at jeg så en af de studerende, der havde en bemærkelsesværdig lighed med en, jeg kendte, selv om det ikke var ham. Han holdt et magasin eller en bog i hånden og lo. Det var ikke et billede – det var en levende scene.

Scenen virkede fuldstændig, som om jeg iagttog den gennem en teaterkikkert. Jeg kunne se mimikken, glimtet i øjet, enhver bevægelse hos alle de ukendte personer på det navnløse sted. Jeg så det hele uden at åbne øjnene – og øjnene havde ingenting at gøre med synet. Scenen betragtes, som om det er med en anden sans, som er mere inden i hovedet. Den opfattes ikke med øjnene.

Det var en meget intetsigende oplevelse, men den hjalp mig til bedre at forstå, hvordan det foregår, når clairvoyante ser, end hvis jeg fik en masse forklaringer. Billederne stod ikke i forbindelse med noget som helst. De var ikke fremkaldt af noget, jeg havde læst eller talt om. De opstod simpelthen, som om jeg var i stand til at se noget af det, der skete et andet sted i verden gennem en rude. Jeg fik lov at se – og så var det forbi. Og jeg har ikke senere haft en lignende oplevelse”.

William Thomas Stead betragter det som en "intetsigende oplevelse". Måske er det korrekt, hvis den sammenlignes med andre og større clairvoyante syn og erkendelser. Men mange studerende vil være taknemlige, hvis de havde så meget direkte personlig erfaring. Selv om oplevelsen opleves som intetsigende, giver det den clairvoyante en nøgle til forståelse, som kan gøre clairvoyance til en levende virkelighed for et menneske, som ellers aldrig har været i kontakt med den usynlige indre verden.

Billederne var alt for klare og livagtige til bare at være genspejlinger af andres tanker. Desuden viser beskrivelsen, at der var tale om scener, som blev set gennem et astralt "teleskop" eller forbindelsesled, så enten har William Thomas Stead selv ubevidst aktiveret en "astral strøm", eller – hvad der er mere sandsynligt – har en venligsindet astral beboer aktiveret den for ham, måske for at hjælpe ham over den kedelige ventetid, hvor han ikke kunne falde i søvn, og derfor modtog han et hvilket som helst billede, der tilfældigvis var tilgængeligt for enden af forbindelseslinjen.

7. kapitel

CLAIRVOYANCE I TID

FORTIDEN

Clairvoyance i tid – dvs. evnen til at læse fortiden og fremtiden – er en evne, der lige som alle de andre former for clairvoyance, beherskes af forskellige mennesker og på meget forskellige niveauer. Evnen strækker sig fra et menneske, der har begge evner fuldt ud under kontrol, og ned til det menneske, der kun af og til får ubevidste og meget ufuldkomne glimt eller genspejlinger af scener fra fortiden eller fremtiden. Den sidste type får måske en vision af en begivenhed i fortiden, men den vil sandsynligvis være stærkt forvrænget. Og selv om den undtagelsesvis skulle være forholdsvis nøjagtig, vil der med stor sandsynlighed være tale om et isoleret billede, og den clairvoyante vil uden tvivl være ude af stand til at relatere den til noget, der er sket før eller efter visionen. Og det vil heller ikke være muligt at forklare noget usædvanligt i det, der viser sig. Det trænedede menneske derimod kan følge det drama, der er forbundet med billedet – både tilbage og frem i tiden og lige så langt, som det ønskes. Det vil også være nemt at finde de årsager, der har skabt situationen, eller de reaktioner, den vil blive årsag til.

Det vil sandsynligvis være lettere at forstå den noget vanskelige del af emnet, hvis den opdeles i naturlige underafdelinger. Først skal der fokuseres på evnen til at se tilbage i fortiden, men der ventes med at løfte sløret til fremtiden. I begge tilfælde vil det være bedst at forsøge at forstå mest muligt af den måde, evnerne fungerer på, selv om det er vanskeligt. Problemerne skyldes for det første forskernes manglende viden om nogle aspekter af emnet, og for det andet de fysiske ords manglende evne til at udtrykke bare en lille smule af det man ved om højere eksistensplaner og evner.

Hvordan opnår man et detaljeret syn af en fjern fortid, og hvilket af de indre planer stammer det fra? Svaret på begge spørgsmål er, at den læses i "akasha-kronikken",²⁷ der også kaldes "de akashiske optegnelser". Men svaret kræver naturligvis en forklaring for mange læsere. Ordet akasha er i virkeligheden en fejlagtig betegnelse, for selv om optegnelserne læses i akasha eller mentalplanets stof, stammer de ikke fra mentalplanet. En anden betegnelse – "optegnelser i astrallyset" – er endnu værre.

²⁷ Akasha betyder "æter" eller "primærrum" (det femte element). Akasha er det immaterielle stof, der udgør både det lufttomme rum i Universet og tomrummet mellem atomerne. Akasha er derfor en betegnelse for den æteriske ursubstans – det første manifesterede element i solsystemet. Akasha-kronikken kaldes ofte for naturens hukommelse. Der er tre niveauer i hukommelsen: 1) Det midlertidige niveau, der befinder sig i den æteriske (elektromagnetiske) substans i nærheden af Jorden. Niveauet vil efterhånden forsvinde. 2) En mere nøjagtig form, der befinder sig på det højere mentalplan (kausalplanet). 3) På det buddhiske plan findes det højeste niveau af hukommelsesbanken. Den indeholder den fuldstændige hukommelse af det planetariske liv og evolution. Akasha-kronikken kan derfor defineres som Jordens DNA.

Den bruges nogle gange, selv om optegnelserne ligger langt fra astralplanet, og alt, hvad der kan opnås på astralplanet, er ufuldstændige glimt af en slags dobbelt genspejling af dem. Det kræver en forklaring.

Ligesom mange andre af de åndsvidenskabelige udtryk er ordet akasha temmelig ubestemt. I den ældre åndsvidenskabelige litteratur blev akasha betragtet som synonymt med astrallyset, og i andre blev det brugt til at betegne en hvilken som helst form for usynligt stof – lige fra mulaprakriti²⁸ ned til den fysiske æter. I den senere litteratur blev ordet brugt om mentalplanets stof, og det er i den betydning, at optegnelserne kaldes akashiske, for selv om de ikke oprindeligt opstår på mentalplanet – og heller ikke på astralplanet – så er det på mentalplanet, at mennesket første gang kommer i kontakt med optegnelserne og får mulighed for at arbejde med dem på en fornuftig måde.

Optegnelserne er bestemt ikke et let emne at behandle, for det tilhører den store gruppe, der kræver evner på et langt højere niveau end nogen af de evner, menneskeheden på nuværende tidspunkt har udviklet, hvis man skal forstå emnerne fuldt ud. Problemets løsning ligger på et bevidsthedsplan, der befinder sig langt fra noget af det, mennesket har mulighed for at erkende og forstå på nuværende udviklingstrin. Enhver forklaring vil derfor være ufuldkommen, for det er nødvendigt at betragte det nedefra i stedet for ovenfra. Den forestilling, man får, bliver derfor uundgåeligt partiel. Men det betyder ikke, at man bliver vildledt – bortset fra hvis man fejlagtigt tror, at det lille brudstykke, man ser, er identisk med helheden. Hvis man forsøger at gøre begreberne så nøjagtige som muligt, bliver der skabt et sikkert fundament, selv om der er meget, der senere skal tilføjes, efterhånden som mennesket under sin udvikling gradvis får højere visdom. Lad det derfor fra begyndelsen være klart, at et dybtgående kendskab til emnet er umuligt på det nuværende udviklingstrin, og at der vil være mange spørgsmål, som det endnu ikke er muligt at give en nøjagtig forklaring på, selv om det er muligt at se analogier og indicier, der antyder retningen for en dybere forståelse.

Prøv at føre tankerne tilbage til solsystemets begyndelse. Alle kender den almindelige astronomiske teori om solsystemets oprindelse. Den kaldes "nebular-hypotesen", og iflg. teorien blev der først skabt en gigantisk glødende tåge med en diameter, der var langt større end selv den yderste af planeternes baner. Det system, som man nu kender, blev skabt efterhånden, som den enorme sfære i løbet af ufattelige tidsaldre lidt efter lidt blev afkølet og trak sig sammen.

I store træk accepterer åndsvidenskaben teorien som en korrekt fremstilling af den *fysiske* side af systemets evolution, men åndsvidenskaben tilføjer, at hvis man begrænser forståelsen til skabelsens fysiske side, får man kun en meget ufuldstændig og usammenhængende forestilling om det, der virkelig fandt sted. Iflg. åndsvidenskaben var der først en absolut bevidsthed – en transcendent og ufattelig ophøjet, usynlig skikkelse, som er *årsagen* til skabelsen af systemet. Systemet eller skabelsen er derfor en *virkning*. Den ophøjede skikkelse kaldes ofte systemets Logos. Først opbyggede Logos alt i sit tankesind. Logos skabte et fuldstændigt tankebillede og et begreb, der rummede en hensigt. Tankebilledet rummede systemets successive verdenskæder og udviklingspotentialer. Handlingen medførte, at Logos samtidig gav tankebilledet objektiv eksistens på den logoiske tankes plan. Det er et plan, der selvfølgelig ligger uendeligt langt over alle de bevidsthedsplaner, mennesket kender

²⁸ Mulaprakriti er "urstoffet" eller den før-kosmiske ursubstans. Mulaprakriti kaldes også "guddommens slør", for den før-kosmiske ursubstans består af al stoffets purusha og mulaprakriti – dvs. ånd og stof.

til. Fra det logoiske plan blev de forskellige planeter manifesteret, efterhånden som hensigten krævede det. De manifesterede sig i den tilstand af objektivitet, der for hver især var hensigten med dem. Og hvis man ikke hele tiden i sin forståelse holder fast i systemets virkelige skabelse, der er udgået fra et indre og højere plan, vil man konstant misforstå den fysiske evolution, som man iagttager nede fra det fysiske plan.

Åndsvidenskaben uddyber emnet, for den fortæller, at ikke alene blev hele det fantastiske system, som menneskeheden tilhører, manifesteret af Logos – dvs. både de lavere og de højere eksistensplaner – men også, at menneskeheden relation til Logos er endnu tættere end blot selve skabelsen, for menneskeheden og det enkelte menneske er i høj grad en del af Logos – et partielt udtryk på det fysiske plan. Hele systemets bevægelse og energi er Logos' energi, og alt udfolder sig inden for grænserne af Logos' aura. Tanken er måske overraskende og overvældende for mange, men for mennesker, der har studeret auraen, er den logisk og selvfølgelig.

Det er velkendt, at efterhånden som et menneske bevæger sig fremad i sin åndelige udvikling, vokser kausallegemet eller sjælslegemet. Kausallegemet bestemmer grænsen for menneskets aura, som vokser både i størrelse, lysevne og farveklarhed. Mange clairvoyante ved af erfaring, at auraen hos en elev, der har gjort en del fremskridt på udviklingsvejen, er langt større end auraen hos en elev, der tager de første trin på vejen. Og hos en mester er den naturligvis overvældende stor. Selv i Østens eksoteriske skrifter kan man læse om Buddhas gigantiske aura. Et sted nævnes der ca. 5 km som auraens ydre grænse. Men uanset hvad det nøjagtige mål er, så er det en bekræftelse på kausallegemets usædvanligt hurtige vækst, efterhånden som mennesket går fremad på den åndelige udviklingsvej. Der kan ikke være tvivl om, at hastigheden af væksten tiltager i geometrisk progression, og derfor er det ikke overraskende at høre om en Logos på et langt højere trin, der har en aura, som er i stand til at omfatte en hel planet. På grundlag af den information kan man derefter føre tanken opad til en opfattelse af, at der eksisterer en bevidsthed, der er så ophøjet, at den kan rumme et helt solsystem i sin bevidsthed og sin aura. Men samtidig er det vigtigt at huske, at selv om det lyder helt gigantisk, så er det kun en lille dråbe i verdensrummets ufatteligt gigantiske ocean.

En Logos har alle de egenskaber, evner og kræfter, som det er muligt for et menneske at forestille sig om den højeste Gud, og derfor er det bogstaveligt sandt, som der siges i *Det Gamle Testamente*, at *"af Ham og ved Ham og Hans er alle ting"*,²⁹ og *"for i Ham lever vi, ånder vi og er vi"*.³⁰

Sådan er virkeligheden, og derfor er det indlysende, at uanset hvad der sker inden for planetens system, så sker det inden for Planetlogos' bevidsthed, og derfor er det klart, at det er Logos' hukommelse, der er de virkelige akashiske optegnelser. Desuden er det sandsynligt, at uanset hvilket eksistensplan hukommelsen kommer til udtryk på, så vil den befinde sig langt over alt, hvad mennesket kender og kan erkende, og derfor kan de optegnelser, mennesket evt. er i stand til at læse, udelukkende være en genspejling af den større og overordnede hukommelse, der er afspejlet i de lavere planers tættere stof.

På astralplanet er det mest sandsynligt, at der udelukkende er tale om en genspejling – oven i købet en meget ufuldkommen genspejling. De optegnelser, der findes på astralplanet, er yderst fragmentariske og som regel stærkt forvrængede. Vand

29 Romerne: 11:36

30 Apostlenes Gerninger: 17,28

bruges ofte som symbol på astrallyset, og i det aktuelle tilfælde er det i høj grad et passende symbol. Fra en rolig vandoverflade får man en klar genspejling – ligesom i et spejl – men det er stadig kun et spejlbillede. Det er en gengivelse i to dimensioner af tredimensionale genstande, og bortset fra farverne ser man alle egenskaber anderledes – og desuden er billedet altid spejlvendt.

Men hvad sker der, når blæsten skaber krusninger på vandoverfladen? Man ser stadig et spejlbillede, men det er så opsplittet og forvrænget, at det giver et direkte vildledende billede af det, der afspejler sig. Måske kan man af og til i et glimt få et klart spejlbillede af en del af scenen – eksempelvis et blad eller en gren på et træ – men det vil kræve et omfattende arbejde og stor viden at sammensætte de manglende brudstykker til noget, der minder om det virkelige billede af den ting, der spejler sig.

På astralplanet kan man aldrig opnå noget, der minder om en rolig overflade. Tværtimod er astralplanet konstant i hurtig og forvirrende bevægelse. Det er derfor indlysende, at det aldrig vil være muligt at få et klart og tydeligt spejlbillede. En clairvoyant, der kun har astralt syn, kan aldrig stole på, at et billede fra fortiden er præcist og fuldkomment. Et fragment af billedet kan måske være klart, men der er ingen mulighed for at vide, hvordan fragmentet passer ind i helheden. Hvis den clairvoyante er under en kompetent lærers vejledning, kan det måske – efter en lang og omhyggelig træning – blive vist, hvordan man skelner mellem pålidelige og upålidelige indtryk, og hvordan man kan konstruere et slags helhedsindtryk af fragmenterne. Men længe før den clairvoyante har fået kontrol over vanskeligheder af den art, vil det mentale syn uden tvivl være udviklet, og dermed vil arbejdet med de astrale spejlbilleder være unødvendig.

På mentalplanet – planet over astralplanet – er forholdene helt anderledes. Der er optegnelsen fuldstændig og præcis, og det er derfor umuligt at foretage en fejl-aflæsning. Hvis man forestiller sig, at tre clairvoyante, der er i besiddelse af mental clairvoyance, aftalte at undersøge en bestemt optegnelse på mentalplanet, så ville de alle tre se nøjagtigt det samme spejlbillede, og deres oplevelse af situationen ville være identisk. Men det er ikke sandsynligt, at deres beretninger stemmer nøjagtigt overens, når de bagefter skal beskrive iagttagelsen på det fysiske plan. Det er almindelig kendt, at hvis tre mennesker, der er vidne til en begivenhed i den fysiske verden, bagefter skal beskrive den, vil deres forklaringer være forskellige, for de har hver især lagt mærke til de ting, der specielt fanger deres opmærksomhed. Uden at vide det, vil de gøre dem til de vigtigste punkter i begivenheden, og nogle gange vil andre punkter helt blive overset, selv om de i virkeligheden var meget vigtigere.

I forbindelse med selve iagttagelsen på mentalplanet vil den personlige faktor ikke påvirke indtrykket særlig meget. Den clairvoyante vil være i stand til at forstå emnet i sin helhed, for det er ikke muligt at se de enkelte dele forskudt i forhold til hinanden. Men bortset fra veltrænede og erfarne clairvoyante er det ikke muligt at overføre helhedsoplevelsen til de lavere planer. Det er ganske enkelt umuligt, at en beretning om en vision på mentalplanet, kan fortælles fuldstændigt dækkende, for 9/10 af det, der ses på mentalplanet, kan overhovedet ikke udtrykkes ved hjælp af fysiske ord. Og ethvert verbalt udtryk er i sin natur partielt, og derfor er det indlysende, at der er en mulighed for at vælge og fravælge i det, der fortælles. Derfor lægges der stor vægt på omhyggelig kontrol og verificering af åndsvidenskabelige undersøgelser, hvor der bruges clairvoyance, for intet, der kun stammer fra en enkelt clairvoyants iagttagelse, får adgang til den seriøse åndsvidenskabelige litteratur.

Men selv når muligheden for fejltagelser af personlige grunde er reduceret til et minimum ved hjælp af et system af grundig kontrol og modkontrol, er der stadig en meget alvorlig vanskelighed tilbage. Problemet ligger i selve handlingen med at overføre indtryk fra et højere plan igennem til et lavere. Problemet kan sammenlignes med den vanskelighed, en kunstmaler kæmper med, når et tredimensionalt landskab skal gengives på en plan flade og i to dimensioner. En lang og omhyggelig træning af øje og motorik er nødvendig for kunstneren, før det er muligt at skabe en tilfredsstillende gengivelse af naturen. Det samme gælder den clairvoyante, som skal igennem en lang og omhyggelig træning på et lavere plan, før det er muligt nøjagtigt at beskrive det, der iagttages på et højere. Og der er lige så stor sandsynlighed for, at man kan få en nøjagtig beskrivelse fra en utrænnet clairvoyant, som der er for at få en perfekt gengivelse af et landskab fra et menneske, der aldrig har lært at tegne og male.

Man må heller ikke glemme, at selv det mest fuldkomne maleri er uendelig langt fra at repræsentere en gengivelse af den natur, det forestiller. Sandsynligvis vil der ikke være en eneste linje eller vinkel i naturen, der er identisk med den malede kopi. Et maleri er simpelthen et snedigt forsøg på, ved hjælp af linjer og farver på en plan flade, at gøre et indtryk på den ene af menneskets fem sanser. Maleriet minder om det, man ville have set, hvis man selv havde iagttaget den rigtige scene i naturen (undtagen ved en suggestion). Maleriet er derfor afhængigt af menneskets tidligere erfaringer, men det kan ikke gengive havets brølende bølger, blomsternes velduft, frugtens søde smag eller blødheden eller hårdheden i den afbildede natur.

Den clairvoyante har lignende problemer, men de er langt større. Når en clairvoyant forsøger med fysiske ord at beskrive det, der er iagttaget på astralplanet, forstærkes problemet af, at tilhørere både skal forsøge at forestille sig begreber, som de allerede kender, men de skal desuden forestille sig en række begreber, de aldrig har hørt om. Derfor har den clairvoyante langt større problemer end kunstneren, der maler mennesker, dyr, træer eller landskaber, for den clairvoyante skal forsøge at beskrive begreber, som er ukendte for de fleste.

Derfor er det ikke overraskende, at selv om tilhørerne oplever den clairvoyantes forklaring som levende og sensationel, så har den clairvoyante selv en oplevelse af, at beskrivelsen er utilstrækkelig. Den clairvoyante føler, at selv det bedste, man er i stand til, er helt utilstrækkeligt til at give et begreb om, hvad der i virkeligheden er iagttaget på astralplanet. Og det er vigtigt at huske, at når en clairvoyant med fysiske ord forsøger at gengive iagttagelser på mentalplanet, så har den meget vanskelige overførsel fra et højere til et lavere bevidsthedsplan fundet sted ikke én, *men hele to gange*, for erindringen skal føres fra mentalplanet igennem det mellemiggende astralplan og ned i den fysiske hjernebevidsthed. Selv i de sjældne tilfælde, hvor den clairvoyante har udviklet sine mentale evner så langt, at de kan bruges i det fysiske legeme i vågen tilstand, så hæmmes den clairvoyante stadig af det fysiske sprogs totale mangel på ord, der kan udtrykke det, der iagttages.

Prøv engang om det er muligt fuldt ud at forstå det, der kaldes den fjerde dimension, som blev omtalt i et tidligere kapitel. Det er let nok for et fysisk menneske at tænke på det fysiske plans tre dimensioner. Det er nemt at forestille sig længde, bredde og højde på en hvilken som helst genstand, for man ser, at hver af de tre dimensioner opstår ved en linje i ret vinkel på de to andre linjer. I den fjerde dimension skal man forestille sig en fjerde linje, der går i rette vinkler på de tre, der allerede eksisterer.

En almindelig fysisk hjerne har ikke en chance for at forstå den fjerde dimension.

Nogle få mennesker har gjort emnet til genstand for en speciel forskning, og de er lidt efter lidt blevet i stand til at opfatte en eller to meget simple firdimensionale figurer. Der er imidlertid ingen af de ord, de kan bruge, der kan skabe et billede af de firdimensionale figurer i andre menneskers tankesind. Og hvis man ikke har trænet evnen, og alligevel gør forsøg på at visualisere en firdimensional form, vil man opdage, at det er helt umuligt at give en logisk beskrivelse af formen med entydige fysiske ord. Og glem ikke, at det svarer til at give en nøjagtig beskrivelse af én ukompliceret genstand på astralplanet. Men hvis man skal beskrive iagttagelser på mentalplanet, vil man få endnu større vanskeligheder, for her tilføjes en femte dimension. Vanskeligheden – eller rettere umuligheden – ved at forklare iagttagelser på både astralplanet og mentalplanet vil være indlysende for selv den mest overfladiske iagttagere.

Optegnelserne er omtalt som Planetlogos' hukommelse, med de er langt, langt mere end bare hukommelse i ordets sædvanlige betydning. Selv om det er vanskeligt at forestille sig, hvordan billederne opleves fra Logos' synspunkt, så ved man, at efterhånden, som menneskets bevidsthed løfter sig højere og højere, så kommer mennesket nærmere og nærmere på den sande hukommelse. Mennesket kommer i højere grad til at se tilværelsen, som Logos ser den. Derfor er åndsvidenskaben stærkt interesseret i udforskning af de planetariske optegnelser, når den clairvoyante befinder sig på det buddhiske plan – det højeste plan, menneskets bevidsthed kan nå, selv når det er ude af det fysiske legeme. Det er en begrænsning, der gælder indtil mennesket når arhaternes³¹ trin.

På det buddhiske plan er den clairvoyante ikke længere begrænset af tid og rum. På det buddhiske plan er det ikke nødvendigt som på mentalplanet, at lade en række begivenheder passere revy, for fortid, nutid og fremtid er til stede på én gang i ét nu. Det lyder naturligvis helt absurd for det fysiske menneske, hvor tid og rum dominerer virkelighedsopfattelsen. Men selv om det ophøjede buddhiske bevidsthedsplan befinder sig langt under Planetlogos' bevidsthed, er det imidlertid tydeligt for den clairvoyante, at for Planetlogos må optegnelserne være langt mere end det, mennesket forstår som hukommelse, for alt, hvad der er sket i fortiden, og alt, hvad der vil ske i fremtiden, ligger åbent for Planetlogos' blik på samme måde som begivenheder, der sker i det, mennesket kalder nutiden. For et menneskes begrænsede opfattelse er det selvfølgelig fuldstændigt utroligt og totalt uforståeligt – men det er alligevel fuldstændig i overensstemmelse med sandheden og virkeligheden. På menneskehedens nuværende udviklings- og forståelsesniveau kan man naturligvis ikke forvente, at mennesker forstår, hvordan et så avanceret resultat kan skabes, og et forsøg på at give en forklaring vil bare resultere i, at man indhyller sig i en tåge af ord, som ikke giver virkelig forståelse. Men måske kan forklaringen muligvis medvirke til at hjælpe nogle mennesker med at forstå, at en så absurd påstand måske alligevel rummer en sandhed, og det derfor vil være en hjælp til udvidelse af tankesindets horisont.

I en mystisk bog, der hed *The Stars and the Earth*,³² var det forfatterens formål at forsøge videnskabeligt at påvise, hvordan det var muligt, at fortid og nutid kunne være ét i den guddommelige tanke. Forfatterens argumenter var ret intelligente, og her skal der gøres et forsøg på at opsummere dem, for de vil være tankevækkende i relation til det emne, der behandles.

31 En arhat har taget 4. indvielse, som symboliseres af korsfæstelsen eller opofrelsen. En arhat er et menneske, der har frigjort sig fra reinkarnation.

32 Felix Eberty: *The Stars and the Earth*.

Når man ser noget – uanset om det er en bog, man holder i hånden, eller det er en stjerne, der befinder sig millioner af lysår fra Jorden, ser man altid genstanden ved hjælp af en vibration i æteren. Vibrationen kaldes sædvanligvis en lysstråle, og den bevæger sig fra genstanden til menneskets øjne. Den hastighed vibrationen bevæger sig med er stor – tæt på 300.000 km/s. Og når der er tale om en genstand i de nærmeste fysiske omgivelser, ser man reelt genstanden øjeblikkeligt. Men når man arbejder med interplanetariske afstande, er det nødvendigt at tage lysets hastighed i betragtning, for det tager tid for vibrationen at bevæge sig over de enorme afstande i rummet. F.eks. bruger sollyset $8^{1/4}$ min til sin rejse fra Solen til Jorden. Det betyder, at når man ser på Solen, ser man i virkeligheden en lysstråle, der forlod Solen for mere end 8 min siden. Konklusionen er derfor lidt underlig, for den lysstråle, som kaldes Solen, giver udelukkende et billede af den tilstand, der herskede på Solen, da lyset begyndte sin rejse mod Jorden, og den påvirkes ikke af noget, der sker efter, at den har forladt Solen. Derfor ser man i virkeligheden ikke Solen, som den er, men som den var ca. 8 minutter tidligere. Det medfører, at hvis der sker noget dramatisk på Solen – f.eks. dannelsen af en ny solplet – så vil en astronom, der iagttager Solen via et teleskop, være uvidende om begivenheden.

Forskellen er dramatisk anderledes, når det drejer sig om fiksstjernerne,³³ for afstandene til dem er så enormt meget større. Nordstjernen³⁴ er f.eks. så langt væk, at lyset, der bevæger sig med den nævnte ufattelige hastighed, bruger lidt over 50 år til at nå Jorden og menneskets øjne – og derfor ser man ikke Nordstjernen, som den er, når man betragter den, men som den var for 50 år siden. Hvis en kosmisk katastrofe i morgen sprænger Nordstjernen i stumper og stykker, vil de fleste mennesker se den skinne fredeligt på himlen resten af livet, og børnene vil blive voksne, og de vil få børn, før den kosmiske katastrofe blev en nyhed her på Jorden. På samme måde er der milliarder af stjerner, der er så langt væk, at det vil tage lyset tusinder eller millioner af år at rejse den lange vej til Jorden, og menneskehedens viden om deres tilstand ligger derfor tusinder eller millioner af år tilbage i tiden.

Hvis argumentet føres et skridt videre, kan man forestille sig, at man er i stand til at placere et menneske i en afstand af 300.000 km fra Jorden og samtidig udstyre det med evnen til fra den store afstand at være i stand til at se, hvad der sker på Jorden og lige så tydeligt, som hvis det stadig var til stede hernede. Mennesket vil se alting et sekund efter, at det virkelig sker. Hvis man nu øger afstanden til det dobbelte, så vil mennesket være to sekunder bagefter i opfattelsen af det, der sker. Og sådan vil det fortsætte, hvis det blev flyttet ud i samme afstand som Solen, mens det stadig har den samme avancerede synsevne. Og det være i stand til at se Jorden og se hvad menneskeheden gør – ikke hvad den gør nu, men hvad den gjorde for ca. 8 min siden. Hvis mennesket føres op til Nordstjernen, vil det se begivenhederne fra 50 år tilbage i tiden. Det vil bl.a. iagttage børn som i virkeligheden var midaldrende mennesker. Det lyder mærkeligt, men det er bogstaveligt og naturvidenskabeligt korrekt.

33 Betegnelsen "fiksstjerne" hentyder til, at stjernerne er "fastsiddende" i modsætning til de roterende planeter i deres kredsløb. Stjernerne bevæger sig også, men bevægelsen er for langsom til at den kan konstateres uden brug af avancerede hjælpemidler.

34 Nordstjernen befinder sig kun ca. 1° fra himlens nordpol set fra Jorden, og derfor er den velegnet til navigationsformål. Jordens præcession gør, at Nordstjernens position i forhold til nordpolen ikke er fast. Indtil ca. 2100 vil himmelpolen langsomt nærme sig Nordstjernen, og derefter vil den fjerne sig igen. Tidligere blev andre stjerner brugt som nordstjerne, bl.a. Thuban i stjernebilledet Dragen, og om ca. 13.000 år vil Vega i Lyren være nordstjerne.

Bogen fortsatte med logisk at konkludere, at den almægtige Gud må være i besiddelse af den skarpeste synsevne, som også var forudsætningen for det omtalte iagttagende menneske. Men Gud er desuden *allestedsnærværende*, og derfor er Gud til stede på alle de steder, der er nævnt – plus på ethvert mellemliggende punkt – ikke trinvist men *samtidigt*. Hvis man accepterer forudsætningerne, er konklusionen, at alt hvad der er sket siden Universets skabelse, ses af Gud ethvert øjeblik – ikke som udtryk for hukommelse, men sådan at selve begivenheden iagttages her og nu.

Forklaringen er temmelig materialistisk og baseret på fysisk naturvidenskab, og derfor kan man være sikker på, at Planetlogos' hukommelse *ikke* fungerer på den måde. Men det er udmærket tænkt, det er helt uafviseligt, og det er ikke uden værdi, for det giver et glimt af nogle muligheder, som man måske ellers ikke ville overveje.

Der er grund til at undre sig over, hvordan det er muligt – midt i den forvirrende sammenblanding af optegnelser om fortiden – at finde det bestemte billede, der er brug for. I virkeligheden kan den utrænede clairvoyante som regel heller ikke gøre det uden et forbindelsesled, der kan skabe kontakt til det ønskede emne. Psykometri er et eksempel på teknikken, og det er meget muligt, at menneskets almindelige hukommelse er en anden form for den samme idé. Tilsyneladende er der en slags magnetisk forbindelse eller et slægtskab mellem en hvilken som helst stofpartikel og den begivenhed, der rummer dens historie. Det er en affinitet, der sætter den i stand til at fungere som en slags leder mellem begivenheden og evnerne hos den clairvoyante.

Som et eksempel kan nævnes et ganske lille stykke af en sten – ikke større end et knappenålshoved – fra Stonehenge. Det blev lagt i en kuvert og sendt til en psykometriker, der ikke havde nogen anelse om, hvad det var. Psykometrikeren begyndte straks at beskrive den fantastiske ruin og det landområde, der omgiver den. Derefter gik hun over til levende at beskrive noget, der sandsynligvis var scener fra Stonehenges første historie. Det viste, at det beskedne brudstykke var tilstrækkeligt til at forbinde hende med stedets historie. De scener, mennesket passerer igennem i livets løb, påvirker tilsyneladende hjernecellerne på samme måde, som Stonehenges historie påvirkede stenstykket. Der etableres en forbindelse med cellerne, og ved hjælp af dem forbindes tankesindet med handlingen, og sådan "husker" man, hvad man har set.

Selv en trænet clairvoyant har behov for noget, der kan skabe forbindelse til optegnelsen af en bestemt begivenhed, som den clairvoyante ikke har kendskab til i forvejen. Hvis den clairvoyante f.eks. ønsker at se, hvad der skete, dengang Julius Cæsars gik i land på Englands kyst, er det muligt at bruge forskellige metoder til at skabe forbindelse til situationen. Hvis den clairvoyante selv har besøgt det sted, hvor det skete, vil det letteste sandsynligvis være at kalde billedet af stedet frem, og derefter gå tilbage gennem stedets optegnelser, indtil man når til den ønskede periode. Hvis den clairvoyante ikke har set stedet, er det muligt at gå tilbage i tiden til året for begivenheden og derefter gennemsøge Den Engelske Kanal, indtil en flåde af romerske galejer toner frem i billedet. Eller man kan undersøge optegnelserne om livet i Rom i den aktuelle periode, hvor det ikke vil være vanskeligt at identificere en så fremtrædende skikkelse som Julius Cæsar. Og når han er fundet, kan man følge ham gennem hans galliske krige, indtil han sætter foden på Englands jord.

Hvordan ser optegnelserne ud? Opleves de tæt på eller på afstand? Er skikkelserne store eller små? Følger billederne efter hinanden ligesom i en film? Eller glider de

over i hinanden ligesom i overblændinger osv.? Svaret er, at billedpræsentationen varierer afhængig af forholdene. På astralplanet er genspejlingen som regel et almindeligt billede, selv om skikkelserne nogle gange kan bevæge sig. Hvis der er bevægelse i billedet, er der ikke tale om et rent øjebliksbillede, men om en lidt længere og mere fuldkommen genspejling.

På mentalplanet har billederne to vidt forskellige egenskaber. Når den clairvoyante, der besøger mentalplanet, ikke tænker fokuseret på billederne, danner optegnelserne simpelthen baggrund for alt, hvad der foregår – på samme måde som spejlbilleder i et stort vægsspejl på endevæggen i et værelse danner baggrundsbilleder for de mennesker, der opholder sig i værelset. Man skal huske, at billederne i virkeligheden ikke er andet end genspejlinger af en stor bevidstheds permanente funktion på et langt højere plan, og de ligner i høj grad en endeløs række af levende billeder. De glider ikke over i hinanden på samme måde som overblændinger, men de følger heller ikke i rækkefølge efter hinanden – selv om de genspejlede skikkelser bevægelser fortsætter konstant videre, som om man iagttog nogle skuespillere på en fjern scene.

Men hvis den trænede clairvoyante specifikt retter opmærksomheden mod en scene, sker der straks en mærkelig forandring, for mentalplanet er tankens plan, og at tænke på noget medfører, at det omgående kaldes frem i bevidstheden. Hvis et menneske f.eks. fokuserer sin vilje for at se den begivenhed, der blev omtalt før – Julius Cæsars landgang – vil det ikke iagttage et billede af situationen, for det vil befinde sig på stranden mellem legionærene, og samtidig udspilles hele scenen omkring mennesket – nøjagtigt som man ville have set sceneriet, hvis man fysisk var til stede den efterårs morgen, da det skete 55 f.Kr. Det, den clairvoyante ser, er kun en afspejling, og derfor har de oprindelige deltagere naturligvis ingen anelse om den clairvoyantes tilstedeværelse. Den clairvoyante kan heller ikke forandre handlingens forløb bortset fra, at det er muligt at kontrollere hastigheden, når dramaet passerer det clairvoyante blik. Derfor er det muligt at få et helt års begivenheder til at passere revy i løbet af en time – eller man kan fryse en hvilken som helst scene så længe, man ønsker det.

I virkeligheden iagttager den clairvoyante ikke bare det samme, som der skete dengang, men meget mere. Den clairvoyante forstår alt, hvad folk siger, og er bevidst om deltagernes tanker og motiver. En af de mest interessante af de mange muligheder, der åbner sig for det menneske, der har lært at læse optegnelserne, er studiet af tidligere tidsaldres tankegang. Dvs. tanker hos hulemennesker og pæleboere – tankegangen hos de mennesker, der herskede i de store civilisationer i Atlantis, i Egypten eller i Kaldæa. Det er let at forestille sig de imponerende muligheder, der åbner sig for et menneske, der kontrollerer evnen til fuldkommenhed. Den clairvoyante får adgang til den absolut mest interessante historiske forskning, man kan forestille sig. Ikke alene er det muligt at udforske den kendte historie – og mens det sker, korrigerer man de mange fejl og misforståelser, der har indsneget sig i historiebøgerne – men det er også muligt efter behag at gennemgå hele verdenshistorien fra menneskets individualisering, iagttage intelligensens langsomme udvikling hos mennesket, Flammeherrernes ankomst og grundlæggelsen af historiens mægtige civilisationer. Den clairvoyantes studier er heller ikke begrænset til menneskehedens opståen og fremskridt. Evnen er som et museum, hvor man kan studere alle de mærkelige dyre- og planteformer, der fandtes på verdensscenen i den fjerne fortid, dengang Jorden var ung. Det er muligt at følge alle de fantastiske geologiske forandringer, der har fundet sted. Man kan iagttage de store naturkatastrofers forløb, der gang på gang har forandret Jordens udseende og livsbetingelser.

I ét tilfælde er det muligt for den clairvoyante, der læser optegnelserne, at komme i en endnu tættere relation til fortiden. Hvis den clairvoyante i sine undersøgelser betragter en scene, hvor den clairvoyante selv deltog i et tidligere liv, er det muligt at behandle scenen på to måder. Scenen kan enten iagttages på den sædvanlige måde, hvor man bare er tilskuer (men som en tilskuer, der har en indsigt og en indlevelsessevne, der er fuldkommen), eller den clairvoyante kan endnu en gang identificere sig med sin afdøde personlighed og på den måde gå tilbage til et tidligere liv og igen gennemleve fortidens tanker og følelser, glæder og sorger. Man kan ikke forestille sig et mere intensivt og levende eventyr – men den clairvoyante skal sørge for aldrig at miste grebet om sin individuelle bevidsthed under oplevelsen. Det er nødvendigt at fastholde evnen til at vende tilbage til den nuværende personlighed, når det ønskes.

Mange spørger, hvordan det er muligt for den clairvoyante at bestemme tidspunktet for et billede fra den fjerne fortid med nøjagtighed. Det er som regel et meget besværligt og langsommeligt arbejde at finde den nøjagtige dato, men det kan gøres, hvis man mener, at det er umagen værd at bruge tid og arbejde på at finde den. Hvis man f.eks. går tilbage i den græske eller romerske tid, er den mest enkle metode som regel at finde den mest intelligente person i billedet, og se ind i personens tankeind. Her kan man se hvilken dato, personen mener, det er. Den clairvoyante kan også iagttage et menneske, mens det skriver et brev eller daterer et dokument og aflæse den dato, der skrives – hvis der skrives nogen. Hvis man har aflæst den romerske eller græske dato på den måde, skal datoen omregnes til nutidens kronologiske system.

En anden metode, der ofte benyttes, består i at vende bevidstheden fra den scene, der iagttages, til et samtidigt billede i en stor og kendt by, som f.eks. Rom, og bemærke hvilken kejser, der herskede på det tidspunkt – eller hvem der er årets konsul. Og når de ønskede data er fundet, vil en kontrol i en hvilken som helst seriøs historiebog gøre resten af arbejdet. Nogle gange kan man få en dato ved at iagttage en offentlig proklamation eller et juridisk dokument. I de tidsperioder, der her tales om, kan problemet let løses.

Sagen bliver imidlertid meget vanskeligere, når man arbejder med tidsperioder, der ligger længere tilbage – eksempelvis scener fra det ældste Egypten, Kaldæa, Kina eller – for at gå endnu længere tilbage – fra Atlantis eller en af den atlantiske civilisations mange kolonier. Det er stadigvæk let at aflæse en dato fra tankesindet hos et intelligent menneske, men man har ikke længere mulighed for at overføre informationen til nutidens datosystem. Det menneske, der aflæser, regner med tidsperioder, som man intet kender til, eller med regeringstider for konger, som er ukendte for nutidens historikere. Eksempelvis begyndte de gamle egyptere en ny tidsregning ved år 0, hver gang en ny farao blev indsat på tronen.

Den clairvoyantes metoder er dog ikke udtømt, for det er som sagt muligt at lade optegnelserne passere revy med en hvilken som helst hastighed – f.eks. med en hastighed på et år i sekundet eller endnu hurtigere. Der er en eller to begivenheder i menneskehedens gamle historie, hvor datoerne allerede er blevet fastslået med stor nøjagtighed. Man ved f.eks., at Poseidonis' undergang skete i året 9564 f.Kr. Det er derfor sandsynligt, at hvis man kan iagttage omgivelsernes almindelige udseende, så har man et grundlag for at vurdere, om billedet ligger inden for en beregnelig afstand af en af de dramatiske begivenheder, og på den enkle måde, kan man hurtigt gennemgå optegnelserne og tælle årene mellem de to begivenheder, efterhånden som de passerer.

Det er imidlertid en metode, der vil være uudholdelig langtrukket, hvis perioden løber op i tusinder af år, og det kan den nemt komme til. Hvis det er tilfældet, er det bedre at benytte den astronomiske metode, som er baseret på den forandring, der kaldes jævndøgnspunkternes præcessionsbevægelse, selv om den mere nøjagtigt kunne kaldes en slags sekundær jordomdrejning, der løbende forandrer vinklen mellem ækvator og ekliptika. Det sker meget langsomt. Efter lange tidsrum vil man derfor se, at Jordens pol ikke peger mod det samme punkt på stjernehimlen – eller med andre ord peger Nordstjernen ikke på en stjerne i Lille Bjørn, som den gør i øjeblikket, men på et andet himmellegeme. Ud fra nordpolens stilling, kan man let beregne en omtrentlig dato.

Når man skal beregne datoer for begivenheder, der fandt sted for millioner af år siden – f.eks. i tidligere rodracer – bruger man ofte jævndøgnspunkternes præcessionsbevægelse, men man opnår selvfølgelig ikke fuldkommen nøjagtighed, men runde tal er som regel tilstrækkelige, når man undersøger så fjerne epoker. Det vil være forkert at tro, at en nøjagtig tydning af optegnelserne, uanset om de vedrører egne eller andres tidligere liv, er noget, der er muligt for alle og enhver uden en omhyggelig forudgående træning. Selv om man af og til får glimt på astralplanet, er det nødvendigt desuden at bruge den mentale clairvoyance, før der kan foretages en pålidelig tydning. For at reducere muligheden for fejltagelse skal den mentale sans faktisk være helt under den clairvoyantes kontrol i vågen tilstand i det fysiske legeme. Og det kræver års ihærdigt arbejde og streng selvdisciplin at udvikle evnen. Mange mennesker forventer tydeligvis, at så snart de begynder at beskæftige sig med åndsvidenskabelige spørgsmål, vil de hurtigt begynde at huske mindst 3-4 af deres tidligere liv – og der er endda nogle, der straks forestiller sig, at de faktisk kan huske dem, og de meddeler derfor omgivelserne, at de i sidste inkarnation var Ramses II, Cleopatra eller Julius Cæsar. Den slags uintelligente påstande gør de mennesker til grin, der er dumme nok til at fortælle andre om deres selvskabte forestillinger. Uheldigvis – selv om det er urimeligt – falder det ofte tilbage på selve åndsvidenskaben, når et menneske er overbevist om, at det har været noget stort og berømt i et tidligere liv. Derfor kan der kun opfordres til at bruge den sunde fornuft på det fysiske plan, før man forsøger at imponere andre mennesker.

Det er korrekt, at nogle mennesker har set glimt af scener fra deres tidligere liv i drømme, men de astrale glimt er som regel fragmentariske og utroværdige. Som eksempel kan der nævnes en drøm, der konstant kom igen. Det var en drøm om et hus med en søjlegang med udsigt over en smuk bugt. Huset lå ikke ret langt fra en høj, og på toppen stod der en smuk bygning. Husets indretning var særdeles velkendt – eksempelvis hvor alle værelserne lå, hvordan udsigten var fra husets dør osv. – fuldstændig som om det var boligen og hjemmet i det nuværende liv. Drømmen gentog sig ofte, og det var først i en regression, at nogle billeder fra den sidste inkarnation viste, at drømmen var en partiel erindring, og at det velkendte hus var barndomshjemmet i en inkarnation, der lå over 2.000 år tilbage i tiden.

Men selv om der findes beretninger om mange tilfælde, hvor en velkendt scene er blevet overført fra et tidligere liv til det nuværende, er en omfattende udvikling af esoteriske evner nødvendig, før en clairvoyant med nøjagtighed kan følge en række af inkarnationer – uanset om det er den clairvoyantes egne eller et andet menneskes. Det er indlysende, for det er ikke nemt at følge et menneske fra det nuværende liv til det foregående. Først er det nødvendigt at følge det nuværende liv tilbage til fødslen. Derefter skal man i omvendt rækkefølge følge de stadier, hvor sjælen steg ned gennem planerne og formede legemerne for at inkarnere.

Processen vil naturligvis føre den clairvoyante tilbage til sjælens tilstand på mentalplanets højere trin – kausalplanet – og derfor er det indlysende, at den clairvoyante skal have udviklet sin kausale clairvoyance for at være i stand til at udføre opgaven ordentligt. Og den kausale sans skal være aktiv og under kontrol, mens den clairvoyante er vågen i sit fysiske legeme. Med andre ord skal den clairvoyantes bevidsthed være centret i den reinkarnerende sjæl og dermed fungere helt frigjort fra den lavere personlighed. Hvis det er tilfældet, er sjælens hukommelse blevet vækket, og derfor vil den clairvoyantes egne tidligere inkarnationer være som en åben bog. Det giver den clairvoyante muligheder for at undersøge en anden sjæls forhold på sjælens eget plan og følge sjælen tilbage gennem de lavere mentale underplaner, videre gennem det astrale liv, videre til sjælens seneste fysiske død og fra døden til det tidligere liv.

Hvis livene skal kædes sammen på en seriøs og sikker måde, er det den eneste metode, der kan bruges. Derfor er det muligt omgående at frasortere bevidste og ubevidste svindlere, hvis de annoncerer med, at de er i stand til at udforske andre menneskers tidligere inkarnationer mod betaling. Det er unødvendigt at bemærke, at en ægte esoteriker *aldrig* annoncerer og *aldrig* tager penge for at bruge sine evner. Det er desuden nødvendigt, at den studerende, der ønsker at udvikle evnen til at følge en række inkarnationer, kun kan gøre det ved hjælp af en seriøs og kvalificeret lærer, der ved hvordan den vanskelige proces skal udføres. Der er stadig mennesker, der mener, at det eneste der kræves for at udvikle åndelige evner, er, at man skal opføre sig ordentligt, kærligt, hengivent og "broderligt". Hvis livet leves på den måde, vil alle tidsaldres samlede visdom øjeblikkeligt strømme ind over mennesket. En smule sund fornuft vil afsløre, at tankegangen er absurd. Uanset hvor godt et lille barn opfører sig, så skal det stadig øve sig og lære, hvis det f.eks. ønsker at kunne den lille tabel, og det samme er naturligvis tilfældet med evnen til at bruge åndelige evner. Evnerne vil uden tvivl manifestere sig, efterhånden som mennesket udvikler sig, men man kan kun lære at bruge dem på en sikker måde, hvis de udvikles med disciplin og ved hårdt arbejde.

Et eksempel er de mennesker, der ønsker at hjælpe andre, mens de under søvnen er på astralplanet. Det er indlysende, at jo større indsigt de har om astralplanet, jo mere værdifuld vil deres tjenestearbejde være. F.eks. vil det være vigtigt, hvis de kan kommunikere på flere sprog, for selv om mennesker på mentalplanet kommunikerer direkte ved tankeoverføring og uafhængigt af sprog, så er det ikke tilfældet på astralplanet. En tanke skal altid formuleres i ord, hvis den skal være forståelig. Hvis man ønsker at hjælpe et menneske på astralplanet, skal man have et sprog tilfælles med den, man hjælper, for at kunne kommunikere. Jo flere sprog man kan, jo flere vil man være i stand til at hjælpe. I virkeligheden er der måske ingen form af viden, som ikke er til nytte i en esoterikers arbejde.

De mennesker, der studerer åndsvidenskab, skal huske, at esoterisme er toppunktet af sund fornuft. Enhver vision, der dukker op i bevidstheden, stammer ikke nødvendigvis fra akasha-kronikken, og enhver oplevelse i livet er heller ikke en guddommelig åbenbaring. Det er langt bedre at være lidt for skeptisk end at være lidt for naiv. Det er en god regel aldrig at fare omkring og lede efter mystiske forklaringer, når en logisk og indlysende fysisk forklaring er lige ved hånden. Det er esoterikerens pligt altid at forsøge at bevare balancen, aldrig at miste selvbeherskelsen og at betragte alt, hvad der sker, med udgangspunkt i sund fornuft. På den måde bliver man en bedre og klogere esoteriker og en mere nyttig hjælper.

Naturligvis findes der alle grader af evnen til at aflæse naturens hukommelse,

og de spænder lige fra det veltrænede menneske, der uden videre får adgang til akasha-kronikken, når det ønskes, og til det menneske, der af og til får svage glimt, eller som måske endda kun har haft et enkelt glimt fra fortiden. Men selv det menneske, der kun har evnen sporadisk, er som regel meget fokuseret på sin specielle evne. Det gælder psykometrikeren, der bruger en genstand, for at komme i fysisk forbindelse med fortiden for at genoplive den. Det gælder krystalkiggeren, der nogle gange er i stand til at rette sit usikre astrale teleskop mod en historisk scene fra tidligere tider. De har begge stor glæde af at bruge af deres sanser, selv om de måske ikke altid forstår, hvordan resultaterne opstår, og måske ikke har dem under kontrol hver gang.

I forbindelse med de lavere evner ser man ofte, at de praktiseres ubevidst. Mange krystalkiggere iagttager scener fra fortiden uden at kunne skelne dem fra scener fra nutiden. Og mange mennesker med svage psykiske evner ser konstant billeder, der toner frem, uden at de er klar over, at de i virkeligheden psykometriserer de forskellige genstande, der omgiver dem, efterhånden som de kommer i kontakt med dem eller bare er i nærheden af dem.

En interessant variant af den form for psykikere, er mennesker, der kun er i stand til at psykometrisere personer og ikke livløse genstande, for det sidste er det mest almindelige. I de fleste tilfælde viser evnen sig sporadisk, sådan at et psykisk menneske ofte, når det møder en fremmed, i et glimt ser en markant begivenhed i det ukendte menneskes tidligere liv, men i andre situationer modtager det psykiske menneske ingen indtryk. Mere sjældent er der psykikere, som får detaljerede syn af tidligere liv hos enhver, de møder. Et af de bedste eksempler er måske den tyske forfatter Johann Heinrich Daniel Zschokke, der i sin autobiografi beskriver den mærkelige evne, som han var i besiddelse af. Han siger:

"Nogle gange har jeg oplevet, at når jeg første gang mødte en fuldstændig fremmed, og lyttede til det, personen fortalte, så tonede det ukendte menneskes tidligere liv frem for mig, og der blev vist mange detaljer, der havde relation til en speciel scene i de pågældende liv. Det viste sig ligesom en drøm, men helt tydeligt, helt spontant, og det varede kun nogle få minutter.

I lang tid var jeg tilbøjelig til at betragte de flygtige syn som fantasifostre bl.a. fordi der i visionerne optrådte mennesker i forskellige dragter. Deltagerne bevægede sig, og jeg så værelsets udseende, indretningen, møblerne og andre enkeltheder som på en scene. Men en dag fortalte jeg for sjovt min familie en syerskes hemmelige historie, lige efter at hun var gået ud af lokalet. Jeg havde aldrig set hende før. Alligevel blev tilhørerne meget overraskede. De morede sig, og det var ikke muligt at få dem til at tro andet, end at jeg kendte syerskens liv i forvejen, for alt, hvad jeg havde sagt, var fuldstændig korrekt.

Jeg blev selv meget overrasket over at opdage, at drømmevisionen var i overensstemmelse med virkeligheden. Derefter blev jeg mere opmærksom på evnen, og når det var muligt, fortalte jeg hovedindholdet af min vision til de mennesker, hvis liv var blevet præsenteret for mig, for at få visionen bekræftet eller afkræftet. Og hver eneste gang fik jeg en bekræftelse – naturligvis ikke uden overraskelse fra hovedpersonens side.

På en markedsdag gik jeg ind til byen Waldshut sammen med to unge forstmænd. Det var aften, og vi var trætte efter turen, og derfor gik vi ind i en kro, der hed "Vinranken". Vi spiste aftensmad sammen med et større selskab ved det fælles bord,

og på et tidspunkt begyndte selskabet at gøre nar af schweizernes naivitet, fordi de troede på mesmerisme, Johann Caspar Lavaters fysiognomiske³⁵ system o.l. En af mine ledsagere blev såret på sin nationalstolthed over latterliggørelsen. Han bad mig om at få dem til at stoppe – navnlig en ung mand med et meget overlegent udseende, der sad lige over for os, og som havde moret sig med at latterliggøre schweizerne.

Begivenhederne i personens liv var lige passeret gennem mit tankesind. Jeg spurgte ham derfor: 'Vil du svare mig ærligt, hvis jeg fortæller dig de mest hemmelige sider af din egen historie, for du er jo lige så ukendt for mig, som jeg for dig? Det ville efter min mening være en hel del bedre end Johann Caspar Lavaters fysiognomiske dygtighed', tilføjede jeg. Han lovede åbent at indrømme det, hvis jeg fortalte sandheden. Jeg fortalte ham derefter om de begivenheder, som min vision havde vist mig, og hele selskabet hørte historien om den unge handelsmands liv – hans skoletid, hans drengestreger og til slut en lille slyngelstreg, som han havde begået over for sin arbejdsgiver. Jeg beskrev det tomme værelse med de hvide vægge, hvor en lille sort pengekasse stod på et bord til højre for den brune dør osv. Manden var totalt overrasket, og han indrømmede, at hver eneste detalje var sand – selv tyveriet fra arbejdsgiveren, og det havde jeg ikke ventet”.

Og efter begivenheden, fortsatte Johann Heinrich Daniel Zschokke med at spekulere over, om den mystiske evne, som han havde brugt igen og igen, måske alligevel bare var udtryk for ren og skær tilfældighed!

I den litteratur, der behandler emnet, er der kun relativt få oplysninger om mennesker, der har evnen til at se tilbage i fortiden, og derfor vil nogen måske tro, at evnen ikke er lige så almindelig som evnen til fremsynethed. Sandheden er snarere den, at det ikke er almindeligt erkendt, at et menneske faktisk er i stand til at se billeder af fortiden, fordi det som regel ikke opfatter synet som billeder fra fortiden, medmindre der tilfældigvis er noget, der fanger opmærksomheden – som f.eks. en skikkelse i rustning eller i en antik dragt, som indikerer, at synet stammer fra fortiden. Fremsynethed er som regel heller ikke erkendt som fremsynethed, når billedet viser sig. Det er først når den forudsete begivenhed indtræffer, at man bliver klar over, at man så et billede af fremtiden. De spontane glimt af astrale genspejlinger fra akasha-kronikken er langt mere almindelige, men de offentliggjorte beretninger får de fleste mennesker til at tro, at de er sjældne.

35 Fysiognomi er læren om menneskets ansigtstræk som et udtryk for personligheden.

8. kapitel

CLAIRVOYANCE I TID FREMTIDEN

Selv om man på en uklar og tåget måde kan fatte den tanke, at hele fortiden kan være samtidigt og aktivt til stede i en tilstrækkeligt udviklet bevidsthed, så konfronteres man alligevel med en langt større vanskelighed, når man forsøger at forstå, hvordan hele fremtiden også kan være til stede i bevidstheden. Hvis man skal tro på den calvinistiske³⁶ teori om forudbestemmelsen, ville det være nemt – men når man, som esoteriker ved, at opfattelsen er en grotesk forvrængning af sandheden, så skal man forsøge at finde en mere seriøs hypotese.

Der er sandsynligvis mange mennesker, der benægter, at fremsynethed er en mulighed, men benægtelsen er bare udtryk for uvidenhed, for der findes utallige beviser på, at evnen eksisterer, og emnet er bekræftet af et stort antal dokumenterede tilfælde, og derfor er der ingen tvivl om, at fremsynethed er et faktum, men mange tilfælde af fremsynethed opstår på en måde, der gør det vanskeligt at give en seriøs og detaljeret forklaring. Det er indlysende, at sjælen har evnen til fremsynethed i et vist omfang. Hvis de forudsete begivenheder altid er vigtige, er der grund til at tro, at en ekstraordinær stimulans har gjort det muligt for sjælen for en gangs skyld at give den lavere personlighed et klart indtryk af, hvad sjælen har forudset. Det er uden tvivl forklaringen på mange af de tilfælde, hvor død eller alvorlige ulykker forudses. Men der er desuden beretninger om et stort antal tilfælde, hvor den forklaring ikke kan passe, for de forudsagte begivenheder har været helt banale og uden betydning.

En kendt beretning om fremsynethed i Skotland illustrerer princippet. En mand, som ikke troede på noget "overnaturligt", blev af en clairvoyant fra højlandet advaret om en nabos snarlige død. Profetien blev givet med ret mange detaljer, herunder en fuldstændig beskrivelse af begravelsen, bl.a. med navne på de fire mænd, der skulle bære kisteklædets hjørner, og andre, der ville være til stede ved ceremonien. Manden morede sig over historien, og han glemte den med det samme.

Men da hans nabo døde på det tidspunkt, der var blevet forudsagt, kom han til at tænke på forudsigelsen. Han besluttede derfor, at han ville forhindre, at en del af forudsigelsen gik i opfyldelse ved selv at være en af de fire, der bar kiste-klædet. Det lykkedes ham at få aftalen på plads, præcis som han ønskede det. Men da begravelsen skulle til at begynde, blev han nødt til at forlade sin post pga. en mindre sag, der kun forsinkede ham et minut eller to. Han skyndte sig tilbage, og her så han til sin overraskelse, at processionen havde sat sig i bevægelse uden ham – og

36 Jean Calvin (1509-1564) født Jean Cauvin i Noyon i Picardiet i det nordøstlige Frankrig, var efter Martin Luther den vigtigste reformator. Calvin har den tvivlsomme ære at være opført på *Index librorum prohibitorum* – den katolske kirkes indeks over forbudte bøger.

at forudsigelsen var gået i opfyldelse – for de fire, der bar kisteklædet, var netop de fire, der var blevet nævnt af den clairvoyante.

Beretningen er udtryk for en ligegyldig sag. Den er helt uden betydning – også selv om den viser, at et menneske, der gør et forsøg på at ændre det forudsagte, ikke vil have succes med at påvirke det, der *skal* ske. Det ligner ganske vist en forudbestemmelse – helt ned til den mindste detalje – og det er først, når man udforsker spørgsmålet fra de højere planer, at man vil være i stand til at se, hvordan man kan frigøre sig fra den overbevisende teori. Men som sagt om det andet aspekt af emnet, så er det ikke muligt at få en fuldstændig forklaring, for den ligger hinsides menneskets viden og forståelse, og det vil den sandsynligvis fortsat gøre, indtil menneskets viden bliver væsentlig større end på nuværende tidspunkt. Det bedste man i øjeblikket kan gøre, er at angive den retning, hvor en forklaring muligvis findes.

Der er ingen tvivl om, at på samme måde som det, der sker nu, er et resultat af årsager, der er sat i gang i fortiden, vil det, der sker engang i fremtiden, også være et resultat af årsager, der allerede er sat i gang. Selv i den fysiske verden kan man på forhånd beregne, at hvis bestemte handlinger sættes i gang, vil bestemte virkninger være resultatet. Men beregningerne er konstant udsat for at blive afsporet af faktorer, som man ikke har haft forudsætning for at tage i betragtning. Men hvis man løfter bevidstheden til mentalplanet, får man et meget længere udsyn, og derfor får man indblik i de virkninger, der er på vej.

Man kan f.eks. spore virkningen af et tilfældigt ord – ikke alene på det menneske, ordet er henvendt til, for via modtageren går virkningen videre til mange andre. Det spredes i stadig større cirkler, indtil det evt. påvirker hele nationen. Et enkelt clairvoyant glimt af sådan en virkning har langt større indflydelse end en hel række moralske instrukser, der kræver forsigtighed i tanke, ord og handling. På mentalplanet kan man ikke alene se resultatet af enhver handling, for man kan også se, hvor og på hvilken måde virkningen af andre handlinger, der tilsyneladende er uden forbindelse med handlingen, blander sig med den og forandrer den. I virkeligheden kan virkninger af alle årsager, der er sat i gang i øjeblikket, ses klart og tydeligt. Det medfører, at fremtiden – hvis der ikke opstår nye årsager – ligger åben for det clairvoyante blik.

Der vil naturligvis opstå nye årsager, for mennesket har fri vilje, men når det drejer sig om almindelige mennesker, kan man forudse, hvordan de vil bruge deres frihed, og det kan beregnes på forhånd med ret stor nøjagtighed. Gennemsnitsmennesket har en meget begrænset vilje, og det er i høj grad offer for omstændighederne. Almindelige menneskers handlinger i tidligere inkarnationer placerer dem i bestemte omgivelser og situationer, og omgivelsernes og omstændighedernes påvirkning er den absolut vigtigste faktor i livet og måske endda den eneste. Derfor kan den fremtidige livsbane forudsiges med næsten matematisk nøjagtighed. For et udviklet menneske stiller sagen sig helt anderledes. Her er livets hovedbegivenheder også fastlagt af fortidens handlinger, men den måde, det udviklede menneske tillader dem at påvirke livet, de metoder, der benyttes til at håndtere dem og måske sejre over dem, er allesammen menneskets egne, og de kan ikke forudses – heller ikke på mentalplanet, hvor de blot er potentialer.

Når man på den måde betragter menneskets liv fra et højere bevidsthedsplan, ser det ud til, at den frie vilje kun kan komme til udtryk ved bestemte kriser i inkarnationens løb. På et tidspunkt i livet står mennesket i en situation, hvor der kun er to eller

tre veje at vælge imellem. Det har sin fulde frihed til at vælge mellem dem, og selv om en god ven, der kender mennesket rigtig godt, vil føle sig næsten sikker på, det valg der foretages, så er vennens overbevisning ikke en tvingende kraft. Men når valget først er foretaget, *skal* det gennemføres, og det er nødvendigt at acceptere følgerne af valget. Når et menneske har valgt en bestemt vej, kan det i mange tilfælde blive tvunget til at fortsætte et meget langt stykke ud af vejen, før der igen opstår en mulighed for at forlade den. Menneskets situation minder om en togførers. Når toget ankommer til en station, kan sporskiftet stilles enten til den ene eller den anden side, og toget kan derefter passere ind på det spor, der vælges. Men når toget er kørt ind på et af sporene, er togføreren tvunget til at fortsætte ud ad det spor, der er valgt, indtil toget når til næste sporskifte, hvor der igen er mulighed for at vælge. Livets tog kan ikke sættes i bakgear.

De nye udgangspunkter vil være både synlige og tydelige, når man ser dem fra mentalplanet. Virkningerne af hvert valg vil ligge åbne og blive præsenteret i mindste detalje. Det eneste punkt, som fortsat vil være tvivlsomt, er det vigtige punkt, der drejer sig om, hvilket valg et menneske vil træffe. Den clairvoyante vil have ikke én, men flere fremtidsscenarier at vælge imellem, uden at være i stand til at afgøre, hvilken af valgene, der vil materialisere sig. I de fleste tilfælde vil den clairvoyante imidlertid se en så stærk sandsynlighed, at det er nemt at træffe en afgørelse, men andre tilfælde vil være meget vanskelige. Større udvikling og indsigt vil gøre det muligt for clairvoyante at komme med en del sikre forudsigelser – og det er ikke vanskeligt at forestille sig, at en langt højere grad af clairvoyant evne, vil gøre det muligt desuden at forudse, i hvilken retning et valg vil gå, og dermed øges muligheden for at profetere med absolut sikkerhed.

På det buddhiske plan er den omtalte omhyggelige proces med bevidst beregning imidlertid ikke nødvendig. Som sagt eksisterer fortid, nutid og fremtid på samme tid eller i ét "nu" på det buddhiske plan, men hvordan dette "nu" opleves, er det helt umuligt at forklare med fysiske ord og begreber. Det eneste man kan gøre, er at acceptere, at oplysningen er et faktum, og årsagen findes i den måde, den højere buddhiske evne fungerer på – og den er naturligvis helt ufattelig for den fysiske hjerne. Måske er man så heldig at få et vink, der åbner til en svag fornemmelse for en slags forståelse. Sir Oliver Joseph Lodge³⁷ gav engang sådan et vink i en forelæsning for *British Association* i Cardiff. Han sagde:

"Det er en oplysende og hjælpende tanke, at tiden kun er en relativ måde at betragte tingene på. Mennesket bevæger sig fremad gennem fænomener med en bestemt hastighed, og det subjektive fremskridt fortolkes objektivt, som om begivenhederne nødvendigvis bevæger sig i nøjagtig den rækkefølge og med præcis den hastighed. Men det er måske kun én måde at betragte dem på. Begivenhederne kan måske eksistere altid – både i fortid og fremtid – og det kan være, at det er mennesket, der ankommer til fortid og fremtid, og ikke fortid og fremtid, der dukker op og forsvinder. Analogien med den rejsende i et jernbanetog er tankevækkende. Hvis passageren aldrig forlader toget, og toget aldrig forandrer den hastighed, det bevæger sig med, vil den rejsende sandsynligvis betragte landskaberne som skiftende, og det vil ikke være muligt at opfatte deres sammenhæng og samtidige eksistens. Man skimter derfor et muligt fjerde dimensionalt aspekt ved tiden, for tidens konstante strømning er måske en naturlig del af menneskets nuværende begrænsning. Og hvis man først har forstået den tanke, at fortid og fremtid faktisk eksisterer, vil man indse, at de muligvis har en kontrollerende indflydelse på al nutidig handling. Fortid og fremtid kan tilsammen udgøre det "højere plan" eller tingenes totalitet,

37 Sir Oliver Joseph Lodge (1851-1940) var britisk fysiker.

som man – iflg. min overbevisning – er tvunget til at søge efter i forbindelse med, at man forsøger at kontrollere formverdenen og levende skabningers handlinger, der bevidst styres mod et bestemt og forud fastsat mål”.

Tiden er i virkeligheden *ikke* den fjerde dimension, men idéen kan være en lille hjælp til at fatte det ufattelige. Hvis man accepterer synspunktet, kan man forestille sig, at man holder en trækegle vinkelret på et ark papir og langsomt stikker den igennem papiret med spidsen først. En mikrobe, der lever på papirarkets overflade, og som ikke har evnen til forstå noget som helst uden for papirets overflade, vil aldrig kunne se keglen som en helhed, og den får aldrig begreb om sådan en genstand. Alt, hvad den vil se, er en pludselige tilsynekomst af en lille cirkel, der lidt efter lidt og på mystisk vis bliver større og større, indtil den forsvinder fra mikrobens verden lige så pludseligt og uforståeligt, som den kom ind i den.

Det, der i virkeligheden var en række afsnit af keglen, opleves som stadier af en cirkel, der gradvis udvides, og det ville være umuligt for mikroben at fatte den tanke, at de voksende stadier kan ses samtidigt. Men det er selvfølgelig let nok for et menneske, der iagttager processen fra en anden dimension at se, at mikroben simpelthen lider under en misforståelse, der stammer fra dens egen begrænsning. Keglen har hele tiden eksisteret som en helhed. Menneskets egen misforståelse af fortid, nutid og fremtid minder sandsynligvis meget om mikrobens, og det syn, man får på det buddhiske plan af en hvilken som helst række af begivenheder, svarer til iagttagelsen af keglen som en helhed. Naturligvis vil ethvert forsøg på at formulere teorien resultere i, at man konfronteres med en række overraskende paradokser – men der er tale om et faktum, og det vil fortsat være et faktum. Engang i fremtiden vil det blive selvfølgeligt i menneskets virkelighedsopfattelse.

Når en discipels bevidsthed er fuldt udviklet på det buddhiske plan, er fuldkommen fremsynethed mulig, selv om det ikke vil være muligt at føre det samlede syn igennem i sin helhed til den fysiske hjernebevidsthed. Alligevel er der sandsynligvis en hel del fremsynethed inden for rækkevidde, når discipelen ønsker at bruge den buddhiske evne, og selv når den ikke bruges, vil der ofte være glimt af fremsynethed i det daglige liv. Discipelen vil ofte få en spontan intuitiv inspiration, der oplyser, hvordan resultatet vil blive, før handlingen er sat i gang.

Ud over den fuldkomne fremsynethed ser man, at der – ligesom i de tidligere tilfælde – findes alle mulige grader af den form for clairvoyance. Den strækker sig fra de glimtvis og svage forudfølelser, der egentlig ikke kan kaldes ”et syn”, til jævnlig og ret fuldkommen fremsynethed, som også ofte kaldes ”*second-sight*”. Den evne, man har givet det noget misvisende navn, er en særdeles interessant evne. Derfor er der god grund til at studere evnen mere systematisk og detaljeret.

Evnen er bedst kendt som en forholdsvis almindelig egenskab hos de skotske højlandsboere, selv om den naturligvis ikke er begrænset til dem. Spontane tilfælde af evnen er rapporteret i alle nationer, men den har altid været mest almindelig hos bjergboere og hos mennesker, der lever afsides. I England omtales evnen ofte, som om den udelukkende tilhørte den keltiske race, men i virkeligheden har den vist sig hos mennesker med tilsvarende levemåde overalt i verden. Man påstår f.eks., at den er meget almindelig hos bønderne i Westfalen.

Nogle gange består det såkaldte ”*second-sight*” af et billede, der tydeligt viser en kommende begivenhed. Måske gives der et glimt af fremtiden som en symbolsk advarsel. Det er værd at bemærke, at de begivenheder, der forudses med ”*second-*

sight", stort set altid er ubehagelige – og død er den hyppigste. "Second-sight" viser altid noget, der opleves som truende og negativt. Evnen rummer en uhyggelig symbolik, og det er specielt for "second-sight". Ofte vises der symbolske billeder med kister, ligklæder, kistekandelabrer og andre begravelsesscener. I nogle tilfælde er evnen til en vis grad afhængig af lokalområdet. Eksempelvis siges det, at øboere på Skye, som har evnen, ofte mister den, hvis de for lader øen, selv om det bare er for at tage en tur over til fastlandet. Synsevnen er nogle gange arvelig i en familie og i flere generationer, men der er ikke et fast mønster, for evnen findes ofte sporadisk hos et enkelt medlem af en familie.

Der er allerede omtalt et eksempel, hvor en nøjagtig vision af en kommende begivenhed blev set ved "second-sight" nogle måneder i forvejen. Men her kommer et andet og måske endnu mere overraskende eksempel, som gengives nøjagtigt, som det blev fortalt af en af de tilstedeværende.

"Vi gik ind i junglen og marcherede i ca. en time, da Cameron, der var nærmest ved mig, pludselig standsede. Han blev bleg som et lig, og mens han pegede lige frem for sig, udbrød han med rædsel i stemmen: 'Se! se! Åh nej, åh nej, se der!'

'Hvor? Hvad? Hvad er der?' – råbte alle i munden på hinanden, mens vi styrtede hen til ham. Vi så os omkring, og vi ventede at se en tiger, en kobraslange – vi vidste knap nok selv hvad – men i hvert tilfælde noget forfærdeligt, for det krævede noget temmelig uhyggeligt, hvis det skulle skabe en så voldsom sindsbevægelse hos vores ellers meget beherskede ven. Men der var hverken en tiger eller en kobraslange. Der var intet andet end Cameron, som med et uhyggeligt fortrukket ansigt og rædselsslagne øjne, der var ved at springe ud af hovedet på ham, pegede på noget, som ingen kunne se.

'Cameron! Cameron!' råbte jeg, mens jeg greb ham i armen – 'Sig dog noget! Hvad er der i vejen?' Ordene var knap nok røget ud af min mund, før en svag, men meget mystisk lyd nåede mit øre. Cameron lod sin hånd falde og sagde med hæs stemme: 'Der! Hørte du det? Gud ske lov – det er forbi!' – og derefter sank han besvimet sammen.

Der blev et øjeblik forvirring, mens vi løsnede hans flip. Jeg stænkede vand i hans ansigt, mens en anden forsøgte at hælde noget cognac ind mellem hans sammenbidte tænder – og under forvirringen hviskede jeg til min sidemand, som var en af gruppens største skeptikere – 'Beauchamp, hørte du noget?' 'Ja, det gjorde jeg', – sagde han, 'en meget mystisk lyd. 'Det var en slags bragen eller raslen langt borte, men alligevel meget tydelig. Hvis det ikke var komplet umuligt, så ville jeg sværge på, at det var en geværssalve'. 'Det samme indtryk havde jeg', hviskede jeg – 'men vær stille! Nu kommer han til sig selv igen'. I løbet af et par minutter var han i stand til at tale svagt, og han begyndte at takke os og undskyldte al den ulejlighed, han var årsag til – men lidt efter satte han sig op ad et træ og sagde med fast men stadig svag stemme:

'Mine kære venner. Jeg føler, at jeg skylder jer en forklaring på min mærkelige opførsel. Det er en forklaring, som jeg helst ville undgå at give – men den måtte jo komme før eller senere, og derfor kan jeg lige så godt komme med den nu. I har måske tænkt over, at når I på turen hyggede jer med at gøre nar af drømme, varslers og syner, så fik I aldrig min mening om emnet. Jeg undgik det, fordi jeg – selv om jeg ikke havde lyst til at udsætte mig for latterliggørelse eller være årsag til diskussion – ikke var enig med jer. På grundlag af min egen uhyggelige erfaring

ved jeg alt for godt, at den verden, som menneskeheden er blevet enig om at kalde "overnaturlig", er lige så virkelig som – ja, måske endda mere virkelig – end den verden, vi ser omkring os. Kort sagt – jeg er ligesom mange andre forbandet med evnen til fremsynethed. Det er en uhyggelig evne, som i visioner forudsiger ulykker, der vil ske om kort tid'.

'Det var sådan en vision, jeg fik lige nu, og den var ualmindelig uhyggelig, og det skabte den ophidselse, som I så. Jeg så et lig – ikke liget af et menneske, der døde en stille og rolig død, men liget af et offer for en frygtelig ulykke. Liget var en uhyggelig, formløs masse, hvor ansigtet var opsvulmet, knust og ukendeligt. Jeg så den uhyggelige kødklump blive anbragt i en kiste, og jeg så hvordan begravelsesceremonien blev udført. Jeg så begravelsespladsen, og jeg så præsten. Og selv om jeg aldrig har set nogen af dem før, kan jeg se dem begge tydeligt for mit indre øje nu. Og jeg så dig, mig selv, Beauchamp, os alle sammen og mange flere stå omkring som følge – og jeg så soldaterne løfte deres geværer, efter at ceremonien var forbi, og jeg hørte den salve, de affyrede – og så husker jeg ikke mere'.

Da han nævnte geværsalven, så jeg gysende over på Beauchamp, og det udtryk af forstenet rædsel, der kom til udtryk i skeptikerens ansigt, glemmer jeg aldrig".

Det er kun en enkelt begivenhed – og absolut ikke den vigtigste – i en meget tankevækkende historie om psykiske oplevelser. Men her drejer det sig kun om et eksempel på "second-sight", og derfor er det kun nødvendigt at sige, at selskabet senere på dagen faktisk fandt liget af den kommanderende officer i netop den frygtelige tilstand, der så levende var beskrevet af Cameron. Resten af beretningen lød sådan:

"Da vi næste aften nåede rejsens bestemmelsessted, gik Cameron og jeg en tur, for ved hjælp af naturens beroligende indflydelse at forsøge at ryste noget af den uhyggelige stemning af os. Pludselig greb han mig i armen, og mens han pegede ind gennem et primitivt stakit, sagde han med skælvende stemme, 'Ja, der er den! Der er den begravelsesplads, jeg så i går'. Og da vi senere blev præsenterede for kapellanen, bemærkede jeg – selv om mine venner ikke gjorde det – Camerons spontane gysen, da han tog hans hånd, og jeg vidste, at han havde genkendt præsten fra sin vision".

Hvis man skal give en esoteriske forklaring på det, der skete, så er udgangspunktet, at Camerons vision var et tilfælde af ægte "second-sight". Derfor kan det faktum, at de to mennesker i gruppen, der var nærmest ved Cameron – og hvoraf i hvert fald den ene sandsynligvis begge faktisk rørte ved ham – fik del i visionen, dengang de hørte den afsluttende geværsalve, mens de andre, som ikke var så tæt på, ikke hørte noget. Det kan tyde på, at visionen, som påvirkede Cameron med stor styrke, skabte kraftige vibrationer i hans mentallegeme, og nogle af vibrationerne blev overført til de to, der rørte ved ham i stil med almindelig tankeoverføring.

Det vil være let at samle utallige lignende eksempler. Med hensyn til den symbolske fortolkning af synsevnen, så siger de mennesker, der har evnen, at hvis de ser et ligklæde svøbt omkring et menneske, de møder, så er det et sikkert varsel om menneskets snarlige død. Dødstidspunktet antydes enten af, hvor meget eller hvor lidt ligklædet dækker legemet, eller af det tidspunkt på dagen, hvor visionen ses. Er det tidligt om morgenen, siger de, der har evnen, at mennesket vil dø i dagens løb, men hvis det er om aftenen, vil det først ske i løbet af året.

En anden og mystisk variant af den symbolske form for "second-sight" er, hvis en hovedløs menneskeskikkelse viser sig for seeren, som tegn på snarlig død. Der gives et eksempel i Horace Welbys bog *Signs Before Death* som noget, der angiveligt er sket i dr. Ferriers familie, selv om visionen i dette tilfælde, først viste sig lige før dødsøjeblikket eller meget tæt på det.

Her forlades de seere, der nogenlunde fast har evnen til fremsynethed, og selv om den ikke altid er helt under kontrol, så findes der til gengæld et stort antal clairvoyante med en fremsynethed, der bestemt ikke fungerer regelmæssigt. De fleste har evnen i drømme, men der mangler absolut ikke eksempler på fremsynethed i vågen tilstand. Ofte er fremsynet relateret til en begivenhed, der er meget vigtig for den clairvoyante, og det er årsagen til sjælens påvirkning, når den gør sig den ulejlighed at give personligheden visionen. I andre tilfælde er begivenheden umiddelbart uden betydning eller den er uden relation til det menneske, der modtager visionen. Nogle gange er det tydeligt, at hensigten hos sjælen (eller den, der kommunikerer fra de indre planer) er at advare personligheden om en katastrofe, der er på vej – enten for at forhindre den eller, hvis dette ikke er muligt, at begrænse chokket mest mulig.

Den begivenhed, der normalt varsles på den måde, er – måske ret naturligt – døden. Af og til er det den clairvoyantes egen død, og andre gange er det en fra familien eller omgangskredsen, der snart skal dø. Den form for fremsynethed er meget almindelig i den litteratur, der beskæftiger sig med emnet, og hensigten er så indlysende, at der ikke er grund til at komme med eksempler. Men der er dog et par tilfælde, hvor det profetiske syn både var nyttigt og mindre dystert, og som kan være ret interessant for læseren. De er taget fra Catherine Crowes bog *The Night Side of Nature*.

"For nogle år siden drømte dr. Watson, der nu bor i Glasgow, at han fik besked på at besøge en patient, der boede et par km fra hans hjem. Han begav sig af sted til hest, og da han red over en mosestrækning, satte en rasende tyr efter ham. Han undslap ved at søge tilflugt på et sted, der var utilgængeligt for tyren, og her ventede han i lang tid, indtil nogle mennesker opdagede hans situation, og kom ham til hjælp.

Næste morgen, mens han sad og spiste frokost, fik han budskabet nøjagtig som i drømmen, og han morede sig over det mærkelige sammenfald (for det mente han, at det var), og han red straks af sted til hest. Han kendte ikke den vej, der førte til patienten, men da han kom til mosen, genkendte han den fra drømmen – og lidt efter kom tyren i fuld fart hen imod ham. Men hans drøm havde vist ham et tilflugtssted, og det satte han straks kursen imod. Her tilbragte han 3-4 timer, bevogtet af tyren, indtil landmændene kom ham til hjælp. Dr. Watson oplyste, at uden drømmen ville han ikke have vidst, i hvilken retning han skulle flygtet for at komme i sikkerhed".

I det andet tilfælde var der et meget længere mellemrum mellem advarslen og opfyldelsen af den. Den stammer fra Frederick George Lees bog *Glimpses of the Supernatural*, vol. I.

"Hannah Green, der var husholder hos en familie på landet i Oxfordshire, drømte en nat, at hun var alene i huset en søndag aften. Hun hørte nogen banke på hoveddøren og åbnede den. Uden for døren så hun en uhyggeligt udseende vagabond. Han var bevæbnet med en kølle, og han forsøgte at trænge ind i huset. Hun mente, at hun i nogen tid kæmpede med ham for at forhindre ham i at komme ind, men uden held.

Han slog hende med køllen, og hun faldt bevidstløs til jorden. Derefter trængte han ind i huset – og så vågnede hun.

I lang tid skete der intet, og drømmen blev glemt. Syv år efter blev Hannah Green sammen med to andre tjenestefolk sat til at passe et ensomt beliggende hus i Kensington, og en søndag aften, hvor de andre tjenestefolk var gået, var hun alene tilbage i huset, og hun blev pludselig opskræmt af en voldsom banken på hoveddøren.

Erindringer om drømmen vendte straks tilbage med en stor styrke og ubeskrivelig tydelighed. Hun fik en stærk følelse af, at hun var alene og isoleret. Hun tændte en lampe, der stod på bordet i hallen, og den voldsomme banken blev stadig mere ubehersket. Hun var nu så forsigtig, at hun gik op på en trappeafsats og åbnede vinduet – og der så hun til sin rædsel præcis den uhyggelige mand, som hun syv år tidligere havde set i drømmen, og han var bevæbnet med køllen og krævede adgang til huset.

Hun tog sig sammen, og gik ned til hoveddøren. Hun sikrede sig at den var låst, og hun låste også alle andre døre, lukkede alle vinduer, tændte lys i værelserne ovenpå og ringede derefter voldsomt med husets klokker. Og den påtrængende gæst blev skræmt væk”.

Også i dette tilfælde var drømmen tydeligvis til praktisk nytte, for husholderen ville uden tvivl af ren og skær vane have lukket op på almindelig måde som reaktion på bankningen.

Sjælen giver imidlertid ikke kun besked til sin personlighed ved hjælp af drømme, når der er grund til at give en advarsel. Der findes mange tilfælde, som bekræfter det, og mange er omtalt i forskellig litteratur. Men i stedet for at citere dem, skal der i stedet fortælles om et tilfælde, der blev fortalt af en ven.

Vennen – en kvinde – havde to små børn, og det ene barn fik en voldsom forkølelse (troede man). Hun led i flere dage af total forstoppelse i den øverste del af næsen. Moderen var ikke særlig bekymret, for hun mente, at det ville gå over af sig selv. Men en dag så hun pludselig noget i luften, som hun beskrev som et billede af et værelse. Midt i værelset stod der et bord, og på bordet lå hendes barn bevidstløst eller dødt, mens flere mennesker stod bøjet over hende. Alle scenens detaljer stod krystalklare for hende, og hun lagde særlig mærke til, at barnet var iført en hvid natkjole. Hun vidste, at al datterens tøj var lyserødt. Synet gjorde et stærkt indtryk på hende, og for første gang dukkede en tanke op om, at barnet muligvis fejlede noget, der var mere alvorligt end en voldsom forkølelse. Derfor tog hun datteren hen til et hospital til nærmere undersøgelse. Lægen, der undersøgte hende, opdagede en livstruende svulst i hendes næse, og han sagde, at den omgående skulle fjernes. Et par dage efter blev barnet indlagt på hospitalet for at blive opereret. Da moderen ankom til hospitalet, opdagede hun, at hun havde glemt at tage en af barnets natkjoler med, men en af sygeplejerskerne fandt en – og den var hvid. Operationen blev udført mens barnet var iført den hvide dragt. Og det skete næste dag i det værelse, som moderen havde set i sit syn, og det viste sig, at hver eneste detalje i drømmen var i overensstemmelse med virkeligheden.

I alle disse tilfælde fik fremsynet det ønskede resultat, men litteraturen er fuld af historier om advarsler, som man enten ikke retter sig efter, som man ikke tager alvorligt, eller som man direkte morer sig over – og om de ulykker, der derefter

skete. I nogle tilfælde præsenteres visionen for en anden, der reelt ikke har magt til at blande sig i sagen. Et eksempel er det historiske tilfælde, hvor John Williams, en minebestyrer fra Cornwall, forudså mordet på Spencer Perceval,³⁸ den daværende premierminister, endda til mindste detalje. Han fik visionen i underhusets forhal 8-9 dage før mordet skete. Selv i dette tilfælde er det imidlertid muligt, at der kunne være gjort noget, for visionen havde gjort så stærkt indtryk på John Williams, at han talte med sine venner om han ikke burde tage op til London for at advare premierministeren. Desværre overtalte vennerne ham til ikke at gøre noget, og mordet blev udført. Det er heller ikke sandsynligt, at man ville tage ham alvorligt, hvis han var rejst til London for at fortælle om sit fremtidssyn, men måske ville man have taget nogle forholdsregler, som kunne have forhindret mordet.

Der er ikke meget, der kan afsløre, hvad der skete på de højere planer, som resulterede i den profetiske vision. Premierministeren og minebestyreren kendte ikke hinanden, så der har ikke været en stærk sympatisk frekvens mellem dem. Hvis det var en usynlig hjælper, der gjorde et forsøg på at afværge mordet, er det mærkeligt, hvis det ikke var muligt at finde nogen, der var lige så sensitiv som John Williams, og som boede nærmere end Cornwall, dengang John Williams befandt sig på astralplanet under søvnen. Men det var ham, der fik spejlbilledet af fremtiden, og han blev naturligvis rædselsslagen. Derfor overførte han det til sit lavere jeg i håb om, at der kunne gøres noget for at forhindre mordet – men det er umuligt med sikkerhed at stille diagnosen for det mystiske tilfælde uden at undersøge de akashiske optegnelser for at se, hvad der i virkeligheden skete.

Et typisk tilfælde af et absolut formålsløst fremtidssyn fortælles af William Thomas Stead i *Real Ghost Stories*. Tilfældet handler om hans veninde miss Freer, der var kendt som miss X. Hun opholdt sig på et landsted, og mens hun var lysvågen og fuldt bevidst, så hun en jagtvogn med en hvid hest. Den holdt stille ved hoveddøren, og der var to fremmede i vognen. Den ene stod ud af vognen og stod og legede med en terrier. Hun bemærkede, at han var iført en overfrakke, og hun lagde specielt mærke til de friske hjulspor, som vognen havde lavet i gruset. Men der var på det tidspunkt ingen vogn foran hoveddøren! Men en halv time efter kom der faktisk to fremmede kørende i en jagtvogn, og hver eneste detalje af kvindens vision gik nøjagtigt i opfyldelse. William Thomas Stead fortæller også om et andet tilfælde, der var lige så formålsløst. Her var der et forløb på syv år mellem drømmen (for i dette tilfælde var det en drøm) og dens opfyldelse.

De mange tilfælde (og de er kun tilfældige udpluk af hundredvis af eksempler) viser, at en vis fremsynethed utvivlsomt er mulig for sjælen, og der ville være mange flere tilfælde, hvis personligheden i den såkaldt civiliserede menneskehed ikke var så utrolig træg og ude af stand til at give respons. Den manglende sensitivitet skyldes hovedsagelig den nuværende tidsalders omfattende materialisme. Dermed menes der ikke, at det er almindeligt at dyrke materialismen som en tro, men det er et faktum, at stort set alle mennesker tager udgangspunkt i en materialistisk livsopfattelse i en eller anden form i det daglige livs holdninger og handlinger.

I mange tilfælde kan sjælen være mindre udviklet, og dens fremsynethed vil derfor være meget svag. I andre kan sjælen måske se klart, men dens lavere redskaber – personligheden – er måske så umulig at gøre indtryk på, at alt, hvad sjælen kan have held til at få igennem til den fysiske hjerne, er en fået fornemmelse af en

³⁸ Spencer Perceval (1762-1812) var premierminister i Storbritannien fra 4. oktober 1809 indtil sin død 11. maj 1812. Han er den eneste britiske premierminister, der er blevet myrdet.

kommende begivenhed. Desuden er der tilfælde, hvor en forudfølelse ikke er sjælens værk. Den kan stamme fra en astral beboer, der har en venlig interesse for personen. I *Real Ghost Stories* fortæller William Thomas Stead om den sikre overbevisning, han havde i mange måneder før, han blev leder af *Pall Mall Gazette*, selv om det var ret usandsynligt ud fra en almindelig betragtning. Om hans forudviden var resultatet af et indtryk, der var sendt fra hans sjæl eller som et venskabeligt vink fra en astral beboer, er umuligt at sige uden en omhyggelig undersøgelse, men hans forudfølelse blev til virkelighed.

Der findes endnu en variant af clairvoyance i tid, som ikke skal glemmes. Den er forholdsvis sjælden, men der findes beretninger om tilstrækkeligt mange eksempler til, at den kræver opmærksomhed. De enkeltheder, der fortælles om, omfatter desværre ikke den type, der er behov for, hvis man med sikkerhed skal stille en diagnose. Her tænkes der på de tilfælde, hvor man har set spøgelsesarme eller fantomflokkede af dyr. I Catherine Crowes bog *The Night Side of Nature* er der beretninger om adskillige af den slags visioner. Bl.a. fortælles der, at kendte og respektable mennesker ved Havarah Park i nærheden af Ripley i England så en flok soldater i hvide uniformer. Der var flere hundrede, og de udførte forskellige øvelser, hvorefter de forsvandt. En respektabel landmand og hans søn havde nogle år i forvejen set en lignende arme i omegnen af Inverness.

I det sidste tilfælde var troppernes antal også meget stort, og de, der så dem, var ikke i tvivl om, at det var virkelige skikkelser af kød og blod. De talte mindst 16 kolonnepar, og de havde god tid til at iagttage alle detaljer. De forreste rækker marcherede med syv mand i hvert geled, og de blev ledsaget af flere kvinder og børn, som bar blikkander og andre kogeredskaber. Soldaterne var klædt i rødt, og deres våben skinnede blankt i Solen. I kolonnen var der et dyr – en hjort eller en hest. De kunne ikke se hvilket dyr, med det blev brutalt drevet fremad med soldaternes bajonetter.

Sønnen gjorde opmærksom på, at de bageste rækker hele tiden blev tvunget til at løbe for at indhente de forreste. Og hans far, som havde været soldat, sagde, at sådan var det altid. Han rådede sønnen til, hvis han nogen sinde blev indkaldt, at forsøge at komme i de forreste rækker. Der var kun én officer til hest. Han red på en grå dragonhest. Han var iført en guldbræmmed hat og en blå husarkappe med store, vide ærmer, der var foret med rødt. De to mænd lagde specielt mærke til ham, og bagefter sagde de, at de kunne genkende ham hvor som helst. De var imidlertid bange for at blive dårligt behandlet eller tvunget til at følge med tropperne, som de mente, kom fra Irland og var gået i land i Kyntyre. Men da de ville kravle over en grøft for at komme af vejen, forsvandt hele sceneriet.

Et lignende fænomen blev set ved Paderborn i Westfalen, og det blev set af mindst 30 mennesker, men da der nogle år efter blev holdt mønstring med over 20.000 mand på det samme sted, gik man ud fra, at visionen var en slags "second-sight" – en evne, der ikke var ualmindelig på egnen.

Spøgelsesarme bliver nogle gange set på steder, hvor en armé af nulevende mennesker aldrig kunne have marcheret – hverken før eller efter. En af de mest tankevækkende beretninger blev givet af Harriet Martineau³⁹ i hendes beskrivelser af de engelske søer, *The English Lakes*. Hun skriver:

39 Harriet Martineau (1802-1876) var engelsk social teoretiker og forfatter. Hun kaldes ofte den første kvindelige sociolog.

”Souter eller Soutra Fell er et bjerg, hvor der viste sig spøgelse i store mængder. Det skete med mellemrum i løbet af 10 år, hvor spøgelserne viste sig med det samme udseende for 26 vidner, der alle bor i huse, der ligger inden for synsvidde af bjerget. Den ene gang varede synet i 2½ time, og spøgelsesopvisningen sluttede, da det begyndte at blive mørkt. Bjerget er fyldt med dybe kløfter, der gør det umuligt for tropper at marchere i området – og navnlig nord- og vestsiden har en brat, lodret væg på ca. 275 meter.

Sankthansaften så en medarbejder fra Lancasters gård, der ligger 8 km fra bjerget, at hele østsiden var dækket af tropper, der marcherede i en hel time. De kom i samlede grupper fra et fremspring på nordsiden og forsvandt i en fordybning på toppen. Da den stakkels landbrugsmedarbejder fortalte om sit syn, blev han hånet af alle andre. Sådan går det som regel for den første, der iagttager noget nyt. To år efter – også på en sankthansaften – så gårdejereren Lancaster selv en gruppe mænd oppe på bjerget, og tilsyneladende fulgte de efter deres heste, som om de kom tilbage fra jagt. Han tænkte ikke nærmere over det – men ti minutter efter så han igen op, og nu var skikkelserne steget til hest, og de blev fulgt af enorme rækker af tropper med fem i hvert geled. De marcherede fra fremspringet og igennem kløften ligesom sidste gang. Hele familien så synet, og de fulgte troppernes manøvrer. De så, hvordan hvert kompagni blev holdt i orden af en officer til hest, der galloperede frem og tilbage. Da tasmørkets skygger begyndte at falde på bjerget, så det ud som om soldaterne slækkede på disciplinen, for tropperne blandede sig med hinanden, og de gik fremad i forskelligt tempo, indtil alt tonede væk i mørket. Herefter blev hele Lancaster-familien naturligvis hånet – men senere skulle de få oprejsning.

Sankthansaften 8 år senere, så 26 mennesker, som familien havde sendt bud efter, alt det familien havde set og meget mere. For nu fulgte der vogne med tropperne – og enhver vidste, at der aldrig har været, og heller aldrig vil være vogne på toppen af Souter Fell. Menneskemængden på bjerget var utrolig – for tropperne fyldte et område på knap 1 km, og de marcherede hurtigt, indtil de – stadig marcherende – tonede ud, fordi nattens mørke skjulte dem. Spøgelsesarmeen var ikke tåget eller utydelig. Tropperne så virkelige ud, og derfor gik nogle af folkene næste morgen op på bjerget for at lede efter mærker af hestenes hove. De fandt ikke et eneste fodspor hverken i jorden, græsset eller lyngen. Vidnerne bekræftede på æresord hele historien for lokalområdets myndigheder – og hele egnen frygtede, at der var tale om et skotsk oprør, og hvad det ville medføre.

Det viste sig, at to andre havde set noget lignende i mellemtiden – nemlig i 1743 – men de havde holdt det skjult for at slippe for den latterliggørelse, som deres naboer blev udsat for. Mr. Wren fra Wilton Hall og hans medarbejder så en sommeraften en mand og en hund oppe på bjerget. De fulgte efter nogle heste på et sted, der var så stejlt, at en hest aldrig havde mulighed for at få fodfæste deroppe. Mand, hest og hund bevægede sig med stor hastighed, og de forsvandt pludselig ved bjergets sydside. Næste morgen gik mr. Wren og hans medarbejder op på bjerget for at finde liget af manden, for han kunne umuligt have overlevet. Men de fandt ikke et eneste spor af hverken manden, hesten eller hunden. De gik ned igen og aftalte at holde mund. Da de endelig fortalte om episoden, blev de også hånet, selv om de kunne henvise til de 26 andre vidner.

I et forsøg på at give en forklaring, skrev redaktøren af Lonsdale Magazine, at man havde opdaget, at rebeller sankthansaften 1745 havde ”holdt øvelser på Vestkysten af Skotland, og at deres bevægelser var blevet afspejlet i en transparent tåge, der mindede om fatamorgana”. Forklaring siger ikke ret meget – men den er måske

det bedste, der kan gives i øjeblikket. Opmærksomheden fik i øvrigt en hel del flere episoder frem i lyset – f.eks. en lignende spøgelsesmarch, der var set i Leicestershire, hvor man hørte lyden af hærenes taktfaste fodtramp over Helvellyn den aften, da slaget på Marston Moor fandt sted. Der fortælles om mange andre tilfælde – f.eks. om flokke af spøgelsesfår, der er set på forskellige veje, og der findes adskillige tyske historier om spøgelseskvadere af jægere og røvere.

Hvis tilfældene skal undersøges åndsvidenskabeligt, kan der være flere årsager til dem, og de enkelte årsager kan hver især være tilstrækkelig til at skabe synet af de situationer, der blev iagttaget, men der mangler mange detaljer i oplysningerne, og derfor er det kun muligt at gætte på, hvilke årsager, der virkede i de enkelte tilfælde. Den forklaring, der normalt gives (forudsat at historien er sand), er, at man er vidne til et spejlbillede fra en luftspejling af virkelige troppebevægelser, der foregår et andet sted langt derfra. Ved flere lejligheder har åndsvidenskabens forskere set almindelige luftspejlinger, og man kender derfor deres både imponerende og skuffende billeder, men der må være tale om en helt anden slags luftspejling end den, naturvidenskaben kender, hvis man skal forklare visionerne om spøgelsesarmeene, hvor nogle passerer få meter fra iagttageren.

Den første årsag til de westfalske tilfælde, kan simpelthen være udtryk for frem-synethed i gigantisk målestok – men hvem, der har arrangeret dem og med hvilken hensigt, er det ikke let at finde svaret på. En anden årsag kan være, at de tilhøre fortiden i stedet for fremtiden – hvad der ofte er tilfældet – og derfor er der tale om genspejlinger af scener fra de akashiske optegnelser. Men grunden til at genspejlingen sker og måden, den sker på, er heller ikke tydelig i dette tilfælde.

Der findes forskellige grupper af naturånder, som er i stand til at skabe den slags visioner, hvis de ønsker det. De har en helt fantastisk evne til at skabe synsbedrag, og handlingen vil være helt i overensstemmelse med den morskab, de altid har, når de narrer, forvirrer og gør indtryk på mennesker. Men nogle gange kan det være venligt ment, for det kan også være en advarsel til deres menneskevenner om begivenheder, som de ved, snart vil ske. Meget tyder på, at en forklaring, der går i den retning, vil være den mest fornuftige på de gådefulde fænomener, der beskrives af Harriet Martineau – forudsat at man kan stole på det, hun fortæller.

En anden årsag kan være, at det, der er blevet forvekslet med soldater, simpelthen var naturånderne selv, der opførte scenerne for at more sig, men det sker meget sjældent, at naturånder forveksles med militærmanøvrer – undtagen af meget uvidende.

Dyreflokke – f.eks. de omtalte spøgelsesfår – er i de fleste tilfælde ikke andet end akashiske optegnelser, men der er tilfælde – f.eks. i de tyske⁴⁰ fortællinger om "vilde jægere" – der hører til en helt anden gruppe af fænomener, der ligger langt fra det nuværende emne. Åndsvidenskabelige forskere ved, at de faktorer, der knytter sig til scener med voldsom frygt eller stor lidelse som f.eks. et bestialsk mord, har en tilbøjelighed til nogle gange at blive reproducerede i en form, som kun kræver en begrænset udvikling af psykiske evner for at man kan se den. Og nogle gange er det sket, at forskellige dyr har spillet en rolle i episoden, og derfor kan de også periodisk blive reproduceret pga. morderens onde samvittighed.

Uanset hvilke faktuelle forhold, der ligger til grund for de forskellige fortællinger om spøgelsesryttere og jagtselskaber, så hører de ofte til netop den kategori af

40 – og nordiske.

fænomener. Det er også forklaringen på nogle af visionerne af spøgelsesarmeerne, som f.eks. den mystiske genspejling af slaget ved Edgehill, der tilsyneladende fandt sted med mellemrum i nogle måneder efter dagen for den virkelige kamp. Det blev bevidnet af en dommer, en præst og andre troværdige øjenvidner i journalen *Prodigious Noises of War and Battle – at Edgehill, near Keinton, in Northamptonshire*. Iflg. til journalen blev sagen dengang undersøgt af nogle af hærens officerer, der tydeligt genkendte mange af de spøgelsesskikkelser, de så. Derfor ligner det et tilfælde af den enorme magt, som menneskers ukontrollerede følelser har til at reproducere sig. På en mystisk måde kan de astrale kræfter i mennesket materialisere "fortællingen".

I nogle tilfælde er det indlysende, at de spøgelsesagtige dyreflokke, der er set, bare har været flokke af kunstige elementaler, der har antaget dyreskikkelse for at være i stand til at absorbere de rædselsfulde energiudstrålinger fra uhyggelige steder, som f.eks. henrettelsespladser o.l. Et tilfælde nævnes i *"Gyb Ghosts"* eller *"Galgespøgelserne"*, der omtales i *More Glimpses of the World Unseen* af Frederick George Lee, som flere gange havde set elementaler i skikkelse af vanskabte, svine-lignende væsener, der nat efter nat for omkring, rodede og sloges på det sted, hvor et uhyggeligt forbrydelsesmonument havde stået. Men de hører mere ind under kategorien "manifestationer" end under clairvoyance.

9. kapitel

METODER TIL UDVIKLING

Når et menneske bliver overbevist om, at clairvoyance er et faktum, og at clairvoyancen rummer vigtige kræfter, er det første spørgsmål som regel: *"Hvordan kan jeg selv udvikle den clairvoyante evne, der angiveligt ligger latent hos alle mennesker?"*

Clairvoyance kan udvikles med mange metoder, men der er kun én, der med sikkerhed kan anbefales til almindeligt brug. Og den omtales til sidst! Hos verdens mindre udviklede nationer er clairvoyance blevet aktiveret på forskellige uheldige måder. I nogle stammer i Indien bruger man narkotiske stoffer eller indånder berusende dampe. Hos dervisherne snurrer man hurtigt rundt i en vanvittig, ophidset hvirveldans, indtil der indtræder en tranceagtig bevidsthedstilstand. Hos voodoo-tilhængernes afskyvækkende ceremonier bruger man grusomme ofringer og sort magi. Den slags metoder bruges heldigvis ikke i Vesten, selv om der findes et stort antal amatører, der forsøger at praktisere den gamle kunst, hvor man f.eks. bruger selvhypnose. Eksempelvis stirrer man længe og koncentreret på et lysende punkt. Eller man gentager et mantra, indtil det skaber en tilstand af halv bevidstløs tilstand. En anden skole bruger de indiske systemer til regulering af åndedrættet osv.

Der er god grund til at advare kraftigt mod de omtalte metoder, for de er meget farlige for almindelige mennesker, der som regel ikke har begreb om, hvad det er, de går i gang med – heller ikke selv om de bare ønsker at gøre nogle forsigtige eksperimenter med en ukendt verden. Selv hvis man får mulighed for at udvikle clairvoyance ved at lade sig mesmerisere af en anden, skal man ubetinget sige nej, for det kræver, at der eksisterer et forhold mellem magnetisøren og den magnetiserede, der er baseret på total tillid og kærlighed – dvs. fuldkommen renhed i hjerte og sjæl, i følelser og tanke, som man kun ser hos verdens store helgener.

Ekspirerimenter med mesmerisk trance har som regel stor interesse, for metoden indebærer en mulighed for at demonstrere over for skeptikere, at clairvoyance er et faktum, men alligevel er der god grund til aldrig at tilbyde sig som deltager i et forsøg, for det skal udføres på betingelser, der er næsten umulige at opfylde.

Helbredende mesmerisme er noget helt andet. I den form for mesmerisme sættes patienten ikke i en trancetilstand. Her forsøger man at fjerne patientens smerter eller sygdom, eller at tilføre vitalitet ved hjælp af magnetiske strygninger. Og selv hvis behandleren er utrænnet, men har et godt helbred og arbejder ud fra gode motiver, er det usandsynligt, at patienten vil tage skade af behandlingen. I tilfælde af en større operation kan et menneske endda have gavn af mesmerisk trance, men det er ikke en tilstand, man skal eksperimenterer med. Det bedste er at fraråde, at man forsøger enhver form for eksperimentel udforskning af et område, der for den studerende stadig hører til naturens skjulte men enorme kræfter, før man har læst og

forstået alt det, der er skrevet om emnet i den seriøse åndsvidenskabelige litteratur. Men det bedste vil være at udvikle evnerne under ledelse af en kvalificeret lærer.

Spørgsmålet er nu – hvor finder man en kvalificeret lærer? Et godt råd er, at man *ikke* søger blandt de undervisere, der annoncerer med, at de er lærere, og som tilbyder at indvie folk i tidsaldrenes hellige mysterier mod betaling, eller lover udvikling af clairvoyance eller andre metafysiske evner, mod et honorar, og hvor enhver tilfældig ansøger kan få adgang.

I bogen er der blevet sagt meget om nødvendigheden af en meget omhyggelig træning af en kompetent lærer. Der er også sagt meget om de næsten ubegrænsede fordele, den *trænede* clairvoyant har frem for den *utrænede* – men spørgsmålet er stadig det samme – *”hvor får man den definitive træning?”*

Svaret er, at man får træningen der, hvor man altid har fundet den – hos mestrene i Det Store Hvide Broderskab. Det er dem, der før i tiden, i nutiden og al fremtid leder menneskehedens evolution. Det er dem, der styrer og leder menneskehedens udvikling i overensstemmelse med de kosmiske love. Men hvordan får man adgang til mestrene? Hvordan kan en aspirant, der ønsker viden og udvikling, gøre mestrene opmærksom på, at man ønsker deres undervisning?

Igen er svaret – kun ved hjælp af de gamle metoder. Der findes ingen nye, hurtige og smarte metoder, som gør det muligt for et menneske uden besvær at blive værdig til at blive optaget i mestrenes esoteriske skoler. Ingen hurtige ruter eller smutveje fører til den lærdom, der skal erhverves og integreres. Det er ikke eleven, der finder mesteren. Det er mesteren, der finder eleven. Både i oldtiden og i nutiden lægger mesteren mærke til et menneske, når det begynder at gå selvudviklingens langsomme og besværlige vej. Først skal man lære at kontrollere sig selv. Man skal blive den, som man udmærket ved, man burde være. De forskellige skridt på udviklingsvejen er ingen hemmelighed. De er beskrevet i detaljer i *Usynlige hjælpere*,⁴¹ og derfor er der ingen grund til at gentage dem her. Det er ikke en let vej, men det er en vej, som alle før eller senere *skal* gå, for evolutionens overordnede lov driver langsomt men sikkert menneskeheden imod dens mål.

Blandt de mennesker, der beslutter sig til at tage imod udfordringen og gå udviklingsvejen, vælger mestrene deres aspiranter. Det er kun ved at træne og dygtiggøre sig selv, at man gør sig egnet til at mestrenes opmærksomhed og undervisning. Et menneske uden den nødvendige kvalifikation kan melde sig ind i alverdens hemmelige loger eller bevægelser, og udføre hemmelige ritualer, men det kommer ikke nærmere til målet af den grund. Mestrenes valg afhænger af, om aspiranten er seriøs og målrettet. Ikke af medlemskab af loger og organisationer.

Det er den eneste absolut sikre metode til at udvikle clairvoyance. Man er nødt til at bruge al sin energi på den moralske og mentale udvikling, og på et af udviklingsstadierne vil clairvoyancen og andre af de metafysiske evner spontant vise sig. Men der er desuden én metode, der anbefales, og som altid er blevet anbefalet. Den skal praktiseres med forsigtighed og respekt, og ved hjælp af den, er der utallige eksempler på, at der er udviklet en ren type clairvoyance. Metoden hedder *meditation*.

Man skal vælge et fast tidspunkt hver dag – et tidspunkt, hvor man er sikker på,

⁴¹ C.W. Leadbeaters *Usynlige hjælpere* kan frit downloades som e-bog fra www.Visdoms-Nettet.dk

at man kan være i fred og meditere uforstyrret. Og det er bedre at meditere om dagen end om natten. På det daglige fastlagte tidspunkt tillader man sig i 10-15 minutter at give tankesindet fuldstændigt frihed for tanker, følelser og gøremål, der har relation til det fysiske liv. Når den situation, disciplin og rytme er skabt, bruger man en meditationsteknik til at rette kraften i hele sin natur mod det højeste åndelige ideal, man kender. Man vil opdage, at fuldkommen tankekontrol er meget vanskeligere, end man troede. Men efterhånden som man gradvis opnår kontrol, bliver man bedre og bedre til at løfte og koncentrere tankerne, og processen vil medføre, at de indre verdener lidt efter lidt åbner sig for den mediterendes blik.

Som forberedende træning til meditationen vil det være klogt at arbejde med koncentration i dagliglivets handlinger – selv de mindste. Hvis man skriver et brev, skal man forsøge kun at tænke på brevet. Hvis man læser en bog, skal man forsøge at undgå associationer, så tankerne ikke får lov til at vandre væk fra bogens indhold og forfatterens fortælling. Det er vigtigt at lære at kontrollere tankesindet, for dermed bliver det muligt også at få kontrol over følelserne og begærlivet. Man skal tålmodigt arbejde med at opbygge kontrol over tankerne, sådan at man altid ved nøjagtigt, *hvad* man tænker på og *hvorfor*. På den måde bliver det muligt at aktivere tankesindet eller holde det i ro efter behov. Men sandheden er nok, at hvis mennesker, der inderligt ønsker at blive clairvoyante, fik evnen kortvarigt én dag eller bare en time, så er det langt fra sikkert, at de ville vælge at beholde den. Den giver ganske vist adgang til nye verdener, der kan studeres, og nye evner, der kan gøre gavn, og navnlig af sidste grund mener de fleste, at det er umagen værd at udvikle clairvoyance, men man må ikke glemme, at for et menneske, som stadig af karmiske pligter tvinges til at leve i den fysiske verden, er clairvoyance bestemt ikke kun en velsignelse. Verdens ondskab og begær vil konstant være synligt til stede, og det er en tung byrde for det menneske, der har fået synsevnen. I begyndelsen vil den clairvoyante sandsynlig være tilbøjelig til at gentage Schillers inderlige bøn:

*Dein Orakel zu verkünden,
warum varfest Du mich hin
In die Stadt der ewig Blinden,
mit dem aufgeschloss'nen Sinn?
Frommt's, den Schleier aufzuheben,
wo das nahe Schreckniss droht?
Nur der Irrthum ist das Leben,
dieses Wissen ist der Tod.
Nimm, o nimm die traur'ge Klarheit
mir vom Aug' den blut'gen Schein!
Schrecklich ist es Deiner Warheit sterbliches Gefäss zu sein!*

Det kan oversættes sådan:

*"Hvorfor har du sådan kastet mig
ind i de evigt blindes by
for med åbnet sans at forkynde dit orakel?
Nytter det at løfte sløret, hvor den nære rædsel truer?
Kun uvidenhed er liv – denne kundskab er døden.
Tag den sørgelige klarsynethed tilbage.
Fjern det grusomme lys fra mine øjne!
Det er frygteligt at være din sandheds dødelige kanal".*

Og længere fremme udbryder han:

*“Giv mig min blindhed tilbage,
mine sansers lykkelige mørke
– tag din frygtelige gave tilbage!”*

Det er selvfølgelig en følelse, der forsvinder, for det højere syn viser hurtigt kandidaten noget større og vigtigere, og det giver sikkerhed for, at uanset hvordan manifestationerne i den fysiske verden opfattes, så arbejder alt sammen til gavn for alle. Uvidenheden, ondskaben, begæret og lidelserne eksisterer, uanset om man kan se dem eller ikke. Og når man kan se dem, er man trods alt bedre i stand til at give rigtig og effektiv hjælp, end hvis man arbejder i mørke. På den måde lærer man gradvis at bære sin del af verdens karma.

Der findes desværre clairvoyante mennesker, som er i besiddelse af et aspekt af evnen, men samtidig forstår de ikke, hvorfor de har evnen, og hvad den skal bruges til. Derfor bruger de den til primitive og egoistiske formål – og nogen går så vidt, at de annoncerer som det, man kan kalde “business-clairvoyante”, hvor evnen bruges egoistisk som et middel til at tjene penge. Det er unødvendigt at sige, at egoistisk brug af evnen er nedværdigende og en degradering af clairvoyancen. Det afslører, at den, der har fået evnen, har udviklet den, før den moralske side af karakteren er blevet tilstrækkeligt udviklet til at klare det pres, som evnen medfører. Når man har kendskab til mængden af dårlig karma, der ophobes ved at bruge evnen til egoistiske formål, ændres den umiddelbare følelse af aversion straks til medfølelse med det ulykkelige menneske, der sandsynligvis handler i uvidenhed.

Man hører nogle gange, at clairvoyance er ødelæggende for alt privatliv, og at det giver en ubegrænset evne til at undersøge andre menneskers hemmeligheder. Der er ingen tvivl om, at man får denne evne, men alligevel virker udtalelsen komisk på enhver, der har erfaring med evnen. Holdningen er måske relevant, hvis det drejer sig om “business-clairvoyante” og deres meget begrænsede evner, men for det menneske, der har udviklet evnen ved intensiv træning og under seriøs vejledning og undervisning, og derfor har den fulde evne, gælder der tre meget vigtige fakta. For det første er det helt utænkeligt, at et menneske, der ser de udvidede forskningsområder, som åbner sig for den ægte clairvoyance, skulle have det mindste ønske om at udspionere andre menneskers små og ligegyldige hemmeligheder. For det andet – hvis en ægte clairvoyant ved en tilfældighed har fået adgang til private informationer, så vil den moralske udvikling på både det fysiske plan og de indre bevidsthedsplaner selvfølgelig forhindre, at man overhovedet overvejer at tilfredsstille sin nysgerrighed. Og for det tredje – enhver elev får altid omhyggelige instrukser om de begrænsninger, der gælder for brugen af evnen, så snart der er tegn på, at den er ved at udvikle sig. Kort fortalt består begrænsningerne i, at evnen *aldrig* må bruges til at udspionere, at evnen *aldrig* må bruges til egoistiske formål, og at den *aldrig* må bruges til at demonstrere fænomener.

Den samme moral og de samme hensyn, der skal styre handlingerne hos et menneske på det fysiske plan, gælder også på astralplanet og mentalplanet. Og eleven må aldrig under nogen omstændigheder bruge den magt, den udvidede indsigt giver, til at fremme egoistiske og materialistiske fordele. Det er ikke tilladt at give det, der i spiritistiske kredse kaldes en “test” – dvs. at give skeptikere på det fysiske plan indiskutable beviser på, at man er i besiddelse af det, der for dem betragtes som en “overnaturlig” evne.

Mange protesterer mod den sidste regel: "Hvorfor må man ikke det? Det vil gøre det nemt at overbevise skeptikere, og det er der stort behov for!" For det første glemmer man, at mennesker med viden og evner, ikke har ønsker om eller behov for at overbevise skeptikere, for de interesserer sig ikke for skeptikerens holdninger og overbevisninger. For det andet er det langt bedre for skeptikere, at de lidt efter lidt udvikler sig og får en intellektuel forståelse af virkelighedens natur, i stedet for pludselig at blive præsenteret for informationer, der ændrer deres verdensbillede med en slags "knockout". Emnet er grundigt behandlet af A.P. Sinnett i bogen *Occult World*.

Det er ofte vanskeligt for nogle at forstå, at dum sladder og ligegyldig nysgerrighed, som menneskehedens uintelligente majoritet er voldsomt optaget af, ikke har nogen plads i disciplens mere ægte liv. Derfor er de interesseret i at vide, om en clairvoyant, som ikke har noget specifikt ønske om at se noget, der hører til privatlivet, alligevel ved et tilfælde afslører en hemmelighed, som et andet menneske forsøger at skjule. Det kan sammenlignes med, at blikket tilfældigt falder på en sætning i et andet menneskes brev, der ligger åbent på bordet. Og naturligvis kan det ske – og hvad så? I begge tilfælde fjerner et moralsk menneske straks blikket, og lader som om, det ikke havde set noget. En ægte esoteriker er ikke interesseret i folks private sager, undtagen når det er en nødvendig del af arbejdet med at hjælpe dem. En ægte esoteriker har altid mange opgaver, og derfor er der ikke plads til nysgerrighed i den trænedes clairvoyantes liv.

Selv ud fra den smule, der er sagt om de begrænsninger, der kræves af en elev, er det klart, at den clairvoyante i rigtig mange tilfælde vil vide langt mere, end det er tilladt at sige. Det gælder selvfølgelig i langt højere grad visdommens mestre, og det er årsagen til, at de esoterikere, der har det privilegium af og til at få adgang til dem, lægger så stor vægt selv på få ord fra dem vedr. emner, der ligger uden for mestrenes direkte undervisning. En mesters eller en indiviets mening om et hvilket som helst emne, har særlig værdi, fordi deres overblik overhovedet ikke kan sammenlignes med et menneskes begrænsede forståelse.

En mesters position og udvidede evner repræsenterer i virkeligheden hele menneskehedens arv, og selv om menneskeheden i øjeblikket befinder sig meget langt fra mestrenes udviklingsniveau og kraft, vil alle mennesker en dag nå deres niveau. Og verden vil være totalt forandret, når hovedparten af menneskeheden engang har udviklet den højere clairvoyance. Tænk bare på den forskel det vil gøre for historieskrivningen, når alle kan læse "optegnelserne". Og for naturvidenskaben, når alle de processer, der i nutiden bare er teorier, kan iagttages i hele deres forløb. Og for lægevidenskaben, når både læge og patient klart og præcist kan se alt, hvad der sker i kroppen. Og for filosofien, når der ikke længere er nogen mulighed for diskussion om dens grundlag, fordi alle er i stand til at se det videre aspekt af sandheden. Og for spørgsmålet om beskæftigelse, når alt arbejde er en glæde, fordi ethvert menneske kun bliver sat til det arbejde, som det er bedst til. Og for opdragelsen, når børnenes tankesind og hjerter ligger åbne for den lære, der skal forme deres karakter. Og for religionen, når der ikke længere er nogen mulighed for uenighed om dogmerne, fordi sandheden om tilstandene efter døden og den kosmiske lov, der styrer verden, er indlysende for alle.

Og fremfor alt vil det være meget lettere for mennesker under udvikling at hjælpe hinanden under de langt friere forhold. De muligheder, der åbner sig for tankesindet, er som et strålende udsyn til alle sider. Menneskehedens udvikling bliver en ægte guldalder. Men det er godt, at de magtfulde evner ikke bliver hele menneskehedens

eje, før den har udviklet en langt højere moral og visdom. Ellers vil menneskeheden bare endnu en gang opleve den atlantiske civilisations frygtelige undergang – blot endnu værre. Dengang forstod man ikke, at større magt betød større ansvar. Og de fleste i den nuværende menneskehed var selv atlantider. Der er derfor grund til at håbe, at menneskeheden har lært af fortidens fiasko, og at den består prøven, når mulighederne for det mere omfattende liv endnu en gang bliver mulig.

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk